

PENYATA RASMI PARLIMEN

PARLIAMENTARY DEBATES

DEWAN RAKYAT
HOUSE OF REPRESENTATIVE

PARLIMEN KELIMA
Fifth Parliament

PENGGAL KETIGA
Third Session

KANDUNGANNYA

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN
[Ruangan 6663]

RANG UNDANG-UNDANG:

Rang Undang-undang Perbekalan, 1982

Jawatankuasa (Hari Kesembilan)—

Jadual:

Maksud B.30 [Ruangan 6700]

USUL:

Anggaran Pembangunan, 1982

Jawatankuasa (Hari Kesembilan)—

Maksud P. 30 [Ruangan 6700]

MALAYSIA

DEWAN RAKYAT YANG KELIMA

Penyata Rasmi Parlimen

PENGGAL YANG KETIGA

AHLI-AHLI DEWAN RAKYAT

Yang Berhormat Tuan Yang di-Pertua, TAN SRI DATO (DR) SYED NASIR BIN ISMAIL, P.M.N., S.P.M.J., S.S.I.J., S.I.M.P., D.P.M.P., P.I.S., B.S.I.

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri dan Menteri Pertahanan, DATO' SERI DR MAHATHIR BIN MOHAMAD, S.S.D.K., S.P.M.J., S.P.M.S., S.S.A.P., D.P., D.U.P.N. (Kubang Pasu).

„ **Timbalan Perdana Menteri dan Hal Ehwal Dalam Negeri, DATO' MUSA HITAM, S.P.M.J., S.S.I.J. (Labis).**

Yang Berhormat Menteri Pengangkutan, DATO' LEE SAN CHOON, S.P.M.J., S.S.I.J., K.M.N. (Segamat).

„ **Menteri Sains, Teknologi dan Alam Sekitar, TAN SRI ONG KEE HUI, P.M.N., P.N.B.S., P.G.D.K. (Bandar Kuching).**

„ **Menteri Luar Negeri, TAN SRI HAJI MUHAMMAD GHAZALI BIN SHAFIE, P.M.N., S.S.A.P., S.I.M.P., S.P.D.K. (Lipis).**

„ **Menteri Kebajikan Am, DATIN PADUKA HAJJAH AISHAH BINTI HAJI ABDUL GHANI, D.P.M.S., J.M.N. (Kuala Langat).**

„ **Menteri Perdagangan dan Perindustrian, Y.M. TENGKU DATO' AHMAD RITHAUDDEEN AL-HAJ BIN TENGKU ISMAIL, S.P.M.P., P.M.K. (Kota Bharu).**

„ **Menteri Kewangan, Y.M. TENGKU TAN SRI RAZALEIGH HAMZAH, D.K., S.P.M.K., P.S.M., S.S.A.P. (Ulu Kelantan).**

„ **Menteri Kesihatan, TAN SRI CHONG HON NYAN, P.S.M., J.M.N., (Batu Berendam).**

„ **Menteri Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah, DATO' SERI SHARIF AHMAD, S.S.A.P., D.S.A.P., D.I.M.P., J.M.N. (Jerantut).**

„ **Menteri Penerangan, DATO' MOHAMED BIN RAHMAT, S.P.M.J., S.S.I.J., D.P.M.J., P.N.B.S., K.M.N. (Pulai).**

„ **Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, DATO' RICHARD HO UNG HUN, D.P.M.P. (Lumut).**

„ **Menteri Perusahaan Utama, DATO' PAUL LEONG KHEE SEONG, D.P.C.M. (Taiping).**

„ **Menteri Pertanian, DATO' ABDUL MANAN BIN OTHMAN, D.P.M.T., P.P.T. (Kuala Trengganu).**

- Yang Berhormat Menteri Tenaga Telekom dan Pos, DATUK LEO MOGGIE ANAK IROK, P.N.B.S. (Kanowit).
- „ Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan, DATO' DR NEO YEE PAN, S.P.M.J., D.P.M.J. (Muar).
- „ Menteri Kerjaraya dan Kemudahan-kemudahan Awam, DATO' S. SAMY VELLU, S.P.M.J., D.P.M.S., P.C.M., A.M.N. (Sungai Siput).
- „ Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, DATO' MOKHTAR BIN HAJI HASHIM, D.S.N.S. (Tampin).
- „ Menteri Perusahaan Awam, DATIN PADUKA RAFIDAH AZIZ, D.P.M.S., A.M.N. (Selayang).
- „ Menteri Pelajaran, DATUK DR SULAIMAN BIN HAJI DAUD, P.N.B.S., J.B.S. (Santubong).
- „ Menteri Wilayah Persekutuan, DATUK PENGIRAN OTHMAN BIN PENGIRAN HAJI RAUF, P.G.D.K., A.D.K. (Kimanis).
- „ Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar, TUAN SANUSI BIN JUNID, S.M.K. (Jerlun-Langkawi).
- „ Menteri Tak Berpotfolio, DATO' ABDULLAH BIN HAJI AHMAD BADAWI, D.M.P.N., K.M.N., D.J.N. (Kepala Batas).
- „ Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua, DATO' MANSOR BIN OTHMAN, K.M.N., P.J.K. (Kuala Pilah).
- „ Timbalan Menteri di Jabatan Perdana Menteri, DATO' SERI HAJI KAMARUDDIN BIN HAJI MOHD. ISA, S.P.M.P., K.M.N., J.P. (Larut).
- „ Timbalan Menteri Pelajaran, DATO' CHAN SIANG SUN, D.I.M.P., J.S.M., A.M.N., P.J.K., J.P. (Bentong).
- „ Timbalan Menteri di Jabatan Perdana Menteri, DR GOH CHENG TEIK (Nibong Tebal).
- „ Timbalan Menteri Pertanian, TUAN EDMUND LANGGU ANAK SAGA, P.B.S. (Saratok).
- „ Timbalan Menteri Kesihatan, DATO' K. PATHMANABAN, D.S.N.S., K.M.N. (Telok Kemang).
- „ Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, DATO' LEW SIP HON, D.P.M.S., J.M.N. (Shah Alam).
- „ Timbalan Menteri Penerangan, DR LING LIONG SIK (Mata Kuching).
- „ Timbalan Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, DATO' HAJI ZAKARIA BIN HAJI ABDUL RAHMAN, D.P.M.T., K.M.N., S.M.T., P.J.K. (Besut).
- „ Timbalan Menteri di Jabatan Perdana Menteri, DATO' ABDULLAH BIN ABDUL RAHMAN, D.P.M.T., K.M.N. (Ulu Nerus).
- „ Timbalan Menteri Kewangan, DATO' MAK HON KAM, D.P.M.P., J.M.N. (Tanjong Malim).

Yang Berhormat Timbalan Menteri Kewangan, DATO' MOHD. NAJIB BIN TUN HAJI ABDUL RAZAK, O.K.I.S., D.S.A.P. (Pekan).

- „ Timbalan Menteri Kerjaraya dan Kemudahan-kemudahan Awam, DATO' DR NIK HUSSEIN BIN ABDUL RAHMAN, D.P.M.K., K.M.N. (Kuala Krai).
- „ Timbalan Menteri Tenaga, Telekom dan Pos, DATUK CLARENCE E. MANSUL, P.G.D.K. (Penampang).
- „ Timbalan Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, DATO' CHIN HONG NGIAN, D.S.I.J. (Renggam).
- „ Timbalan Menteri Penerangan, DATO' HAJI EMBONG BIN YAHYA, D.P.M.J., D.S.I.J., A.M.N., P.I.S. (Ledang).
- „ Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, DATO' SHAHRIR BIN ABDUL SAMAD, D.P.M.J., P.I.S. (Johor Bahru).
- „ Timbalan Menteri Pengangkutan, DATO' ABU HASSAN BIN HAJI OMAR, D.P.M.S., S.M.S., S.M.T., P.I.S. (Kuala Selangor).
- „ Timbalan Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TUAN WILLIAM LYE CHEE HIEN, A.S.D.K. (Gaya).
- „ Timbalan Menteri Pelajaran, DATO' HAJI MOHAMED SUHAIMI BIN DATO HAJI KAMARUDDIN, D.P.M.S., A.M.N., S.M.S. (Sepang).
- „ Timbalan Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan, DATO' ABDUL JALAL BIN HAJI ABU BAKAR, D.P.M.J., S.M.J., A.M.N. (Batu Pahat).
- „ Timbalan Menteri Perusahaan Utama, TUAN BUJANG BIN HAJI ULIS (Simunjan).
- „ Timbalan Menteri Wilayah Persekutuan, TUAN IDRIS BIN ABDUL RAUF P.C.M., A.M.P., A.M.N. (Parit Buntar).
- „ Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, TUAN ABDUL RAHIM BIN DATUK THAMBY CHIK, A.M.N., P.J.K. (Alor Gajah).
- „ Timbalan Menteri Pertahanan, ABANG ABU BAKAR BIN DATU BANDAR ABANG HAJI MUSTAFA (Paloh).
- „ Setiausaha Parlimen Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan, TUAN LUHAT WAN (Baram).
- „ SETIAUSAHA PARLIMEN KEMENTERIAN KEBAJIKAN AM, TUAN JAWAN ANAK EMPALING, K.M.N. (Rajang).
- „ Setiausaha Parlimen Kementerian Pertanian, TUAN MOHD. KASSIM BIN AHMED (Machang).
- „ Setiausaha Parlimen Kementerian Kesihatan, DATIN PADUKA CHOW POH KHENG *alias* Rosemary Chong, D.P.M.S., S.M.S. (Ulu Langat).
- „ Setiausaha Parlimen Kementerian Perumahan dan Kerajaan Tempatan, TUAN V. GOVINDARAJ, A.M.N., P.J.K. (Pelabuhan Kelang).

Yang Berhormat Setiausaha Parlimen Kementerian Perusahaan Awam, TUAN
HUSSEIN BIN MAHMUD (Tanah Merah).

„ Setiausaha Parlimen Kementerian Kemajuan Tanah dan
Kemajuan Wilayah, PUAN SHARIFAH DORAH BINTI SYED MOHD.,
A.M.N., B.S.I., P.I.S. (Semerah).

„ Setiausaha Parlimen Kementerian Luar Negeri, TUAN
MAHYUDDIN BIN HAJI MOHAMED YASSIN, P.I.S., S.M.J. (Pagoh).

„ TUAN ABBAH BIN MENGIMBAL *alias* George Abbah (Bandau).

„ TUAN ABDUL GHAFAR BIN BABA (Jasin).

„ TUAN ABDUL GHANI BIN MISBAH, P.P.N., B.S.K.,
(Kinabatangan).

„ TUAN ABDUL KADIR BIN HAJI SHEIKH FADZIR
(Kulim-Bandar Bahru).

„ TAN SRI DATO HAJI ABDUL KADIR BIN YUSOF, P.M.N., S.P.D.K.,
S.P.M.J., S.S.I.J. (Tenggaroh).

„ TUAN ABDUL RAHMAN BIN DAUD (Pasir Mas).

„ TAN SRI DATO ABDUL SAMAD BIN IDRIS, D.P.M.J., J.M.N., P.J.K.
(Jelebu).

„ TUAN ABDUL SHUKUR BIN HAJI SIRAJ, A.M.N. (Tanjong Karang).

„ DATUK PATINGGI HAJI ABDUL TAIB BIN MAHMUD, D.P.D.A.,
S.P.M.J., P.G.D.K (Samarahan).

„ DATUK HAJI ABU BAKAR BIN UMAR, D.S.K.D., S.D.K.
(Kota Setar).

„ TUAN ALIAS BIN MD. ALI, P.J.K. (Ulu Trengganu).

„ TUAN HAJI AMPONG BIN PUYON, A.S.D.K., A.D.K., J.P.U., J.P.
(Labuk Sugut).

„ DATUK HAJI ASHKAR HASBOLLAH, P.G.D.K. (Marudu).

„ TUAN AU HOW CHEONG, P.M.P. (Telok Anson).

„ TUAN AWANG BIN JABAR, P.J.K. (Dungun).

„ TUAN AZHARUL ABIDIN BIN HAJI ABDUL RAHIM, A.M.P.
(Batang Padang).

„ TUAN CHAN TECK CHAN (Kota Melaka).

„ TUAN CHAN KOK KIT *alias* Chan Kit (Sungai Besi).

„ DR CHEN MAN HIN (Seremban).

„ DATO MICHAEL CHEN WING SUM, D.P.M.S. (Ulu Selangor).

„ TUAN CHAN HENG KAI (Batu Gajah).

„ TUAN CHIENG TIONG KAI (Sarikei).

„ TUAN RICHARD DAMPING ANAK LAKI (Serian).

„ TUAN PETER PAUL DASON (Bukit Bendera).

Yang Berhormat TUAN V. DAVID (Damansara).

- „ TUAN EDWIN ESNEN UNANG (Mukah).
- „ DATUK EDWIN ANAK TANGKUN, P.N.B.S., P.B.S., A.B.S.
(Batang Lupar).
- „ DATUK STEPHEN ROBERT EVANS, P.G.D.K., J.P. (Keningau).
- „ TUAN FUNG KET WING (Sandakan).
- „ DATO' SERI HAJI HAMZAH BIN DATUK HAJI ABU SAMAH, S.S.A.P.,
S.I.M.P., S.M.K., S.P.D.K. (Temerloh).
- „ DATUK HARIS BIN MOHD. SALLEH, S.P.D.K., S.P.M.J.
(Ulu Padas).
- „ TUAN HAJI HASHIM BIN HAJI ENDUT, A.M.K. (Ulu Muda).
- „ TUAN HAJI HASHIM BIN HAJI GHAZALI, A.M.N. (Matang).
- „ TUAN HAJI HASSAN ADLI BIN HAJI ARSHAD, J.S.M. (Bagan
Datoh).
- „ DATO DR HEE TIEN LAI, D.S.I.J., A.M.N., P.I.S., B.S.I., J.P. (Ayer
Hitam).
- „ TUAN HIEW NYUK YING (Tawau).
- „ DATO HISHAMUDDIN BIN HAJI YAHAYA, S.A.P. (Maran).
- „ TUAN IBRAHIM BIN MUHAMMAD, P.B., P.P.M., P.P.N.
(Rantau Panjang).
- „ TUAN HAJI IKHWAN BIN NASIR (Pontian).
- „ TUAN ISMAIL BIN ARSHAD, A.M.K. (Jerai).
- „ TUAN ISMAIL *alias* MANSOR BIN SAID, A.M.N. (Kemaman).
- „ TUAN JAMALUDDIN BIN HAJI SUHAIMI, A.M.N., P.J.K.
(Sabak Bernam).
- „ TUAN KAMALUDDIN BIN MAAMOR (Hilir Perak).
- „ TUAN KARPAL SINGH (Jelutong).
- „ TUAN MARK KODING (Kinabalu).
- „ DATUK LEE BOON PENG, D.S.N.S., A.M.N., P.J.K., J.P. (Mantin).
- „ TUAN LEE KAW (Kluang).
- „ TUAN LEE LAM THYE (Kuala Lumpur Bandar).
- „ TUAN LIBEN ANAK KATO (Betong).
- „ TUAN LIM CHO HOCK (Ipoh).
- „ TUAN LIM KIAM HOON *alias* Lim Ah Ying, A.M.K.
(Padang Serai).
- „ TUAN LIM KIT SIANG (Petaling).
- „ DATUK LEONARD LINGGI ANAK JUGAH, P.N.B.S., J.B.S. (Kapit).

Yang Berhormat TUAN MOHAMAD TAJOL ROSLI BIN MOHAMED GHAZALI, A.M.P.
(Gerik).

- „ TUAN HAJI MOHAMED BIN HAJI ALI, K.M.N., A.M.N., P.B.
(Nilam Puri).
- „ TUAN MOHAMED KHIR JOHARI (Kuala Muda).
- „ TAN SRI DATUK HAJI MOHAMED SAID BIN KERUAK, P.M.N.,
S.P.D.K. (Kota Belud).
- „ TUAN HAJI MOHAMMAD TAUFECK BIN O.K.K. HAJI ASNEH,
D.S.K., B.K., P.P.M. (Hilir Padas).
- „ TUAN MOHD. ALI BIN M. SHARIFF (Kuantan).
- „ TUAN MOHD. BAKRI BIN ABDUL RAIS, P.M.P., A.M.P. (Parit).
- „ TUAN HAJI MOHD. IDRIS BIN HAJI IBRAHIM, J.S.M. (Setapak).
- „ TUAN MOHD. NAKHAIE BIN HAJI AHMAD (Baling).
- „ TUAN HAJI MOHD. ZAIN BIN ABDULLAH, S.M.K. (Bachok).
- „ TUAN MUSTAFFA BIN MOHAMMAD (Sri Gading).
- „ TUAN JONATHAN NARWIN ANAK JINGGONG (Lubok Antu).
- „ TUAN HAJI NIK ABDUL AZIZ BIN NIK MAT, K.M.N., J.P.
(Pengkalan Chepa).
- „ DATO NIK HASSAN BIN WAN ABDUL RAHMAN, S.P.M.T., P.N.B.S.,
P.S.D., K.M.N. (Kuala Nerus).
- „ DATUK JAMES PETER ONGKILI, D.I.M.P. (Tuaran).
- „ TUAN OO GIN SUN, A.M.K., S.D.K., J.P. (Alor Setar).
- „ TUAN PATRICK ANEK UREN (Mas Gading).
- „ TUAN P. PATTO (Menglembu).
- „ TUAN RACHA UMONG, P.B.S. (Bukit Mas).
- „ DATO' HAJI RAMLI BIN OMAR, D.P.M.P., K.M.N., P.M.P.
(Bagan Serai).
- „ DATU HAJI SAKARAN BIN DANDAI, S.P.D.K., J.P. (Silam).
- „ DATUK SENU BIN ABDUL RAHMAN, P.G.D.K. (Kuala Kedah).
- „ TUAN SEOW HUN KHIM (Bukit Mertajam).
- „ TUAN SHAARI BIN JUSOH, J.M.N., A.M.P., P.P.N., P.P.M. (Kangar).
- „ TUAN SHAMSURI BIN MD. SALLEH, A.M.N., P.K.T., J.P.
(Balik Pulau).
- „ TUAN SIBAT MIYUT ANAK TAGONG (Ulu Rajang).
- „ TAN SRI DATO SYED AHMAD SHAHBUDDIN AL-HAJ, P.S.M.,
S.P.M.K., S.S.D.K., P.N.B.S., P.G.D.K., J.M.N., J.P. (Padang Terap).
- „ TUAN THOMAS SALANG SIDEN (Julau).
- „ TUAN SYED HASSAN BIN SYED MOHAMED, A.M.P., P.J.K. (Arau).

Yang Berhormat TUAN RAYMOND SZETU MEI THONG (Lambir).

- „ TAN KOON SWAN, A.M.P., J.P. (Raub).
- „ DR TAN TIONG HONG (Kepong).
- „ TENGKU NOOR ASIAH BINTI TENGKU AHMAD, A.M.N., P.B. (Tumpat).
- „ TUAN TING CHEK MING (Brual).
- „ TUAN TING LING KIEW (Bintulu).
- „ TUAN UMAR BIN HAJI ISMAIL, A.M.N., P.P.T. (Padang Rengas).
- „ WAN MOHD. NAJIB BIN WAN MOHAMAD (Pasir Puteh).
- „ WAN ZAINAB BINTI M. A. BAKAR, A.M.N., P.J.K. (Sungai Petani).
- „ TUAN WONG HOONG KEAT (Tanjong).
- „ DATUK DR WONG SOON KAI, P.N.B.S., P.B.S. (Sibu).
- „ TUAN YANG CHOONG FU, J.P. (Kinta).
- „ PUAN YONG FATIMAH BINTI MOHD. RAZALI, A.M.N., P.J.K. (Kuala Kangsar).
- „ DATUK STEPHEN YONG KUET TZE, P.N.B.S. (Padawan).
- „ DATUK HAJI YUSOFF BIN MALIM KUNING *alias* ABDUL RAHMAN BIN MOHD. JANI, D.P.M.J., P.I.S. B.S.I. (Panti).
- „ TUAN HAJI ZABIDI BIN HAJI ALI, P.J.K. (Permatang Pauh).

DEWAN RAKYAT

PEGAWAI-PEGAWAI KANAN

Setiausaha Dewan Rakyat: Datuk Azizul Rahman bin Abdul Aziz.

Timbalan Setiausaha: Haji Mohd. Salleh bin Abu Bakar.

Penolong Setiausaha: Ghazali bin Haji Abdul Hamid.

Penolong Setiausaha: Abdullah bin Abdul Wahab.

BAHAGIAN PENYATA RASMI PARLIMEN

Penyunting Kanan: Yahya bin Manap.

Penyunting: P. B. Menon.

Penyunting: Haji Osman bin Sidik.

Pemberita-pemberita:

N. Ramaswamy.

Louis Yeoh Sim Ngoh.

Abdul Rahman bin Haji Abu Samah.

Suhor bin Husin.

Amran bin Ahmad.

Mohd. Saleh bin Mohd. Yusof.

Margaret Chye Kim Lian.

Puan Kong Yooi Thong.

Juliah binti Awam.

Supiah binti Dewak.

Ismail bin Hassan.

Shamsiah binti Mohd. Yusof.

Hajjah Kalsom binti Ghazali.

BENTARA MESYUARAT

Mejar (B) Musa bin Alang Ahmad.

MALAYSIA DEWAN RAKYAT

Selasa, 24hb November, 1981

Mesyuarat dimulakan pada pukul 2.30 petang

DOA

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *mem-*
pengerusikan Mesyuarat)

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN

Tuan Yang di-Pertua: Yang Berhormat Tuan Haji Ampong bin Puyon.

Tuan Ibrahim bin Muhammad: Tuan Yang di-Pertua, soalan yang pertama.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini akan diberi jawapan akhir dalam mesyuarat ini selepas semua soalan lain sudah dijawab.

IKLAN TENTANG BAHAYA MEROKOK

2. **Tuan Haji Zabidi bin Haji Ali** minta Menteri Penerangan menyatakan sama ada beliau sedar bahawa RTM telah menjalankan suatu kempen kebudakbudakan dalam usahanya untuk tidak menggalakkan rakyat dari memakan banyak gula tatkala harga gula mahal dan bekalannya sukar di dapati baru-baru ini dan sekarang pula RTM sedang menjalankan suatu lagi kempen tidak jujur di dalam usahanya untuk melarang rakyat dari merokok iaitu sebaik sahaja iklan mengenai sesuatu jenis rokok yang tertentu bersama-sama dengan bunyi suara yang menarik ditayangkan, tetapi iklan yang memberi amaran tentang bahaya merokok tidak bersuara dan tidak segera ditayangkan, dan jika ya, sama ada beliau bercadang untuk memasukkan bunyi dan suara kepada iklan tentang bahaya merokok

supaya tujuannya akan lebih berkesan serta memberi keinsafan kepada rakyat.

Timbalan Menteri Penerangan (Dato' Haji Embong bin Yahya): Tuan Yang di-Pertua, untuk makluman Ahli Yang Berhormat kempen menggalakkan rakyat jangan makan banyak gula bukanlah satu kempen kebudakbudakan. Ianya merupakan satu kempen yang bersungguh-sungguh. Berbagai-bagai cara digunakan. Ada yang menggunakan rancangan biasa di radio dan TV; ada yang menggunakan promo TV iaitu filem-filem pendek sebagai lukisan kartun. Untuk menarik perhatian ramai filem-filem ini sengaja diperbuat sedemikian rupa supaya "messaging" lebih mudah difahami dan diterima.

Mengenai iklan rokok di TV Malaysia, amaran yang disiarkan di akhir iklan itu adalah pembesaran ayat amaran yang terkandung di dalam ibu iklan itu sendiri tetapi ditulis dengan cara yang kecil di bahagian tersebut. Amaran tentang bahaya merokok itu adalah dikenakan oleh Kerajaan ke atas pembuat-pembuat rokok supaya dicap di atas kotak dan batang rokok yang dibuat olehnya. Memang benar bahawa di TV tidak ada bunyi atau suara di bahagian Amaran di iklan tersebut sekarang ini. Ini adalah langkah sementara untuk memberi masa yang cukup kepada pengiklan-pengiklan menyediakan iklan bentuk baru. Menurut syarat tambahan yang dikenakan ke atas pengiklanan rokok suara dan bunyi adalah dimestikan ke atas bahagian Amaran di iklan seperti itu.

Untuk pengetahuan selanjutnya, suara Amaran sudahpun dibuat di radio.

Tuan Haji Zabidi bin Haji Ali: Apakah objektif kempen gula ini sudah berhasil sehingga direntikan sekarang ini.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Tujukan soalan itu kepada Tuan Yang di-Pertua, Yang Berhormat.

Tuan Haji Zabidi bin Haji Ali: Ya. Apakah objektif kempen gula itu sudah berhasil maka Kerajaan rentikan sekarang ini.

Dato' Haji Embong bin Yahaya: Tuan Yang di-Pertua, ya, kerana kempen RTM itulah menunjukkan kejayaan kempen mengurangkan gula.

Tuan Azharul Abidin bin Haji Abdul Rahim: Adakah Timbalan Menteri Penerangan mencadangkan supaya iklan amaran bahaya merokok itu diasingkan ditunjukkan di TV daripada iklan rokok supaya tidak selepas sahaja ditunjukkan iklan merokok datang pula amaran Kerajaan Malaysia jangan merokok, diasingkan, ataupun tak usah lagi diadakan iklan rokok itu di TV.

Dato' Haji Embong bin Yahya: Tuan Yang di-Pertua, yang sebenarnya iklan amaran bahaya merokok itu adalah lebih menasabah diberi selepas iklan rokok supaya rakyat mengingati bahawa rokok itu bahaya. Rokok itu bukanlah projek Kerajaan kita, atau TV, itu adalah kepunyaan swasta mengiklankan rokoknya. Bagi pihak Kerajaan menegaskan merokok itu adalah merbahaya.

Dato' Haji Yusof bin Malim Kuning: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Oleh kerana iklan dilarang merokok itu tidak ada suara macam filem bisu, jadi dapatkah Yang Berhormat Timbalan Menteri membuat cadangan iaitu diterbalikkan, iklan merokok tadi dibisukan dan iklan dilarang merokok tadi disuarakan (*Ketawa*).

Dato' Haji Embong bin Yahya: Terima kasih kepada Ahli Yang Berhormat itu. Seperti saya katakan tadi memang ada cadangan TV hendak buat begitu. Pada masa ini belum dapat dibuat oleh sebab kontrak untuk iklan lama itu belum habis. Apabila iklan yang lama habis, dan kalau iklan baru dibuat, boleh kita mencadangkan bahawa suara iklan rokok itu dibisukan dan dibesarkan suara bahaya merokok.

Tuan Lee Kaw: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Saya ingin mendapat tahu daripada Timbalan Menteri yang berkenaan, oleh kerana rokok ini merbahaya kepada kesihatan, adakah beliau akan mencadangkan diharamkan iklan-iklan rokok ini khasnya di TV dan radio oleh kerana rokok adalah merbahaya.

Dato' Haji Embong bin Yahya: Tuan Yang di-Pertua, masa ini belum ada cadangan Kerajaan kita atau belum ada keputusan daripada Kerajaan kita mengharamkan rokok, kerana apabila Kerajaan hendak mengambil keputusan seumpama itu mestilah dibuat dengan teliti dan dengan cermat kerana ada beberapa perkara yang melibatkan perkara-perkara yang mengenai rakyat. Umpamanya apabila diharamkan rokok tentu sekali kilang rokok pun akan diharam. Apabila diharam kilang rokok, maka beribu-ribu pekerja akan tidak ada pekerjaan, ini menyebabkan pengangguran itu pula boleh menjejaskan ketenteraman Kerajaan dan negara kita, juga melibatkan petani-petani yang menanam tembakau, ini tidak kurang daripada 30,000 lebih kalau saya tidak salah, dan penanaman tembakau ini merupakan satu hasil yang lumayan, dan kita galakkan petani menanam tembakau. Kalau rokok diharamkan, kilang tidak ada, tembakau tentulah tidak ada guna lagi. Jadi, inilah yang Kerajaan masih belum lagi hendak mengambil satu keputusan mengharamkan rokok. Apa yang kita boleh buat ialah amaran bahaya merokok itu sendiri.

Tuan Mohd. Nakhaie bin Haji Ahmad: Tuan Yang di-Pertua, oleh kerana sekarang ini iklan supaya mengurangkan makan gula itu sudah nampaknya tidak ada lagi di dalam TV, jadi sepertimana yang dikatakan oleh Yang Berhormat Timbalan Menteri Penerangan tadi bahawa objektifnya telah sampai dan telah cukup. Saya ingin bertanya bagaimana ukuran itu dibuat yang mengatakan bahawa objektif iaitu rakyat Malaysia sudah kurang makan gula sekarang ini. Adakah kerana import gula sekarang ini berkurangan dengan bertambah rakyat ataupun bagaimana ukuran itu dibuat.

Dato' Haji Embong bin Yahya: Tuan Yang di-Pertua, dalam hal ini tidak ada satu ukuran dibuat, tetapi apa yang patut diingat ialah masa kita membuat iklan supaya kurang menggunakan gula ialah pada masa itu gula sedang dalam krisis, mahal dan susah. Jadi kita memang menggalakkan rakyat kalau boleh biarlah kurangkan sedikit gula supaya tidak berebut-rebut hendak membeli gula yang menyebabkan ada kes sorok dan sebagainya. Dengan sebab iklan yang begitu berkesan oleh RTM maka rakyat telah kurang sedikit menggunakan gula dan sekarang tidak ada lagi orang berebut hendak beli gula dan gula pun banyak seperti biasa.

Tuan Au How Cheong: Tuan Yang di-Pertua, baru sekejap tadi Yang Berhormat Timbalan Menteri telah mengatakan TV adalah begitu berkesan. Jadi, saya ingin bertanya sama ada Kementerian beliau sedar bahawa cerita-cerita iklan itu adalah amat berkesan dan berpengaruh kepada rakyat kita supaya merokok dan sebaliknya amaran yang diberi itu adalah begitu pendek dan dengan tulisan sahaja dan tidak berkesan. Jadi, saya ingin bertanya sama ada Kerajaan ingin bercadang supaya berikutan dengan iklan itu dapat mengadakan satu iklan yang lain juga yang menunjukkan bagaimana bahayanya....

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat, apa soalnya? Sila teruskan.

Tuan Au How Cheong: Ya, terima kasih. Adakah Kerajaan bercadang berikutan dengan iklan itu akan mengadakan atau menayangkan satu cerita yang menunjukkan betapa bahayanya bagi seseorang yang merokok.

Dato' Haji Embong bin Yahya: Tuan Yang di-Pertua, perkara itu belum ditimbangkan lagi, belum difikirkan lagi hendak membuat gambar ataupun kartun bahaya merokok, tetapi kalau sekiranya perlu barangkali sampai ke peringkat bahaya seperti dadah harus dibuat filem kartun menunjukkan bagaimana bahayanya merokok.

Tuan Fung Ket Wing: Mr Speaker, Sir, I would like to ask the Deputy Minister whether

we import any cigarettes from outside Malaysia. If we do, then how far does it affect the 30,000 cigarette farmers in Malaysia?

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan itu luar daripada soalan asal, sekarang saya jemput Yang Berhormat Tuan Shaari bin Jusoh.

Tuan Mohd. Bakri bin Abdul Rais: Tuan Yang di-Pertua, dengan izin, soalan yang ketiga.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini juga akan diberi jawapan selepas soal jawab ini.

SEKOLAH SWASTA/BANTUAN PENUH KERAJAAN—PERATUS PENCAPAIAN

4. Tuan Haji Nik Abdul Aziz bin Nik Mat minta Menteri Pelajaran menyatakan adakah beliau sedar di dalam peperiksaan SRP/LCE, SPM/MCE dan STP/HSC pada masa-masa yang lalu sekolah-sekolah swasta didapati telah banyak memberikan sumbangan ke arah perkembangan dan kemajuan pelajaran di Negara kita berdasarkan kepada keputusan baik yang diperolehi dan butirkan peratus purata yang dicapai oleh sekolah-sekolah swasta berbanding dengan peratus purata yang dicapai oleh sekolah-sekolah bantuan penuh Kerajaan sejak sekolah-sekolah swasta diberi kebenaran beroperasi di Negara kita.

Timbalan Menteri Pelajaran (Dato' Chan Siang Sun): Tuan Yang di-Pertua, saya memang sedar bahawa sekolah-sekolah swasta di negara ini telah memberikan sumbangan yang berharga kepada perkembangan pelajaran lebih-lebih lagi di kalangan mereka yang tidak berpeluang melanjutkan pelajaran di sekolah-sekolah Kerajaan. Walaupun demikian haruslah juga dinyatakan bahawa berasaskan pencapaian seperti ditunjukkan di dalam Butiran 100 purata sejak tahun 1975 seperti yang berikut pencapaian kumpulan persendirian

berbanding dengan sekolah bantuan penuh adalah masih agak rendah.

PEPERIKSAAN

STP HSC SPM MCE SRP LCE

Sekolah	31%	59.5%	56.3%	61.1%	47.6%	48.7%
Bantuan Penuh Kerajaan						

Sekolah	11.2%	24.5%	37.2%	34.5%	19.6%	21.5%
Persendirian						

Perlu dijelaskan bahawa Kementerian Pelajaran hanya mempunyai perangkaan bagi calon sekolah bantuan penuh dan persendirian sahaja. Golongan persendirian yang dinyatakan itu termasuklah calon-calon sekolah-sekolah swasta, pelajaran lanjutan sebilangan calon-calon perseorangan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Sekarang saya jemput Yang Berhormat Tuan P. Patto.

Tuan Lee Kaw: Tuan Yang di-Pertua, dengan izin, soalan No. 5.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini juga akan diberi jawapan selepas semua soalan telah dijawab. Sekarang saya jemput Yang Berhormat Tuan Lim Cho Hock.

Tuan Karpal Singh: Tuan Yang di-Pertua, dengan izin, soalan No. 6.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini juga akan dijawab selepas soal jawab ini selesai.

KEBUDAYAAN NASIONAL— PELAKSANAAN

7. Tuan Kamaluddin bin Maamor minta Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan menyatakan sejauh manakah tingkat pencapaian pelaksanaan Kebudayaan Nasional sejak kongres kebudayaan Nasional 10 tahun yang lalu.

Menteri Kebudayaan Belia dan Sukan (Dato' Mokhtar bin Haji Hashim): Tuan Yang di-Pertua, rumusan yang dicapai dalam Kongres Kebudayaan Kebangsaan pada tahun 1971 adalah merupakan sebahagian besar

daripada panduan bagi Kerajaan melaksanakan Dasar Kebudayaan Kebangsaan. Rumusan-rumusan kebudayaan itu bukan sahaja sekadar mengenai perkara-perkara kesenian, bahkan termasuk juga perkara-perkara pendidikan dan pelajaran. Oleh yang demikian, agensi-agensi implementasi bukan sahaja terhad kepada Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan bahkan kepada Kementerian dan Jabatan-jabatan Kerajaan yang lain, umpamanya Kementerian Pelajaran dan Kementerian Penerangan. Begitu juga jangka masa melaksanakan dasar yang berpegang kepada rumusan-rumusan itu mengambil masa yang panjang.

Walau bagaimanapun, perkembangan ke arah pencapaian kebudayaan nasional sejak 10 tahun kebelakangan ini adalah memuaskan dan pelaksanaan ini berjalan mengikut perancangan. Ini dapat dilihat oleh kita sekalian dalam soal perkembangan pelajaran kebangsaan yang dipegang kepada Bahasa Kebangsaan menjadi bahasa pengajaran di sekolah-sekolah rendah hingga ke institusi-institusi pengajian tinggi.

Pencapaian dari segi perkembangan kebudayaan dan kesenian tidak dapat diuraikan satu persatu atau dilihat daripada bukti material atau fisikal, tetapi ia sentiasa berkembang dengan maju, dengan adanya persefahaman antara kaum tentang nilai dan norma masyarakat Malaysia dan perkembangan kesedaran tentang identity kebangsaan yang diwujudkan dalam lambang-lambang negara dan upacara-upacara kebangsaan.

Begitu juga dari segi senibina mula ketara sekarang ini yang mana telah mula mewujudkan kesedaran di kalangan pendokong budaya dan perancang-perancang ekonomi serta senibina supaya masalah senibina negara hendaklah dirujuk kepada kehendak masyarakat dan alamnya.

Dari segi penubuhan agensi-agensi, Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan telah menubuhkan umpamanya Kompleks Budaya Negara di peringkat kebangsaan dan Tapian Gelanggang di peringkat negeri yang

menjadi pusat-pusat mengembang seni budaya, Majlis Kebudayaan Negeri dan Daerah yang membantu Kementerian dalam melaksanakan program kebudayaan, Majlis Penasihat Kebangsaan berkenaan kebudayaan yang memberi nasihat dan syor kepada Kementerian tentang pelaksanaan kebudayaan kebangsaan dan menubuhkan Jawatankuasa Penyelaras Pelaksanaan Kebudayaan Kebangsaan yang mana keahliannya terdiri dari Kementerian dan Jabatan-jabatan Kerajaan yang terlibat secara langsung dalam pembinaan kebudayaan.

Dalam Rancangan Malaysia Yang Keempat ini Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan telah memasukkan projek-projek Akademi Seni Negara dan Kompleks Budaya yang mengandungi rancangan Panggung Negara dan Taman Budaya. Kedua-duanya akan menjadi pusat kegiatan dan pengembangan ilmu dalam lapangan kesenian dan kebudayaan. Kementerian juga telah memutuskan supaya kajian semula terhadap pelaksanaan kebudayaan kebangsaan tahun 1971 hingga tahun 1981 itu dibuat. Kementerian akan menghubungi semua agensi-agensi yang terlibat termasuklah badan-badan yang berkaitan dengan segala masalah yang merangkumi pembinaan kebudayaan kebangsaan.

Kita mengharapkan kajian semula ini akan memberi maklum-balas sekurang-kurangnya terhadap apa yang telah diusahakan berhubung dengan kebudayaan dan kita mengharapkan kerjasama sepenuhnya diperolehi dari agensi-agensi atau badan-badan yang dihubungi nanti.

Tuan Lee Lam Thye: Tuan Speaker, bolehkah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan memberitahu tentang definisi kebudayaan nasional di negara kita dan di samping itu dapatkah Yang Berhormat Menteri memberi satu jaminan di dalam Dewan ini bahawa di dalam perumusan kebudayaan nasional di negara ini, kebudayaan tiap-tiap bangsa iaitu bangsa Tionghua dan bangsa India akan diberi tempat yang adil dan saksama?

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, tentang definisi dan perkara-perkara yang menjadi asas kepada

kebudayaan kebangsaan, ini boleh didapati secara bercetak daripada Kementerian saya dan ini adalah satu perkara yang dapat diperolehi oleh semua pihak dan boleh saya hantar kepada Yang Berhormat nanti serta huraian-huraianya. Jadi tidak payahlah saya menerangkan di sini.

Kedua tentang kedudukan kebudayaan kaum-kaum, di sini ianya tidak disekat malah ada disebut bahawa unsur-unsur kebudayaan yang lain daripada rakyat asal (asli) rantau ini yang didapati sesuai dan boleh diolahkan untuk memberi sumbangan terhadap suburnya kebudayaan kebangsaan akan diambil kira tetapi kita mestilah menimbangkan di segi kesesuaian, cara manakah ianya dapat sama-sama memelihara dan memperkayakan kebudayaan kebangsaan kita.

Tuan Haji Ikhwan bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, saya ingin mendapat tahu daripada Yang Berhormat Menteri apakah faktor-faktor dan masalah yang menghalang pencapaian pelaksanaan kebudayaan kebangsaan?

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, salah satu faktor yang utama menyebabkan sulitnya untuk kita mencapai dengan lebih cepat ke arah satu kebudayaan kebangsaan ialah terlalu banyak emosi disertakan apabila membincangkan soal kebudayaan kebangsaan dengan adanya pengakuan hak ini kepunyaan satu-satu kaum dan satu-satu keturunan sehinggakan ianya mewujudkan satu benteng yang lebih tebal dalam usaha kita menuju ke arah kebudayaan kebangsaan.

Tuan Alias bin Md. Ali: Saya ingin bertanya Yang Berhormat Menteri sama ada beliau sedar bahawa banyak bangunan di bandar-bandar dibina tidak langsung mencerminkan kebudayaan Malaysia. Contohnya, sebuah bangunan yang terdapat di Kelang dan untuk mengelakkan keadaan seperti ini pada masa akan datang, adakah Kementerian bermaksud hendak memberi suatu guideline kepada pihak-pihak Penguasa Tempatan supaya tidak akan meluluskan pelan-pelan bangunan yang

tidak mempunyai watak-watak Malaysia atau tidak mempunyai watak-watak yang berteraskan kebudayaan Melayu yang menjadi teras kebudayaan nasional seperti yang diputuskan oleh Kongres Kebudayaan Nasional 10 tahun yang lalu?

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, Kementerian dan Kerajaan sedar tentang adanya bangunan-bangunan baru yang tidak mengikut rekabentuk dan juga kadangkala sehinggakan tidak begitu bersesuaian dengan bukan sahaja dari segi ciri-ciri kebudayaannya, juga dengan iklim di negara kita ini dan satu seminar telah diadakan dan garis-garis panduan untuk membolehkan pihak-pihak pereka bentuk dan sebagainya menggunakan rumusan dan garis-garis panduan yang akan diwujudkan nanti untuk kegunaan mereka.

Tuan Mohd. Nakhaie bin Haji Ahmad: Tuan Yang di-Pertua, wakil dari Kota Melaka di waktu membahaskan peruntukan untuk Kementerian Kebudayaan semalam menuntut supaya tarian singa dijadikan sebagai sebahagian daripada tarian kebangsaan. Adakah ia mewakili pendapat Barisan Nasional dan Kerajaan, dan apa pula penjelasan daripada Menteri sama ada ia benar-benar mahu menjadikan tarian singa itu sebagai satu ciri tarian kebangsaan?

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, soalan itu mungkin lebih tepat dijawab oleh pihak yang bertanya dan bukan saya.

Tuan Mohamad Tajol Rosli bin Mohamed Ghazali: Tuan Yang di-Pertua, sebagaimana kita sedia maklum, di bawah Dasar Ekonomi Baru Kerajaan berharap untuk membasmikan kemiskinan dan juga untuk menyusun semula masyarakat dalam tempoh 10 tahun berakhir pada 1990. Jadi saya ingin bertanya kepada Yang Berhormat Menteri sama ada Kementerian beliau juga ada mempunyai matlamat bila dasar kebudayaan kebangsaan kita dapat diwujudkan sepenuhnya?

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, matlamat di dalam kebudayaan kebangsaan ada sepertimana yang terdapat dan yang akan dirumuskan sebagai asas

kebudayaan kebangsaan yang telah dilahirkan oleh Kongress Kebudayaan pada bulan Ogos tahun 1971. Tinggal lagi matlamat daripada segi tempoh masa, sehingga ini belum ada ditentukan tempoh masa bilakah matlamat itu mesti dicapai kerana sepertimana yang kita sedia maklum bahawa kebudayaan adalah merupakan satu perkara yang boleh dipanggil tumbuh ataupun ada pertumbuhan yang berlaku kepada sesuatu kebudayaan itu dan untuk mencapai matlamatnya, ianya tidak dapat dilakukan dalam jangka masa setahun yang ditentukan, malah ianya mungkin akan memakan masa mengikut generasi. Oleh sebab itu sehingga ini tidak adalah ditentukan bilakah tarikh yang ditetapkan untuk kecapaian 100% apa yang dipanggil kebudayaan kebangsaan itu. Walaupun demikian di samping kita mencapai kemajuan dan mengikut peredaran masa ianya dilakukan dengan secara sedar.

Tuan Alias bin Md. Ali: Di dalam jawapan Yang Berhormat Menteri tidak menyentuh soalan saya sama ada pihak Kementerian bercadang hendak memberi garis-garis panduan kepada pihak berkuasa tempatan. Mereka ini yang berkuasa meluluskan pelan-pelan yang dimajukan untuk dibina bangunan-bangunan yang hendak dibina di bandar-bandar. Kalau tiada garis panduan ini mereka akan lulus apa juga bentuk pelan yang dimajukan asalkan menepati kehendak-kehendak peraturan di bawah Majlis Tempatan atau Bandaran yang berkenaan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini telah dijawab oleh Yang Berhormat Menteri tetapi kalau Yang Berhormat Menteri hendak menambah lagi.

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, dengan lebih tepat lagi garis-garis panduan yang akan diwujudkan oleh pihak Kementerian itu adalah diuntukkan bagi semua pihak yang berkenaan termasuklah pihak-pihak Penguasa Tempatan.

Tuan Mohd. Tajol Rosli bin Mohamed Ghazali: Tuan Yang di-Pertua, saya bersetuju dengan Yang Berhormat Menteri yang mengatakan tadi bahawa kebudayaan

kebangsaan cuma dapat dicapai melalui proses generasi ke generasi. Saya ingin bertanya Yang Berhormat Menteri apakah yang telah dilakukan oleh pihak Kementerian supaya proses ini dapat dicapai, sama ada perancangan telah dibuat untuk memberi galakan kepada pelajar-pelajar di sekolah-sekolah atau di institusi-institusi pelajaran tinggi untuk belajar berkenaan dengan kebudayaan kebangsaan ini.

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, ini dilakukan sekarang tetapi apa yang dilakukan itu tidak dikenali ataupun tidak disebutkan sebagai langkah satu, dua, tiga dan usaha-usaha menggalakkan kebudayaan kebangsaan. Umpamanya dengan berlakunya penekanan tentang pengkajian sejarah yang di tulis oleh ahli-ahli sejarah negara kita sendiri umpamanya dan cara-cara hidup amalan di sekolah-sekolah. Begitu juga apabila kita wujudkan berbagai-bagai infrastruktur kebudayaan walaupun apabila kita melakukan semuanya ini tidak disebut dalam konteks memajukan kebudayaan kebangsaan tetapi secara tidak disadari tindakan-tindakan seperti ini adalah ke arah mewujudkan satu kebudayaan yang berperibadi Malaysia.

Tuan Abdul Shukur bin Haji Siraj: Tuan Yang di-Pertua, adalah Yang Berhormat Menteri sedar bahawa usaha Kerajaan membentuk kebudayaan nasional telah berjaya membentuk sikap rakyat dengan cara hidup yang lebih teratur pada hari ini, jika dibandingkan pada masa sebelum Kongres Kebangsaan sepuluh tahun yang lalu. Jika Yang Berhormat sedar, cuba tolong berikan sedikit perbandingan yang berkenaan dengan perkara itu.

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, saya jangka bukan saya seorang yang sedar malah ramai yang sedar bahawa keadaan masyarakat adalah lebih teratur daripada sebelum kita mengadakan Kongress Kebangsaan di Universiti Malaya dahulu. Tetapi ini saya jangka mungkin dapat kita capai dengan lebih baik lagi jikalau kurangnya pihak-pihak yang tertentu yang cuba menggunakan perasaan dan sentimen

perkauman di kalangan masyarakat kita. Tentang perbandingan yang hendak dibuat di antara dua tempoh masa, ini adalah satu perkara yang mustahil dilakukan di sini kerana kebudayaan itu merangkumi serba-serbi aspek penghidupan dan kita terpaksa mengambil masa yang panjang untuk membincangkan soal cara penghidupan sebelum dan selepas adanya Kongress yang berkenaan itu.

Tuan Azharul Abidin bin Haji Abdul Rahim: Soalan tambahan. Adakah satu usaha Kementerian Belia dan Sukan iaitu mengenai kebudayaan, usaha menggabungkan kebudayaan, tarian, nyanyian dan sebagainya sebahagian daripadanya misalnya katakan tarian Cina ini gendangnya dengan kompong ataupun nyanyian orang-orang Tamil itu macam "timang-timang buyung". Jadi adakah digabungkan supaya perasaan rakyat itu dapat menikmati inilah kebudayaan, tetapi bukan semua sebahagian, dicuba.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan itu di luar daripada soal asal. (*Ketawa*).

Tuan Mohd. Nakhaie bin Haji Ahmad: Tuan Yang di-Pertua, tadi Yang Berhormat Menteri mengatakan bahawa garis-garis panduan tentang kebudayaan nasional dalam bentuk rumah bangunan diarahkan atau diberi kepada Penguasa-penguasa Tempatan. Tetapi mengapa masih ada lagi ataupun adakah mereka itu tidak mematuhi kepada garis-garis panduan itu sehingga masih ada bangunan-bangunan baru didirikan tidak melambangkan kebudayaan tempatan. Atau apakah arahan-arahan itu garis-garis panduan itu hanya akan dikemukakan kerana apa, ia akan dikemukakan tidak telah dikemukakan.

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Garis-garis panduan yang saya sebutkan tadi adalah dalam proses perwujudan dan telah dirangkakan supaya garis-garis panduan ini akan digunakan oleh semua pihak yang berkenaan. Tentang perlaksanaan walaupun ianya masih di peringkat penyiapan garis-garis panduan tetapi pihak-pihak berkenaan telah melibatkan diri untuk mewujudkan garis-garis panduan ini telah pun mula menggunakan

garis-garis panduan ini mengikut keadaan yang membenarkan mereka berbuat demikian. Satu perkara yang saya ingin saya ingatkan kepada Ahli Yang Berhormat itu ialah apabila garis-garis panduan ini untuk melaksanakannya mungkin juga kita akan menghadapi satu masalah kerana kalau kita lihat masih banyak mereka yang berkenaan terutama sekali para arkitek umpamanya yang diberi latihan dari luar negeri dan nilai-nilai serta kemampuan mereka itu terpaksa diubahsuaikan mengikut keperluan kita, tempat di negara kita sendiri. Itulah yang saya sebutkan tadi walaupun ada garis panduan tetapi cara perlaksanaannya terpaksa kita buat berperingkat-peringkat. Kalau tidak, satu perkara lagi ialah kalau kita hendak menguatkuasakan terus satu-satu corak reka-bentuk umpamanya ianya mungkin akan menelan belanja yang lebih tinggi kerana kepakaran dalam bidang itu masih lagi di peringkat permulaan dan Kerajaan yang bertanggungjawab kepada rakyat dalam soal pembangunan-pembangunan dan yang lain terpaksa memikirkan apakah kesannya daripada segi rancangan-rancangan pembangunan yang lain, jikalau dengan adanya penguatkuasaan itu menyebabkan kenaikan harga pembinaan umpamanya.

Tuan Chan Teck Chan: Soalan tambahan. Adakah Kementerian Kebudayaan akan bercadang untuk mewujudkan sebuah badan yang bernama Majlis Kebudayaan Nasional yang terdiri daripada perwakilan komuniti di mana kebudayaan-kebudayaan mereka yang akan dijadikan sebagai unsur-unsur kebudayaan nasional yang bercorak ke Malaysiaan. Jika tidak, bagaimanakah satu garis panduan kebudayaan nasional ini boleh dilahirkan untuk mencapai matlamat kebudayaan kebangsaan negara kita.

Dato' Mokhtar bin Haji Hashim: Tuan Yang di-Pertua, mengadakan badan di mana tiap-tiap unsur kebudayaan bagi tiap-tiap kaum atau keturunan di negara ini boleh diadakan. Tetapi kesannya tadi ianya akan masih dikenali sebagai kebudayaan kepunyaan tiap-tiap kaum dan tidak semestinya ia bermakna kita telah dapat sama-sama melahirkan satu kebudayaan Malaysia. Tidak ada jawapan yang ringkas, yang senang untuk kita

menghadapi masalah ini tetapi apa yang kita cuba lakukan ialah dalam tempoh masa ianya subur hidup kita cuba meneliti aspek-aspek bukannya semestinya apa yang dapat dilihat tetapi nilai-nilai di belakang sesuatu kebudayaan amalan itu yang sesuai yang merupakan satu faktor yang terdapat di kalangan semua kaum umpamanya itu boleh kita gunakan dan galakkan ke arah ianya hidup subur sebagai salah satu ciri kebudayaan kebangsaan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat Tuan Jonathan Narwin anak Jinggong.

(Soalan No. 8 Y.B. Tuan Jonathan Narwin anak Jinggong tidak hadir)

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat Tuan Peter Paul Dason.

Tuan Karpal Singh: Tuan Yang di-Pertua, dengan izin, soalan No. 9.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini pun akan dijawab selepas semua pertanyaan-pertanyaan ini dijawab.

KOKO—KEJATUHAN HARGA

10. Tuan Thomas Salang Siden minta Menteri Pertanian menyatakan:

- (a) adakah beliau sedar akan kejatuhan harga koko di pasaran masa ini; dan
- (b) jika sedar apakah langkah-langkah positif yang diambil oleh Kerajaan untuk menentukan supaya harga koko distabilkan.

Setiausaha Parlimen Kementerian Pertanian (Tuan Mohd. Kassim bin Ahmed): Tuan Yang di-Pertua, saya sedar di atas kejatuhan harga koko di pasaran pada masa ini berbanding dengan tahun-tahun yang lampau. Keadaan ini disebabkan oleh bekalan yang lebih dari permintaan. Kedudukan harga hasil koko ini adalah di luar kawalan negara kita kerana jumlah pengeluaran dalam negara hanya merupakan lebih kurang 2% sahaja daripada pengeluaran koko dunia.

Sebagai satu usaha untuk membantu petani-petani dalam pemasaran koko, Kementerian saya melalui FAMA, sedang membeli koko

basah daripada pekebun-pekebun kecil. Buat masa ini FAMA mempunyai 8 buah belian, dan sebuah pusat memproses biji koko di Sabak Bernam yang telah menelan belanja sebanyak \$1 juta. Penyertaan FAMA dalam pembelian biji koko ini akan diperluaskan lagi dalam Rancangan Malaysia Keempat yang mana 2 buah lagi pusat memproses koko akan dibina. Penyertaan FAMA dalam masa-masa yang lalu telah dapat menstabilkan harga dalam keadaan pasaran pada masa itu. FAMA sedang berusaha supaya harga koko dapat ditingkatkan ke paras maksima berasaskan kepada harga koko di pasaran dunia. Ini bermakna pekebun-pekebun kecil akan dapat menjual hasil koko mereka pada harga yang berpatutan.

Tuan Chieng Tiong Kai: Soalan tambahan. Oleh kerana harga koko di pasaran sekarang masih baik, saya ingin minta Yang Berhormat Setiausaha Parlimen memberitahu sama ada Kementeriannya akan mengadakan satu rancangan untuk menambah pengeluaran koko ini.

Tuan Mohd. Kassim bin Ahmed: Tuan Yang di-pertua, soal menambah pengeluaran koko. Pada masa ini kita menghadapi harga yang agak rendah. Dari segi harga koko, maka perkara yang penting yang kita laksanakan hari ini, iaitu cara mana hendak kita meningkatkan harga koko. Jadi, sukalah saya nyatakan bahawasanya, kita telah mengambil beberapa tindakan, sama ada dari segi jangka pendek dan jangka panjang. Dari segi jangka pendek, pada hari, ini FAMA diarahkan membeli koko tidak kurang daripada 50 sen hingga 55 sen sekati dan di samping itu, kita juga mengarahkan FAMA untuk meluaskan penjualannya dengan memeterikan perjanjian dengan Allied Chocolates Company, Singapura; dengan UPALI, Shah Alam dan dengan GOUREC dari Amerika Syarikat, yang mana tiap-tiap satunya, telah bersetuju hendak membeli lebih kurang 20 metrik tan koko daripada kita mulai Disember sampai Januari 1982. Dan di antara itu, kita juga, dari segi jangka panjang, berikhtiar untuk meninggikan mutu koko, dengan meminta agensi-agensi yang tertentu seumpama MARDI, Jabatan

Pertanian dan juga SIRIM, bagaimana agensi ini dapat meningkatkan mutu koko. Jadi, pihak MARDI, diminta menjalankan penyelidikan, pengeluaran dan pemerosesan bagi mengatasi masalah-masalah semasa dan masalah yang akan timbul pada masa yang akan datang, pada pihak MARDI juga diminta mengkaji dari segi memperbaiki input pertanian dan juga cara-cara menanam koko yang sesuai dan kita juga berikhtiar supaya dapat mengurangkan element acid yang terdapat di dalam biji koko, hari ini, yang mana ini merupakan faktor, yang menyebabkan harga koko itu murah. Jadi itulah langkah-langkah yang kita ambil.

Jadi, saya rasa untuk menambah itu tidak timbul lagi, soalnya bagaimana hendak memperbaiki mutu supaya harga ini dikecapi oleh penanam.

Tuan Alias bin Md. Ali: Bolehkah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen dapat memberitahu Dewan ini apakah harga minima yang ekonomik bagi koko ini.

Tuan Mohd. Kassim bin Ahmed: Tuan Yang di-Pertua, harga minima yang ekonomik, agaknya sukar juga bagi saya hendak menyatakan dengan begitu tepat, tetapi saya rasa jualannya, lebih kurang 55 sen hingga 60 sen, kalau ditingkatkan ke paras yang lebih tinggi sedikit agaknya, merupakan harga ekonomik.

Tuan Haji Hashim bin Haji Endut: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Apabila harga koko tinggi kita dengar Jabatan Pertanian kita menggalakkan orang tanam koko, sekarang harga koko jatuh. Adakah rancangan Jabatan Pertanian discourage ataupun tidak menggalak orang tanam koko dan bagaimana pendirian Kementerian Pertanian dari segi tanaman koko?

Tuan Mohd. Kassim bin Ahmed: Tuan Yang di-Pertua, kita tidak pernah menyatakan bahawa kita tidak menggalakkan orang menanam koko. Buat sementara dari segi priority, kita menekankan soal mutu. Apakala mutu itu meningkat maka adalah cara-cara lain yang dapat kita laksanakan.

Tuan Abdul Shukur bin Haji Siraj: Tuan Yang di-Pertua, saya ingin mendapat

penjelasan adakah Kementerian Pertanian bercadang melalui FAMA untuk mendirikan industri koko supaya ianya boleh diproses terus menjadi makanan, baru dipasarkan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan itu luar daripada soalan asal.

Yang Berhormat Tuan Haji Mohd. Taufek bin Datuk Haji Asneh!

(Soalan No. 11 Y. B. Tuan Haji Mohd. Taufek bin Datuk Haji Asneh tidak hadir)

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat Tuan Ting Chek Ming.

Tuan Fung Ket Wing: Tuan Yang di-Pertua, dengan izin, soalan No. 12.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan ini akan dijawab selepas semua soalan dijawab.

RUMAH-RUMAH KOS RENDAH

13. Tuan Lee Kaw minta Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan menyatakan bagaimana pembahagian rumah-rumah kos rendah yang dibina oleh pihak swasta dibahagikan khususnya di Negeri Johor; sama ada cara "cabut undi" dijalankan bagi rumah-rumah kos rendah dan apakah tindakan yang diambil terhadap penyelewengan-penyelewengan yang berlaku dalam pembahagian rumah-rumah kos rendah.

Timbalan Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan (Datuk Abdul Jalal bin Haji Abu Bakar): Tuan Yang di-Pertua, di bawah Rancangan Malaysia Ketiga, pada umumnya rumah-rumah kos rendah yang dibina oleh pemaju perumahan swasta adalah dijual oleh pemaju perumahan swasta yang berkenaan terus kepada mereka yang berkemampuan untuk membelinya. Hanya di Negeri Johor sahaja rumah-rumah kos rendah yang dibina oleh pihak swasta dijual setelah bakal pembeli dipilih oleh dan Kerajaan Negeri secara undi. Ini adalah satu langkah yang positif untuk menentukan bahawa peluang yang saksama dan adil tanpa

diskriminasi bagi tiap-tiap pemohon yang mempunyai kelayakan yang sama untuk mendapat rumah-rumah rendah.

Untuk makluman Ahli Yang Berhormat dari Keluang, di sini saya berikan beberapa kriteria atau garis panduan tertentu sebelum seseorang boleh dipertimbangkan untuk memohon rumah-rumah kos rendah.

- (1) Pendapatan keluarga tidak lebih daripada \$750 sebulan.
- (2) Pemohon mestilah berumur dari 18 tahun ke atas.
- (3) Belum mempunyai tanah atau bangunan di Malaysia.
- (4) Pemohon mestilah telah tinggal dalam kawasan Majlis Perbandaran atau kawasan rumah yang dibina sekurang-kurangnya 5 tahun berturut-turut dan masih menetap lagi ketika permohonan dibuat.
- (5) Keutamaan juga diberikan kepada bekas anggota pasukan keselamatan.
- (6) Pemohon hendaklah dari rakyat Negeri Johor (ini bagi negeri Johor).

Di bawah Rancangan Malaysia Keempat semua rumah kos rendah akan dibina oleh pemaju swasta akan dibeli oleh Kerajaan dan akan disewakan kepada mereka yang layak, yakni mereka yang berpendapatan tidak lebih dari \$750.00 sebulan. Penyewa atau penghuni yang menduduki rumah tersebut terus menerus selama 10 tahun dan telah tidak engkar membayar sewa bulananannya akan diberi peluang membeli rumah tersebut dengan harga asalnya. Oleh itu, rumah-rumah kos rendah ini akan dibahagikan kepada mereka yang betul-betul memerlukan dan layak menerimanya.

Tuan Lee Lam Thye: Tuan Yang di-Pertua, tadi Yang Berhormat Timbalan Menteri ada menyatakan garis panduan atau kriteria yang digunakan untuk memperuntukkan rumah kepada mereka yang layak untuk mendapat rumah itu. Di sini suka saya bertanya Yang Berhormat Timbalan Menteri yang berkenaan memandangkan bahawa pihak Kerajaan iaitu melalui negeri-negeri akan membeli, kalau tidak silap saya, 90,000 unit rumah kos rendah dari pihak swasta di bawah

Rancangan Malaysia Keempat, apakah langkah atau tindakan yang akan diambil oleh Kementerian yang berkenaan untuk memastikan bahawa rumah-rumah itu akan diperuntukkan secara adil dan saksama.

Dato' Abdul Jalal bin Haji Abu Bakar:

Tuan Yang di-Pertua, seperti mana telah saya katakan tadi kriteria-kriteria bagi menentukan permohonan-permohonan yang patut diberikan rumah murah, yang akan dipatuhi oleh tiap-tiap negeri dalam membahagikan rumah kos rendah ini. Satu daripada cara untuk menentukannya, dalam Rancangan Malaysia Keempat ini kita telahpun membuat penetapan bahawa kita tidak menjual rumah itu melainkan setelah disewakan dahulu selama 10 tahun yang bermaksud bahawa mereka yang layak dan berkemampuan sahaja akan kita berikan peluang membeli rumah itu setelah mereka mendiami selama 10 tahun. Dengan keadaan ini tidak timbul sama ada seseorang boleh mempunyai dua atau tiga buah rumah disewakan kepada orang lain atau sebagainya melalui penyewaan itu. Dengan cara ini juga dapat menentukan bahawa mereka yang layak sahaja ditimbangkan untuk mendapat rumah itu, iaitu mereka yang berpendapatan tidak lebih daripada \$750 sebulan. Dalam pada itu tiap-tiap negeri ada mempunyai dasar mereka sendiri selain garis panduan yang telah ditetapkan seperti saya telah terangkan pada masa lalu untuk menentukan bahawa pembahagian itu dapat diberikan dengan adil dan setengah-setengah negeri menjalankan secara undi dan setengahnya pula mengikut cara point mengikut kemampuan keadaan pemohon-pemohon bagi menentukan bahawa mereka yang patut diberikan rumah ini mendapat peruntukan dari rumah kos rendah ini.

Tuan Mohamad Tajol Rosli bin Mohamed Ghazali: Tuan Yang di-Pertua, saya ingin mengucapkan tahniah kepada Kerajaan yang mana rumah-rumah murah ini tidak dijual kepada pembeli-pembeli. Tetapi saya ingin bertanya kepada Yang Berhormat Timbalan Menteri bagaimana pula keadaannya kepada pegawai-pegawai Kerajaan yang berpendapatan rendah yang bertukar

daripada satu tempat ke satu tempat selepas bertugas cuma empat atau lima tahun, adakah kemudahan-kemudahan ataupun kelonggaran-kelonggaran akan diberi kepada pegawai-pegawai Kerajaan ini.

Dato' Abdul Jalal bin Haji Abu Bakar:

Tuan Yang di-Pertua, bagi pihak Kerajaan saya mengucapkan terima kasih di atas tahniah yang diberikan itu. Pegawai-pegawai Kerajaan mereka ada mempunyai skim pinjaman sendiri yang mana mereka boleh dapat peluang-peluang itu.

Tuan Alias bin Md. Ali: Daripada apa yang saya lihat selama ini ialah pembahagian rumah kos rendah ini diberi kepada orang-orang yang bergaji antara \$750.00. Tetapi priority nampaknya diberi kepada orang-orang yang bergaji antara \$400.00 hingga \$500.00 dan orang berpendapatan misalnya \$200.00 atau \$250.00 tidak pula diberi keutamaan untuk memiliki rumah-rumah ini. Jadi, apakah langkah yang dibuat oleh pihak Kementerian supaya orang-orang daripada kumpulan ini juga akan diberi keutamaan memiliki rumah murah.

Dato' Abdul Jalal bin Haji Abu Bakar: Tuan Yang di-Pertua, satu daripada kriteria yang ditimbangkan ialah kemampuan mereka membayar balik. Jadi, pada mereka yang berpendapatan kurang daripada \$350 sebulan, saya telahpun nyatakan di Dewan ini iaitu satu skim yang dinamakan Skim Pinjaman Perumahan kepada mereka yang mempunyai tanah sendiri dan berpendapatan tidak lebih daripada \$350 sebulan telahpun kita mulakan.

Tuan Chan Kok Kit: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Saya ingin tahu sama ada Kerajaan akan menetapkan syarat-syarat kepada pemaju perumahan swasta untuk membina sekurang-kurangnya 50% rumah kos rendah dalam projek perumahannya dan menetapkan harga rumah yang menasabah serta memberikan pinjaman jangka masa 25 tahun.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan tambahan itu luar daripada soalan asal.

Tuan Haji Hashim bin Haji Endut: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Salah satu

syarat dapat rumah kos rendah ini ialah berpendapatan gaji tidak lebih daripada \$750 sebulan, saya ucapkan syabas kepada Kerajaan kerana hendak menolong orang yang berpendapatan rendah. Soalannya, bolehkah atau tidak Kerajaan bertindak jikalau sudah diberi didapati hak pemilik rumah itu gajinya sampai \$1,500 sebulan tetapi dia duduk di dalam rumah itu, boleh bertindak atau tidak.

Dato' Abdul Jalal bin Haji Abu Bakar: Sebenarnya, Tuan Yang di-Pertua, setengah-setengah negeri sebelum rumah murah dibahagikan nama-nama yang berjaya disenarikan dan diletakkan di tempat-tempat umum untuk orang ramai melihatnya. Sekiranya permohonan tadi berpendapatan lebih \$750 sebulan dan didapati benar dengan serta-merta permohonan itu akan dibatalkan. Sekiranya pendapatan lebih sedikit tetapi keluarga ramai akan ditimbangan.

SEKOLAH RENDAH GRED A

14. Tuan Haji Mohd. Zain bin Abdullah minta Menteri Pelajaran menyatakan nama-nama Sekolah Rendah Gred A seluruh Negeri Kelantan dan nyatakan bila dan berapa kalikah tiap-tiap sekolah itu digredkan.

Timbalan Menteri Pelajaran (Dato' Chan Siang Sun): Tuan Yang di-Pertua, sekolah-sekolah rendah di negeri di Kelantan telah digredkan sebanyak dua kali. Urusan pertama mengredkan sekolah di seluruh Semenanjung telah dilaksanakan pada 1hb April, 1974 dan urusan kedua mengredkan sekolah-sekolah di Semenanjung pula berkuatkuasa pada 1hb Januari, 1980. Jumlah bilangan Sekolah-sekolah Rendah Gred A bagi seluruh negeri Kelantan (*Ketawa*) adalah sebanyak 35 buah ini adalah termasuk pada tahun 1974-14 buah dan 1980-21 buah jumlah 35 buah.

Tuan Alias bin Mohd. Ali: Saya ingin bertanya kepada Yang Berhormat Timbalan Menteri sama ada beliau sedar bahawa usaha pengredan sekolah ini menyebabkan timbul masalah lain iaitu setengah-setengah sekolah kecil merasa diabaikan dan dari segi

layanan sekolah-sekolah yang mendapat Gred B dan C ini merasa tidak dapat layanan yang sewajarnya dibandingkan dengan sekolah-sekolah Gred A, sama ada pihak Kementerian bercadang hendak mengkaji semula kedudukan perkara ini.

Dato' Chan Siang Sun: Perkara-perkara yang dibangkitkan oleh Yang Berhormat sudah diambil kira oleh Kementerian dan ada kemungkinan pada kali ini untuk pengredan ini kita akan mengambil kira perkara-perkara yang disebutkan itu dan ada kemungkinan kali ini barangkali dijadikan awal sedikit kalau dibandingkan dengan kali-kali yang lepas.

Tuan Haji Mohd. Zain bin Abdullah: Soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri sedar bahawa dalam pertukaran guru-guru tahun 1979 yang terlibat seramai 2,511 orang banyak Guru-guru Besar yang layak menerima jawatan Guru Besar Gred A di sekolahnya ditukar menjadi Penolong Kanan di sekolah lain. Adakah keadaan ini telah dibuat kajian dan jika ada, adakah setengah Guru Besar yang teraniaya selama 2 tahun itu diberi jawatan Guru Besar Gred A di mana-mana pada tahun akan datang.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soal itu luar sedikit daripada soalan asal tetapi kalau Yang Berhormat boleh menerangkan?

Dato' Chan Siang Sun: Tuan Yang di-Pertua, berkenaan dengan pengredan sekolah-sekolah mestilah dipandang dengan pengredan keseluruhannya, selain daripada dari segi individu tetapi ada juga keadaan tempatan dan juga lain-lain. Jadi jikalau ada seorang guru besar atau ada seorang calon yang telah ditinggalkan barangkali ada soal-soal yang lain berkenaan dengan pengredan itu. Tetapi kalau ada kes-kes yang spesifik ini kalau Ahli Yang Berhormat sampaikan kepada saya, saya tentu akan buat siasatan.

KEDUDUKAN EKONOMI MALAYSIA

15. Tuan Fung Ket Wing minta Menteri Kewangan menyatakan sebab-sebab

berlakunya kemelesetan ekonomi rendah dari dollar Singapura dan apakah langkah yang diambil untuk memperbaiki keadaan tersebut.

Timbalan Menteri Kewangan (Dato' Mohd. Najib bin Tun Haji Abdul Razak): Tuan Yang di-Pertua, pertanyaan yang sama dari Ahli Yang Berhormat dari Baling dan Batang Lupar telah dijawab dalam Dewan yang mulia ini pada 17hb November yang baru lalu. Oleh itu saya tidak bercadang untuk mengulang jawapan ini.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat Tuan Chian Heng Kai.

Tuan Fung Ket Wing: Tuan Speaker, soalan No. 16.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Soalan inipun akan dijawab selepas semua soalan-soalan yang dikemukakan ini dijawab.

PUASA/HARI RAYA— PENENTUAN TARIKH

17. Tuan Abdul Shukur bin Haji Siraj minta Perdana Menteri menyatakan apakah usaha yang hendak dibuat untuk menentukan tarikh mula berpuasa dan Hari Raya Aidilfitri, supaya keadaan yang ragu-ragu mengenai hal tersebut dapat dielakkan pada masa yang akan datang.

Menteri Tak Bertfolio (Dato' Abdullah bin Haji Ahmad Badawi): Tuan Yang di-Pertua, Kedah menentukan tarikh mula berpuasa dan Hari Raya Puasa di negara ini ialah cara rukyah. Kita mempunyai 3 tempat rasmi bagi maksud tersebut, iaitu Telok Kemang di Negeri Sembilan, Kampung Pulau Sayak di Kedah dan Johor Bahru di Johor.

Untuk memperkemas lagi kerja-kerja dan kemudahan melihat anak bulan, beberapa kawasan baru yang sesuai bagi setiap negeri dalam Malaysia telah dicadangkan. Satu kumpulan pakar dan falaqiah telah mengkaji tempat-tempat yang dicadangkan itu. Syor-syor oleh kumpulan

pakar ini akan dirafakkan kepada Majlis Raja-raja.

Tuan Alias bin Md. Ali: Tuan Yang di-Pertua, oleh kerana soal melihat anak bulan dan soal permulaan puasa dan hari raya ini banyak sangat timbul kekeliruan, apakah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan akan mengkaji balik soal menetapkan hari raya dan hari mula puasa ini dengan cara yang lain. Walau bagaimanapun, usaha lain itu janganlah lari daripada apa yang dikehendaki oleh Islam. Apa cara lain sekalipun asal jangan tengok bulan cara rukyah sudahlah sebab itu sudah out-of-date, orang sudah pergi ke bulan, kita masih hendak tengok anak bulan.

Dato' Abdullah bin Haji Ahmad Badawi: Tuan Yang di-Pertua, pada masa sekarang ini belum lagi sebenarnya ada apa-apa cadangan alternatif kepada melihat anak bulan secara rukyah. Sebagaimana saya katakan tadi dalam sistem yang ada sekarang ini usaha untuk memperkemas lagi kerja-kerja melihat anak bulan ini sedang dibuat dengan menentukan tempat-tempat baru tiap-tiap negeri di Malaysia ini untuk melihat anak bulan dan kita mengharapkan kumpulan pakar dan falaqiah yang kita tentukan itu dapat mengkaji tempat-tempat yang dicadangkan itu dan akan mengemukakan syor-syor tertentu kepada Majlis Raja-raja.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Berhormat Tuan Mohd. Bakri bin Abdul Rais—tidak hadir.

(Soalan No. 18 Y.B. Tuan Mohd. Bakri bin Abdul Rais tidak hadir)

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat Tuan Lee Kaw.

Tuan Fung Ket Wing: Tuan Speaker, soalan No. 19.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Itupun akan diberi jawapan selepas semua soalan-soalan yang awal lagi sudah diberi jawapan.

Yang Berhormat Tuan Haji Ampong bin Puyon.

Tuan Ibrahim bin Muhamad: Tuan Yang di-Pertua, soalan pertama.

PENGANGGURAN DI KALANGAN GRADUAN

1. Tuan Ibrahim bin Muhammad (*di bawah S. O. 24 (2)*) bertanya kepada Menteri Pelajaran sejauh manakah siriusnya masalah pengangguran di kalangan graduan di negara ini dan sebab-sebabnya dan sama ada ianya disebabkan oleh sistem pelajaran yang tidak betul iaitu terlalu banyak menumpukan perhatian kepada bidang akademik dari bidang profesyenal.

Dato' Chan Siang Sun: Tuan Yang di-Pertua, setakat ini graduan-graduan dari universiti-universiti tempatan tidak menghadapi masalah-masalah pengangguran yang serius. Dari kajian yang telah dibuat oleh universiti-universiti menunjukkan bahawa bilangan siswazah yang masih menganggur adalah terlalu kecil. Umpamanya dari satu kajian yang telah dijalankan oleh Universiti Sains Malaysia, pada bulan Jun, 1981 hanya 19.6% daripada 473 sahaja siswazah-siswazah Tahun Akademik 1980/81 yang masih menganggur. Sementara siswazah Tahun Akademik 1979/80 yang berjumlah 679 orang hanya 4.7% sahaja yang masih menganggur. Hal ini bukanlah disebabkan oleh sistem pelajaran yang terlalu membebankan kepada bidang akademik berbanding dengan bidang profesional tetapi adalah disebabkan oleh faktor-faktor siswazah itu dan individual seperti terlalu memilih pekerjaan ataupun keengganan menjawab jawatan di luar kawasan pilihan mereka.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Masa sudah cukup.

(Masa untuk Pertanyaan bagi Jawab Mulut telah cukup dan Jawapan bagi Pertanyaan No. 3, 5, 6, 8, 9, 11, 12, 16, 18, 19 adalah diberi di bawah ini).

RANCANGAN "SINAR ISLAM" DI TV

3. Tuan Shaari bin Jusoh minta Menteri Penerangan menyatakan sama ada beliau

sedar bahawa masa yang diuntukkan kepada rancangan Sinaran Islam yang memberi faedah kepada penonton-penonton Islam adalah sangat singkat dan jika ya, sama ada beliau akan menambah masa bagi rancangan ini serta mengadakan siaran ulangannya, seperti mana drama dan rancangan-rancangan lain.

Dato' Haji Embong bin Yahya: Dari segi saikoloji dan juga pengalaman RTM rancangan bercorak ceramah dan soal jawab seperti rancangan "Sinar Islam" adalah sesuai dengan jamkamasas 30 minit. Rancangan ini ada diulang siarannya melalui Rangkaian Kedua pada hari Jumaat pukul 6.45 petang.

RANCANGAN MALAYSIA KETIGA—PERUNTUKAN

5. Tuan P. Patto minta Menteri Kesihatan menyatakan sama ada benar bahawa Kementerian beliau tidak dapat menggunakan peruntukan-peruntukan dalam Rancangan Malaysia Ketiga bagi maksud pembangunan dan beberapa peratus projek di bawah Rancangan Malaysia Ketiga sudah dilaksanakan dengan memberi sebab-sebab mengapa lain-lain projek yang diberi peruntukan tidak dilaksanakan.

Timbalan Menteri Kesihatan (Dato' K. Pathmanaban): Di bawah Rancangan Malaysia Ketiga, sejumlah 1,923 projek telah diberikan peruntukan penuh. Daripada jumlah ini, 1,006 projek iaitu 52.3% telah siap; 495 (25.7%) projek sedang dalam pembinaan; 119 (6.2%) projek sedang dalam proses tawaran dan 303 (15.8%) projek adalah di bawah perancangan. Di dalam pelaksanaan setiap projek terpaksa melalui beberapa peringkat yang mana melibatkan ramai pegawai dan agensi. Di tiap-tiap peringkat pula, perhatian yang teliti hendaklah diberi kepada berbagai kaedah dan peraturan sebelum sesuatu keputusan atau hasil dapat dicapai. Oleh demikian, adalah jelas bahawa pelaksanaan sesuatu projek memerlukan perancangan yang teliti dan mengambil masa yang lama serta sumber

tenaga manusia yang mahir. Dalam perkara ini, kekurangan kemahiran perancangan teknikal di peringkat Kementerian juga menjadi satu masalah. Adakalanya terdapat juga faktor-faktor penghalang yang di luar kawalan Kementerian yang menjejaskan pelaksanaan projek-projek tersebut. Namun demikian, Kementerian senantiasa berusaha untuk memperbaiki lagi proses perancangan dan pelaksanaan bagi projek-projek pembangunan kita.

PERKHIDMATAN TELEFON— KEKURANGAN KABEL

6. Tuan Lim Cho Hock minta Menteri Tenaga, Telekom dan Pos menyatakan sama ada beliau sedar bahawa terdapat kekurangan kabel dan line telefon bagi memenuhi permintaan yang bertambah dan setengah-setengah permohonan terpaksa menanti hingga dua tahun atau lebih bagi mendapatkan telefon mereka. Jika sedar, apakah langkah yang beliau cadang untuk mengatasi masalah ini.

Menteri Tenaga, Telekom dan Pos (Datuk Leo Moggie anak Irok): Saya memang sedar bahawa memang terdapat kesulitan untuk mendapatkan perkhidmatan telefon. Ini adalah kerana kekurangan kabel-kabel telefon pelanggan dan kabel sambungan ke ibusawat. Sebab utama yang menjadi sedemikian ialah dalam masa tiga tahun kebelakangan ini Jabatan Telekom telah menerima permohonan baru untuk perkhidmatan telefon dengan kadar yang amat tinggi di setengah kawasan melebihi daripada 150 peratus setahun. Permintaan seperti ini dianggap sebagai luar biasa. Bagi mengatasi masalah ini Jabatan Telekom telah membuat suatu perancangan untuk menambah dan meluaskan lagi rangkaian telefon di seluruh negara. Bagi mencapai matlamat yang telah dirancangkan itu Jabatan Telekom akan melaksanakan antara lain:—

- (a) Pembinaan 205 buah ibusawat telefon utama di kawasan bandar dan 71 buah ibusawat telefon luas bandar.
- (b) Menambah keupayaan 34 buah ibusawat telefon utama dan

pembesaran 44 buah ibusawat telefon luar bandar.

- (c) Sebanyak 115 buah ibusawat telefon luar bandar akan diganti dengan ibusawat yang baru dan berotomatik.

Adalah diharapkan dengan pembangunan ibusawat yang telah dirancang dan akan dibina di seluruh negara dalam Rancangan Malaysia Keempat maka masalah yang sedang dihadapi akan dapat dikurangkan.

PEMAJU PERUMAHAN BUMIPUTRA SARAWAK

8. Tuan Jonathan Narwin anak Jinggong minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan:

- (a) berapakah bilangan pemborong-pemborong Bumiputra di Negeri Sarawak yang telah memegang lesen untuk memajukan estet perumahan;
- (b) berapakah bilangan pengusaha-pengusaha Bumiputra yang telah menjadi agen-agen pelancongan di Negeri Sarawak; dan
- (c) berapakah bilangan Bumiputra yang telah mendapat lesen-lesen teksi di bandar-bandar di Negeri Sarawak.

Menteri Perdagangan dan Perindustrian (Tengku Dato' Ahmad Rithauddeen Al-Haj: Jawapan kepada pertanyaan Ahli Yang Berhormat itu adalah seperti berikut:—

- (a) Untuk makluman Ahli Yang Berhormat, Akta Pemaaju Perumahan 1966 yang digunakan bagi mengawal pemaaju perumahan di Semenanjung Malaysia tidak meliputi pemaaju-pemaaju perumahan di Negeri Sarawak. Saya telah difahamkan bahawa Kerajaan Negeri Sarawak juga tidak mengeluarkan lesen-lesen untuk pemaaju perumahan di Negeri itu;
- (b) Mengikut rekod yang sedia ada di Perbadanan Kemajuan Pelancungan Malaysia, sehingga 31hb Ogos 1981, bilangan agensi pelancongan yang ada di Negeri Sarawak ialah 65 buah dari

jumlah ini 47 buah egensi adalah merupakan usahasama antara Bumiputera dengan bukan Bumiputera dan 5 buah agensi adalah dipunyai sepenuhnya oleh pengusaha-pengusaha Bumiputera.

- (c) Untuk makluman Ahli Yang Berhormat pemberian lesen-lesen teks bagi Negeri Sarawak adalah di bawah bidang kuasa Kerajaan Negeri.

SEKOLAH-SEKOLAH RENDAH TAMIL—PEMBINAAN

9. Tuan Peter Paul Dason minta Menteri Pelajaran menyatakan:

- (a) amaun wang yang diterima oleh Menteriannya untuk pembinaan sekolah-sekolah rendah Tamil; dan
- (b) sama ada beliau sedar sejak bangunan Sekolah Tamil Prai di Seberang Perai dimusnahkan oleh api, kelas-kelas dijalankan di beberapa buah bangunan yang dipinjamkan dan juga di tanah lapang; jika ya, sama ada Menteriannya akan memperuntukkan wang yang diterima oleh Menteriannya di bawah (a) di atas untuk pembinaan sebuah bangunan baru untuk sekolah tersebut, dan sekiranya wang akan diperuntukkan, berapakah amaunnya dan bilakah ia akan diperuntukkan.

Dato' Chan Siang Sun:

- (a) Di bawah Rancangan Malaysia Keempat, Kementerian saya telah meluluskan projek pembinaan sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Tamil yang bernilai \$18,604,103, termasuk pemberian bantuan modal sebanyak \$1,461,400.
- (b) Saya sedar. Untuk makluman Ahli Yang Berhormat Kementerian saya telahpun bersetuju memberi bantuan modal untuk membina 6 bilik darjah, bilik guru besar, bilik guru, pejabat dan tandas pada tahun 1976. Oleh kerana sekolah ini ialah Sekolah Bantuan Penuh Bukan Milik Kerajaan kerja-kerja pembinaan hendaklah

diurus sendiri oleh pihak sekolah. Inilah yang telah memakan masa. Walau bagaimanapun, pada masa sekarang pihak Jabatan Kerja Raya telah membantu pembinaannya dengan pembiayaan bersama Kementerian Pelajaran (\$124,000) dengan pihak sekolah. Projek ini adalah hampir siap.

PERKHIDMATAN TELEFON DI BEAUFORT

11. Tuan Haji Mohd. Taufek bin Datuk Haji Asneh minta Menteri Tenaga, Telekom dan Pos menyatakan:

- (a) bilakah talian telefon dapat dibekalkan secukupnya di bandar-bandar dan luar bandar Negeri Sabah memandangkan masa kini di kawasan beliau masih ramai pemohon yang belum dapat pembekalan telefon; dan
- (b) sama ada beliau sedar bahawa perhubungan telefon di kawasan beliau selalu terputus dan ini menimbulkan kesusahan kepada para pengguna serta lebih-lebih lagi apabila hendak membuat panggilan telefon bagi urusan penting Kerajaan. Apakah langkah-langkah yang akan diambil untuk memperbaiki keadaan tersebut.

Datuk Leo Moggie anak Irok: Sukacita saya memberi jawapan terhadap soalan dari Yang Berhormat berkenaan sekali-gus memandangkan antara keduanya ada kaitan.

Beberapa langkah sedang diambil untuk memperbaiki mutu perkhidmatan telefon di kawasan Yang Berhormat di Beaufort. Pada masa ini pelanggan-pelanggan telefon Kawasan Beaufort adalah menerima perkhidmatan dari ibusawat lama.

Satu ibusawat baru berkeupayaan 1000 talian sedang dipasang dan dijangka dapat memberi perkhidmatan pada awal bulan Disember 1981. Semua kabel agihan dan litar-litar sambung jauh telah ditambah untuk menyambungkan ibusawat di Beaufort dengan ibusawat-ibusawat lain.

IMBANGAN PERDAGANGAN

12. Tuan Ting Chek Ming minta Menteri Perusahaan Utama menyatakan imbalan perdagangan (Trade Balance) semenjak tahun 1975 dengan memberikan sebab-sebab mengapa harga-harga bagi barangan berikut jatuh begitu teruk sekali:

- (a) getah;
- (b) lada hitam;
- (c) minyak (kelapa sawit);
- (d) kayu-kayan (timber); dan

nyatakan Kejatuhan dan Kenaikan harga-harga bagi barang-barang pengeluaran di atas sejak tahun 1970.

Menteri Perusahaan Utama (Dato' Paul Leong Khee Seong): Malaysia telah mendapat imbalan perdagangan semenjak tahun 1975 iaitu seperti berikut:

<i>Tempoh</i>	<i>Eksport</i>	<i>Import</i>	<i>Imbalan Perdagangan</i>
1975	9,230.9	8,530.4	700.5
1976	13,442.0	9,713.3	3,728.7
1977	14,959.2	11,164.7	3,794.5
1978	17,094.2	13,690.1	3,404.1
1979	24,218.9	17,161.1	7,057.8
1980	28,201.3	23,539.1	4,662.2

Sebab-sebab kejatuhan harga bahan-bahan utama baru-baru ini seperti getah, lada hitam, minyak kelapa sawit dan kayu kayan telah saya jelaskan melalui jawapan saya pada 27-10-81 kepada pertanyaan Ahli Yang Berhormat dari Taiping.

Mengenai bahagian akhir pertanyaan yang berkenaan, harga getah jenis RSS I adalah 124.4 sen satu kilogram pada tahun 1970. Harga ini telah jatuh ke peringkat yang paling rendah iaitu 93.48 sen satu kilogram dalam tahun 1972. Selepas itu harga menunjukkan arah aliran yang meningkat dan mencapai pada peringkat yang paling tinggi iaitu sebanyak 312.35 sen satu kilogram pada tahun lepas semenjak tahun 1951 iaitu pada masa perang Korea dahulu. Sungguhpun harga getah telah jatuh pada tahun ini, harga purata bagi RSS I masih lagi bertahan pada

264.21 sen satu kilogram bagi 10 bulan pertama tahun ini.

Berhubung dengan lada, harga lada putih No. 1 adalah sebanyak \$248.3 bagi seratus kilogram pada tahun 1970 dan selepas itu harga bagi bahan ini telah meningkat kepada \$486.2 bagi seratus kilogram pada tahun 1978 sebelum ianya mula jatuh. Pada 6 bulan pertama tahun ini, harga purata lada putih No. 1 adalah sebanyak \$392.2 bagi seratus kilogram. Harga lada hitam No. 1 pula adalah sebanyak \$186.2 bagi seratus kilogram pada tahun 1970 dan harga ini telah meningkat kepada \$353.3 bagi seratus kilogram pada tahun 1977. Namun demikian, harga bahan ini telah menunjukkan arah aliran yang menurun semenjak tahun 1977 dan bagi tempoh 6 bulan pertama tahun ini harga puratanya adalah sebanyak \$245.8 bagi seratus kilogram.

Berhubung dengan minyak kelapa sawit, harga FOB bagi minyak kelapa sawit mentah adalah sebanyak \$657.5 satu tonne pada tahun 1970 tetapi telah menurun kepada \$520.3 satu tonne pada tahun 1972. Semenjak itu harga telah mula naik hingga mencapai \$1,204.5 satu tonne pada tahun 1974, \$1,256.8 satu tonne pada tahun 1977 dan \$1,299.6 satu tonne pada tahun 1979. Selepas itu harga bagi bahan ini telah jatuh sedikit tetapi pada tahun ini harganya telah dapat bertahan pada peringkat yang baik sungguhpun terdapat keadaan kemelesetan ekonomi dunia dan harga purata bagi tempoh 10 bulan pertama bagi tahun ini adalah sebanyak 1,240 satu tonne.

Berhubung dengan kayu balak, nilai harga seyunit ialah \$72.2 satu meter padu pada tahun 1970 dan telah turun kepada peringkat yang rendah sekali bagi 10 tahun kebelakangan ini iaitu pada tahun 1972 diparas \$65 satu meter padu. Walau bagaimanapun, harga bahan ini telah meningkat kepada \$108 bagi satu meter padu pada tahun 1974 sebelum mencatatkan harga yang paling tinggi iaitu sebanyak \$179.6 bagi satu meter padu pada tahun 1979. Tetapi harga bahan ini telah jatuh kepada \$108 bagi satu meter padu pada 6 bulan pertama tahun ini. Manakala kayu gergaji pula, harganya telah meningkat sejak tahun 1970 dengan

mencatatkan harga sebanyak \$147 bagi satu meter padu pada tahun 1970 dan meningkat secara perlahan kepada \$290 bagi satu meter padu pada tahun 1976. Selepas itu, harga bahan ini telah jatuh sedikit kepada \$272 bagi satu meter padu pada tahun 1978. Namun begitu harga bahan ini telah pulih semula untuk mencapai satu peringkat yang tinggi sebanyak \$409 bagi satu meter padu pada tahun 1980. Tetapi bagi 6 bulan pertama tahun ini harga seunit bagi bahan ini telah jatuh kepada \$371 satu meter padu.

3M—WAKTU PENGAJARAN

16. Tuan Chian Heng Kai minta Menteri Pelajaran menyatakan butir-butir lanjut mengenai pembahagian waktu pengajaran untuk setiap mata pelajaran di sekolah-sekolah rendah jenis kebangsaan China dan Tamil di bawah Rancangan 3M; sama ada bahasa ibunda akan menjadi bahasa pengantar dalam semua matapelajaran, sementara Bahasa Malaysia diajar sebagai Bahasa Kebangsaan.

Dato' Chan Siang Sun: Seperti Ahli Yang Berhormat sedia maklum, Kurikulum baru sekolah rendah akan mula dilaksanakan dalam tahun 1983. Percubaan ke arah perlaksanaan Kurikulum Baru ini akan diadakan dalam tahun 1982 bagi darjah satu. Pembahagian waktu pengajaran bagi tiap-tiap matapelajaran bagi darjah satu di sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan China dan Tamil ialah seperti berikut:

- (i) Peruntukan masa bagi Bahasa China/Tamil ialah 540 minit seminggu;
- (ii) Peruntukan masa bagi Bahasa Malaysia pula ialah 240 minit seminggu;
- (iii) Peruntukan masa bagi mata-matapelajaran lain ialah matematik 240 minit seminggu, pendidikan moral 150 minit seminggu dan pendidikan seni/musik/jasmani ialah 150 minit seminggu.

Bahasa Pengantar bagi sekolah-sekolah Jenis Kebangsaan China/Tamil adalah seperti

yang wujud sekarang dan Bahasa Malaysia tetap sebagai Bahasa Kebangsaan.

MAJUTERNAK—BAYARAN KEPADA PEMBEKAL LEMBU

18. Tuan Mohd. Bakri bin Abdul Rais minta Menteri Pertanian menyatakan tindakan yang telah diambil oleh beliau terhadap kes di mana dua keping cek bernilai \$1.7 juta yang dikeluarkan kepada seorang pembekal lembu Bumiputera, yang melambung dan jika perkara ini telah dirujuk kepada BSN, apakah keputusan penyasatannya.

Tuan Mohd. Kassim bin Ahmad: Kejadian di mana cek yang dikeluarkan oleh MAJUTERNAK tidak diterima (tidak laku) oleh Bank, disebabkan oleh kesilapan teknikal dan salah faham komunikasi di antara pihak bank dan Bahagian Pemasaran MAJUTERNAK. Kesilapan tersebut telah dibetulkan dan jumlah yang patut diterima oleh pihak firma berkenaan telah jua dibayar. Sebuah Jawatankuasa Audit telah ditubuhkan untuk mengemaskan pengendalian kewangan MAJUTERNAK dan BSN perlu dihubungi atas perkara ini.

PERISYTIHARAN DARURAT—MEMBATALKAN

19. Tuan Lee Kaw minta Perdana Menteri menyatakan sama ada Kerajaan akan membatalkan empat-empat perisytiharan darurat yang diisytiharkan yakni perisytiharan darurat tahun 1963 akibat konfrontasi Indonesia, perisytiharan darurat tahun 1966 untuk menggulingkan Datuk Stephen Kalong Ningkan sebagai Ketua Menteri Sarawak, pengisytiharan darurat tahun 1969 akibat rusuhan Mei 13, dan perisytiharan darurat taun 1977 mengenai Krisis PAS di Kelantan kerana sebab-sebab yang menyebabkan perisytiharan-perisytiharan darurat itu diisytiharkan tidak wujud lagi.

Dato' Abdullah bin Haji Ahmad Badawi: Perkara yang dibangkitkan oleh Ahli Yang Berhormat itu bukanlah satu perkara baru, malahan Ahli Yang Berhormat dari Petaling telah mengemukakan satu usul supaya keempat-empat Perisytiharan Darurat adalah

dibatalkan kerana menurutnya keadaan yang mengakibatkan darurat itu diisytiharkan tidak wujud lagi. Usul ini telah ditolak pada 29hb Jun 1979 dan sebab-sebab yang terperinci telah diberikan mengapa perisytiharan-perisytiharan tersebut belum lagi perlu dihapuskan dan ini telah mendapat sokongan sebahagian besar daripada ahli-ahli Dewan yang mulia ini.

Sesuatu Perisytiharan Darurat di bawah Perkara 150 Perlembagaan boleh dikeluarkan jika Duli Yang Maha Mulia Seri Paduka Baginda Yang di-Pertuan Agong berpuas hati bahawa suatu darurat besar sedang berlaku dan keselamatan, atau kehidupan ekonomi, atau ketenteraman awam di Persekutuan atau di mana-mana bahagiannya adalah terancam oleh kerananya. Di sini ingin ditegaskan bahawa tidak perlu yang keadaan mengancam keselamatan, atau kehidupan ekonomi, atau ketenteraman awam itu mestilah benar-benar berlaku dahulu baharulah Perisytiharan Darurat boleh dikeluarkan. Perkara ini sangat jelas diperuntukkan di dalam Perlembagaan di mana kemungkinan berlakunya keadaan-keadaan tersebut membolehkan Perisytiharan Darurat dibuat. Sebagai Kerajaan yang bertanggungjawab kepada rakyat untuk menjamin supaya keselamatan dan kesetabilan negara senantiasa terjamin untuk membolehkan pembangunan berjalan dengan lancar demi kebahagiaan rakyat maka Kerajaan perlu mengemukakan langkah-langkah pencegahan (preventive measures) bagi mengekalkan keselamatan dan kesetabilan itu daripada langkah-langkah pengubatan (curative measures).

Oleh itu adalah penting bagi Kerajaan mengekalkan Ordinan-ordinan yang dibuat di bawah Perisytiharan Darurat. Ini adalah disebabkan ancaman dari Parti Komunis Malaya tidak akan hapus, kerana pihak Komunis akan menggunakan berbagai taktik dan cara bagi mencapai matlamat perjuangan mereka walaupun nampaknya mereka gagal di dalam perjuangan melalui senjata.

Di samping itu perlu ditegaskan bahawa belum ada bukti-bukti yang menunjukkan bahawa kemajuan ekonomi akan terjejas dengan adanya Perisytiharan-perisytiharan ini. Malahan dengan adanya perisytiharan-

perisytiharan ini ekonomi negara kita terus berkembang dan pihak pelabur-pelabur asing terus menaruh kepercayaan terhadap kesetabilan dan keselamatan negara yang agak terjamin itu. Dengan ini kerajaan tidak bercadang buat masa ini untuk membatalkan Perisytiharan-perisytiharan Darurat yang telah dibuat itu.

RANG UNDANG-UNDANG PERBEKALAN 1982

DAN USUL

ANGGARAN PEMBANGUNAN 1982 Jawatankuasa

Aturan Urusan Mesyuarat dibacakan bagi menyambung semula pertimbangan atas "Rang Undang-undang Perbekalan, 1982 dan Anggaran Pembangunan, 1982 dalam Jawatankuasa sebuah-buah Majlis". (Hari Kesembilan)

Majlis bersidang dalam Jawatankuasa.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *mem-pengerusikan Jawatankuasa*)

Maksud B. 30 (Jadual)

Maksud P. 30 (Anggaran Pembangunan, 1982)

Tuan Pengerusi: Menyambung semula perbincangan atas perkara pelajaran di bawah Kementerian Pelajaran B. 30 dan P. 30. Seseorang Ahli Yang Berhormat saya harap boleh bercakap selama 20 minit tiap-tiap seorang dan pada penghujung mesyuarat semalam Yang Berhormat dari Sabak Bernam telah membuat ucapan selama lebih kurang 2 minit dan sekarang saya minta Yang Berhormat itu menyambung dalam 18 minit lagi untuk cukup masa 20 minit.

3.38 ptg.

Tuan Jamaluddin bin Haji Suhaimi (Sabak Bernam): Tuan Pengerusi, semalam saya telah bercakap pada muka surat 287, Butiran 1100, Program (3) (b) Pentadbiran Pelajaran di Negeri-negeri.

Saya telah menyatakan mengharapkan supaya Kementerian Pelajaran akan dapat

segera menubuhkan cawangan-cawangan Pejabat Pelajaran di Daerah-daerah dengan tujuan supaya dapat memberi kemajuan kepada persekolahan dengan lebih berkesan, terutamanya sekolah-sekolah di luar bandar.

Sebagaimana yang kita semua maklum bahawa sekolah-sekolah luar bandar memanglah tidak begitu tinggi mutu dari segi pelajaran dan lain-lain walaupun perkara ini tidak dapat hendak disalahkan siapa-siapa oleh kerana kita maklum perkara tersebut banyak masalah-masalahnya dan kita maklum juga bahawa kakitangan untuk menyelia sekolah-sekolah di luar bandar adalah kurang, begitu juga Nazir-nazir Persekutuan juga tidak mencukupi.

Dengan keadaan yang demikian maka sekolah-sekolah di luar bandar telah jelas ketinggalan dari sekolah-sekolah yang ada di dalam bandar. Umpamanya, kalau kita nilai dari segi kemajuan pelajaran di peringkat rendah sahaja umpamanya dalam bandar dalam Peperiksaan Penilaian dalam satu-satu sekolah boleh mencapai keputusan, katalah, 5A berpuluh-puluh atau beratus-beratus pada satu sekolah ataupun mempunyai peratus kelulusan yang tinggi, akan tetapi sekolah-sekolah di luar bandar peratus pencapaian peperiksaan ini sangatlah rendah. Banyak sekolah misalnya untuk mendapat satu 5A pun tidak pernah dapat dicapai dari semenjak adanya Peperiksaan Penilaian Darjah V. Begitu juga dalam peringkat sekolah menengah dan seterusnya. Ini semua ialah oleh kerana kekurangan penyeliaan, pengawasan, pertolongan dan nasihat yang boleh diberi. Oleh itu, saya menggesa supaya rancangan untuk menubuhkan cawangan Pejabat Pelajaran Daerah haraplah dapat kiranya disegerakan dan apabila ditubuhkan cawangan Pejabat Pelajaran di daerah-daerah itu biarlah mempunyai pegawai-pegawai yang agak cukup yang boleh menjalankan tugas-tugasnya dengan lebih sempurna, dengan lebih berkesan dan juga hendaklah diberi kuasa yang berpatutan; janganlah pula Pejabat Pelajaran Daerah ini hanya akan dijadikan sebagai pengumpul surat-surat dan menyampaikan surat-surat kepada pihak Pengarah Pelajaran Negeri atau seterusnya ke Kementerian. Kuasa-kuasa itu

umpamanya seperti perkara-perkara yang kecil seperti umpamanya kita hendak memperbaiki kerosakan yang kecil bolehlah diuruskan atau diputuskan oleh Pejabat Pelajaran Daerah.

Begitu juga mengenai penyusunan pertukaran guru umpamanya, Pejabat Pelajaran Daerah hendaklah mengambil perhatian, dan rancangannya hendaklah diterima kerana orang yang di Pusat atau di Negeri mungkin tidak begitu faham keadaan apa yang berlaku dalam daerah-daerah dan kampung-kampung. Itulah sebabnya maka terjadi beberapa perkara yang kurang menyenangkan yang juga pernah ditimbulkan seperti guru yang rajin tidak dapat perhatian, yang kurang rajin bernasib baik. Jadi, perkara ini akan menjadikan bosan dan yang rajin pula jadi tidak rajin, yang memang tidak rajin seterusnya akan berterusan. Dengan adanya Jabatan ini saya yakin supaya perjalanan sekolah-sekolah di luar bandar akan dapat lebih maju lagi. Untuk menyegerakan penubuhan ini mungkin satu perkara yang nampak ialah mengenai bangunan pejabat tetapi saya berpendapat bangunan ini janganlah difikirkan. Yang penting asalkan ada tempat untuk pejabat bolehlah dilaksanakan dan keselisaan pejabat seterusnya bolehlah dirancangan atau dibuat pada masa yang akan datang.

Tuan Pengerusi, selain daripada itu izinkan saya bercakap mengenai Butiran yang sama, Program (3) (a) Pentadbiran Umum. Satu perkara yang saya harap dapat dibuat satu peraturan ialah mengenai Jawatankuasa Disiplin sekolah. Sebenarnya pada masa ini ada Jawatankuasa Disiplin Sekolah akan tetapi jawatankuasa itu biasanya terdiri daripada guru-guru tetapi penyakit kerosakan kelakuan atau moral kanak-kanak, rendah apatah lagi menengah adalah kebanyakan dapat dijaga di luar kemampuan guru-guru dan jika guru-guru bertindak lebih daripada had maka guru-guru akan jadi sasaran. Oleh itu, saya syorkan Kementerian Pelajaran akan dapat membuat satu aturan supaya semua sekolah dalam negeri ini akan dapat menubuhkan satu Jawatankuasa Disiplin yang mengandungi guru, Persatuan Ibu bapa, pemimpin-pemimpin kaum, penghulu-penghulu umpamanya termasuk

polis bagi mengawasi kelakuan anak-anak kita terutamanya kesalahan-kesalahan yang berat dalam sekolah dan di luar sekolah dan diberi kuasa supaya keputusan-keputusan jawatankuasa itu boleh diterima bagi hukuman bagi anak-anak murid yang saya sebutkan.

Tuan Pengerusi, sedikit lagi saya sambung iaitu dalam muka surat 288, Butiran yang sama Program (5) (b) Pengurusan Kurikulum. Sedikit perkara dalam masa yang suntuk ini saya hendak mengharapkan kepada mereka yang ditugaskan untuk menyusun kurikulum iaitu seboleh-bolehnya bahasa Inggeris iaitu bahasa kedua kita sebaik-baiknya diajarkan mulai dari Darjah III dan kalau boleh mulai dari Darjah V dan VI, sebenarnya saya tidak arif adan saya tidak ketahui, janganlah diajarkan mulai dari darjah I serentak dari 3M yang kita rancang kerana yang pertamanya, semua kita maklum bahawa murid-murid kecil itu tidak boleh menerima sekali gus dua bahasa sekali jalan. Ini ialah kerana kemampuan otak mereka tidak boleh mencapai dan juga dengan adanya ajaran itu akan mengelirukan dari segi penyampaian bahasa, ejaan dan sebagainya dan yang ketiganya tidak akan menjadi halangan walaupun diajar di Darjah III, IV, V untuk seseorang itu boleh mahir dalam bahasa kedua. Ini dapat kita saksikan banyak.

Sebenarnya orang-orang yang terkenal, ahli-ahli hukum negara kita, pemimpin-pemimpin kita yang lama-lama itu kebanyakannya masuk dari sekolah Melayu iaitu yang dinamakan Darjah Khas Melayu yang masuk ke sekolah Inggeris secepat-cepatnya darjah IV, ada yang darjah V tetapi mereka boleh pandai bahasa Inggeris dengan lebih petah dari orang Inggeris sendiri. Jadi, tidak adalah alasan yang boleh mengatakan kalau kita lewatkan satu dua darjah akan menjadi kelemahan dalam bahasa Inggeris.

Tuan Pengerusi, selain daripada itu saya ingin bercakap dalam Program (4) (a) Biasiswa dan Dermasiswa, muka surat 287.

Apa yang saya maksudkan ialah bahawa patutlah Kementerian Pelajaran dan juga yang mengeluarkan biasiswa seperti JPA,

MARA dan badan-badan Kerajaan yang lain mengeluarkan biasiswa itu patutlah dapat berunding dengan Kementerian Pelajaran dan Kementerian Perdagangan dan Perindustrian supaya membuat satu peraturan supaya semua firma-firma dan syarikat-syarikat yang besar dimestikan mengeluarkan biasiswa.

Sekarang ini kita pun tahu bahawa setengah-setengah badan swasta, setengah-setengah badan perniagaan dan firma telah mengeluarkan biasiswa tetapi masih banyak lagi yang belum mahu mengeluarkan biasiswa kepada anak-anak kita, jadi jika disyaratkan perkara ini, dimestikan mengikut kemampuan syarikat-syarikat itu maka akan lebih banyak anak-anak kita mendapat peluang biasiswa bagi mengisi jawatan-jawatan penting dalam bidang pengurusan, professional dan lain-lain. Jadi tidaklah berlaku seperti sekarang ini biasiswa dikeluarkan oleh pihak Kerajaan yang sangat terhad seperti JPA, Kementerian Pelajaran dan lain-lain, akan tetapi kebanyakan mereka apabila menerima ijazah, lari merebut peluang untuk gaji yang lebih tinggi dan pihak Kerajaan sendiri sudah kekurangan pakar-pakar dan ahli-ahli professional seperti engineer, doktor dan lain-lain. Jadi dengan adanya sumbangan dari pihak swasta yang berpatutan dan dimestikan, kita percaya akan dapat mengatasi dengan lebih banyak lagi pakar-pakar yang kita perlukan.

Tuan Pengerusi, sedikit lagi mengenai biasiswa, saya harap supaya biasiswa yang dikeluarkan oleh Kementerian Pelajaran ini akan lebih banyak diberikan biasiswa kecil dan dapat diberikan kepada mereka yang patut menerimanya baik pun secara dikurangkan ataupun ditambahkan jumlah wang biasiswa itu, tetapi biarlah dapat mereka yang benar-benar susah itu menerima biasiswa kecil dari Kementerian Pelajaran.

Ada satu perkara kecil yang patut saya sebutkan ialah borang biasiswa dari Kementerian Pelajaran, nampaknya menyusahkan rakyat kerana banyak sangat yang dikehendaki untuk disain, satu borang itu terpaksa disain oleh Wakil Rakyat-Ahli Parlimen, Ahli Dewan Negara, Ahli Dewan

Negeri, JP, dan bermacam-macam lagi-tak cukup lagi hendak disain pula oleh megistret dan Pegawai Division 1. Jadi rakyat kita yang tinggal 20 batu di kampung-kampung, naik basikal, mula-mula jumpa wakil rakyat, kemudian jumpa Majistret atau Pegawai Daerah berjalan 20 batu lagi tetapi hasil kejayaannya belum tentu. Jadi saya harap borang itu dipinda, seorang sahaja sains cukuplah supaya tidak menyusahkan rakyat. Sekian, terima kasih.

Tuan Pengerusi: Ahli Yang Berhormat dari Dungun.

3.54 ptg.

Tuan Awang bin Jabar (Dungun): Tuan Pengerusi, dalam membahaskan peruntukan Kementerian Pelajaran di peringkat Jawatankuasa ini, saya ingin menyentuh Butiran 1100, muka surat 287 Program (4) (b) mengenai penuntut seberang laut.

Tuan Pengerusi, sebagaimana yang kita maklum bahawa sejak kita melancarkan dasar pelajaran kita ramai penuntut-penuntut yang telah dihantar ke seberang laut sehingga ada dilaporkan bahawa jumlah penuntut-penuntut Malaysia di seberang laut lebih kurang 48,000 orang. Apa yang menjadi masalah kepada kita juga sekarang ini ialah terdengarnya berita bahawa ada dari setengah-setengah penuntut ini yang dikatakan agak menentang, kalau tidak menentang secara langsung pun nampak macam menentang Kerajaan kita. Jadi penentangan yang dibuat itu oleh penuntut-penuntut di seberang laut barangkali bukanlah kerana mereka tidak puas hati sangat dengan bentuk-bentuk pelaksanaan pembangunan yang Kerajaan kita laksanakan sekarang ini, tetapi pada hemat saya adalah disebabkan oleh putusannya hubungan atau konteks di antara mereka itu dengan negara kita. Dalam erti kata yang lain segala pelaksanaan atau proses pembangunan yang kita lakukan di negara kita ini tidak dapat diketahui oleh penuntut-penuntut itu. Jadi oleh sebab itu masalah ini hendaklah kita selesaikan.

Selain daripada itu ada juga penuntut-penuntut yang melibatkan diri di dalam dakwah dan pada satu ketika menjadi

semacam berita hangat bahawa bagaimana ekstrimnya penuntut-penuntut yang terlibat di dalam dakwah itu sehingga kepada satu peringkat yang menyusahkan kita di tanahair kita ini. Jadi pada kajian saya penuntut-penuntut yang terlibat dengan dakwah ini ialah penuntut-penuntut yang tinggal di negeri-negeri yang bukan Islam seperti di Amerika Syarikat, Great Britain dan lain-lain tempat. Dan penuntut-penuntut yang ada sedikit sebanyak membuat penentangan itu selain daripada penuntut-penuntut yang duduk di Great Britain dan Amerika Syarikat, juga penuntut-penuntut di negara-negara lain seperti penuntut-penuntut Malaysia di Egypt ada membuat penentangan.

Jadi dari segi kajian saya penentangan daripada penuntut-penuntut itu sebagaimana saya sudah katakan tadi, apabila berlakunya penglibatan setengah-setengah penuntut-penuntut kita di dalam dakwah pun menjadi masalah juga kepada kita. Oleh sebab itu saya mengesyorkan supaya Kementerian Pelajaran mengambil inisiatif untuk mengadakan kursus intensif kepada kedua-dua golongan penuntut ini iaitu kepada penuntut-penuntut di Amerika Syarikat dan Great Britain umpamanya kita adakan kursus intensif dakwah ataupun ugama yang dianjurkan oleh Kementerian Pelajaran dengan kerjasama Kementerian Luar Negeri dan Indah (Institut Dakwah Malaysia). Jadi masa yang sebaik-baiknya ialah pada masa cuti summer atau cuti musim panas di mana penuntut-penuntut ini menjalani cuti panjang. Kalau kita hendak ambil mereka itu balik ke tanahair, tentulah memakan belanja yang banyak tetapi memadailah saya katakan kita hantar rombongan ulamak ataupun rombongan pegawai-pegawai ugama untuk menjalani kursus-kursus dakwah secara intensif di negara-negara di mana penuntut-penuntut kita berada seperti yang saya katakan tadi.

Ada pun penuntut-penuntut di Kaherah dan Saudi Arabia, mereka ini sedang menuntut di dalam bidang ugama. Kepada mereka kursus dakwah, menurut pandangan saya tidak perlu. Apa yang perlu kepada mereka ialah tentang cara-cara atau kursus bagaimana kita melaksanakan pentadbiran

dan pembangunan di negara kita ini. Jadi oleh sebab itu, saya mengesyorkan juga kepada Kementerian Pelajaran supaya mengadakan kursus intensif yang sama tetapi dalam masalah-masalah pentadbiran dan pembangunan kepada penuntut-penuntut di Kaherah dan di Saudi Arabia dengan kerjasama daripada Kementerian Luar dan Intan. Jadi dengan mengadakan kursus-kursus intensif seperti ini, saya rasa dapatlah kita menyelesaikan sedikit sebanyak perkara-perkara ataupun problem penuntut kita di luar negeri. Mudah-mudahan apabila mereka balik nanti, penuntut-penuntut yang di Amerika Syarikat dan London itu, mereka itu ada pelajaran yang sekular dan diimbangi dengan pelajaran-pelajaran asas agama dan insya Allah mereka itu akan menjadi pegawai kita ataupun pentadbir professional yang beroreantasikan agama.

Begitu juga penuntut-penuntut seperti di Kaherah dan Saudi Arabia tadi mereka sudah ada pelajaran agama dan apabila kita tambah lagi dengan asas-asas pentadbiran, asas-asas pembangunan dan berbagai lagi, jadi mereka tidak jahil sangat tentang pembangunan dan pentadbiran di negara ini. Jadi mereka akan menjadi seorang pegawai yang boleh dikatakan all-rounder, Tuan Pengerusi.

Dalam Butiran yang sama, saya beralih kepada program 5 (d)—Pelajaran Agama. Tadi sudah disebut oleh Yang Berhormat dari Sabak Bernam mengenai akhlak pelajar-pelajar kita di sekolah-sekolah ataupun disiplin khususnya. Memanglah rata-rata kita sedari dan kita tahu bahawa akhlak pelajar-pelajar kita kurang berbanding dengan masa-masa yang lampau, walaupun pelajaran agama di sekolah-sekolah ini sudah diberi.

Tuan Pengerusi, sukacita saya menarik perhatian Dewan yang mulia ini bahawa pelajaran agama yang diberi di sekolah-sekolah sekarang ini merupakan pelajaran tafsir ataupun hadis dan ada matapelajaran tauhid, fekah dan sejarah. Jadi mata-mata-pelajaran ataupun subjek-subjek yang diberi ini tidak menyentuh mengenai akhlak secara langsung, cuma disentuh perkara-perkara mengenai akhlak ini setelah dibuat ulasan, setelah dibuat conclusion. Jadi apabila dibaca

satu ayat mengenai satu perkara tidaklah difokuskan kepada cara-cara berkenaan dengan disiplin dan sebagainya. Oleh sebab itu saya rasa satu matapelajaran lain mesti diwujudkan demi untuk memperbanyakkan atau memperbaiki disiplin ataupun akhlak atau adab anak-anak kita di sekolah itu, dan matapelajaran yang sesuai ialah pelajaran akhlak ataupun adab ataupun apa nama kita beri itu tidak menjadi masalah kepada saya asalkan kandungan ataupun konteks subjek itu sendiri ada termasuk di dalamnya, perkara-perkara yang boleh memimpin murid-murid kita ke arah mendisiplinkan diri mereka.

Di dalam Islam kita ada banyak perkara, apa yang disebut dengan izin, al fadaill, iaitu perkara-perkara untuk kebaikan, ertinya apabila seseorang itu mempunyai akhlak yang baik itu disebut perkara-perkara yang ada hubungan dengan al-fadaill. Jadi banyaklah perkara-perkara ini yang ada hubungan umpamanya adab makan, adab minum, adab masuk tandas, adab bercakap dengan orang tua, adab hendak tidur ada banyak adab-adab di dalam perkara al-fadaill ini. Jadi barangkali di sekolah pun ada subjek-subjek yang telah diberi itu barangkali sehingga sekarang ini cuma disentuh dengan tidak secara langsung. Oleh sebab itu saya menyarankan sekali lagi supaya perkara mengadakan satu subjek adab ataupun akhlak ataupun pelajaran disiplin ini hendaklah diwujudkan, hendaklah diadakan dengan segera supaya dapat melatih kanak-kanak kita menjalani hidup mereka mengikut disiplin Islam yang kita kehendaki.

Tuan Pengerusi, saya beralih kepada P. 30 mukasurat 306 Butiran 10 mengenai Pejabat-pejabat Pelajaran Negeri-negeri. Ura-ura untuk hendak menubuhkan Pejabat Pelajaran Daerah sebagai perkembangan ataupun anjuran dalam Pejabat Pelajaran negeri-negeri ini adalah satu-satunya perkara yang dialu-alukan, tetapi saya ingin menarik perhatian Dewan yang mulia ini, Tuan Pengerusi, di dalam masa hendak melaksanakan pembentukan Pejabat pelajaran daerah ini hendaklah diambilkira atau diambilhitung berdasarkan kepada daerah itu sendiri. Saya takut kalau-kalau

apabila perlaksanaan ini dilakukan di daerah-daerah yang kecil, walaupun ia mempunyai satu daerah yang betul-betul, tetapi daerah itu kecil dalam erti kata bilangan sekolahnya tidak berapa banyak, bilangan muridnya tidak ramai sangat, maka daerah-daerah yang sebegini akan dicantumkan dengan daerah-daerah yang lebih besar sedikit daripada daerah yang saya sebutkan tadi. Jadi apabila cara ini kita melaksanakannya, maka sekolah-sekolah yang berada di dalam daerah ini akan terus ketinggalan.

Pengalaman telah banyak kita lihat, kerana kerja-kerja secara menempel inilah sekolah-sekolah yang berada di dalam daerah yang kecil yang dicantumkan dalam daerah yang besar itu tidak akan diberi priority walaupun pada tiori ataupun di atas kertas kita mengakui akan memberi keistimewaan yang sama, memberi layanan yang sama, tetapi pada perlaksanaan yang telah lepas, tidak sebagaimana yang dikatakan. Dengan mengadakan pejabat pelajaran daerah berasaskan kepada daerah yang berkenaan, walaupun bilangan sekolahnya sedikit, walaupun bilangan penuntutnya sedikit, kita dapat memberi consentarasi, kita dapat memberi fokus yang sungguh-sungguh kepada pembaikan pembelajaran kanak-kanak kita di dalam daerah yang berkenaan dengan saranan-saranan yang tersebut.

Tuan Pengerusi, saya menyokong peruntukan untuk Kementerian Pelajaran ini.

(Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Jawatankuasa*)

Tuan Pengerusi: Ahli Yang Berhormat dari Seremban.

4.07 ptg.

Dr Chen Man Hin (Seremban): Tuan Pengerusi, saya suka mengambil bahagian dalam perbahasan ini dan saya menyentuh Maksud B. 30 muka surat 304 Butiran 4100, Program (6) berkenaan Pelajaran Tinggi.

Tuan Pengerusi, dalam negara kita ada tiga intitusi pelajaran tinggi di mana ada sekolah perubatan (Medical school) iaitu Universiti Malaya, Universiti Kebangsaan dan Universiti Sains. Tetapi di dalam kalangan

doktor-doktor ada ramai yang meragui oleh sebab standard atau mutu pelajaran perubatan di Universiti Malaya dan Universiti-universiti yang lain boleh jatuh kalau Kerajaan tidak ambil langkah-langkah yang sesuai oleh sebab penambahan pemohon-pemohon yang masuk ke sekolah-sekolah perubatan di Universiti Malaya dan Universiti Kebangsaan.

Misalnya, dalam Universiti Malaya pelajar telah bertambah dari sebanyak 138 sampai 160 dan Universiti Kebangsaan dari 160 sampai 192. Pertambahan yang banyak ini boleh mengalami kesusahan berkenaan dengan kemudahan-kemudahan pelajaran (teaching facilities) dan kesusahan kepada pensyarah-pensyarah (lectures) dan lain-lain. Kita mempunyai satu mutu yang tinggi sekarang dan kalau seorang doktor tidak cukup mutu ini boleh memberi satu petanda yang tidak baik dan barangkali rakyat jelata tidak ada confidence atau keyakinan lagi. Lima tahun dahulu pakar-pakar (expert) dari General Council (GMC) dari United Kingdom telah datang dan memberi satu laporan berkenaan dengan pelajaran perubatan di Universiti Malaya.

Laporan itu menunjukkan ada kekurangan kemudahan di segi pelajaran perubatan di Universiti Malaya dan mereka memberi cadangan untuk mengubahsuai kemudahan-kemudahan di sana dan bertambah lebih ramai lagi pensyarah-pensyarah, demonstrators dan lain-lain. Itu ialah lima tahun dahulu, tetapi pada masa sekarang pun ada banyak komplemen mengenai kekurangan pensyarah-pensyarah dan kemudahan-kemudahan dan beberapa pakar-pakar pun telah datang dan memberi laporan-laporan mengenainya.

Saya harap Kerajaan akan mengambil perhatian perkara ini bukan sahaja di Universiti Malaya, tetapi di lain-lain sekolah perubatan misalnya di Universiti Kebangsaan dan mengambil tindakan atau langkah-langkah untuk memperbaiki atau mengubahsuai kemudahan-kemudahan pelajaran di sana.

Beberapa hari dahulu kita dengar daripada Menteri Pelajaran di mana beliau menolak cadangan mengadakan satu jabatan

(department) untuk melatih penuntut-penuntut di dalam bidang general practice.

Tuan Pengerusi, majoriti graduan-graduan daripada sekolah perubatan akan masuk dalam kalangan swasta atau kalangan Kerajaan jadi general practitioners atau family doctors. Masa sekarang kita berkehendakkan doktor-doktor yang ada training dalam general practice atau family practice. Kalau dalam sekolah perubatan (medical school) tidak ada jabatan untuk mengejar general practice, saya rasa graduan-graduan daripada general practice itu tidak cukup training. Oleh sebab itu saya harap dan kalangan doktor-doktor pun berharap, Kerajaan ambil perhatian atas cadangan untuk membina atau melancarkan satu Jabatan General Practice di dalam sekolah-sekolah perubatan di Universiti Malaysia atau Universiti Kebangsaan.

Untuk menaikkan taraf pelajaran perubatan di negara kita di peringkat post-graduate pun sangat mustahak, sungguhpun seorang doktor itu lulus peperiksaan tetapi selepas satu dua tahun oleh sebab ada banyak penerangan yang baru mengenai medical, kalau doktor itu tidak mengikuti atau tidak membaca majalah-majalah perubatan dan tidak ambil bahagian dalam seminar-seminar atau Refreshers" Couse, doktor itu sungguhpun telah lulus peperiksaan baru satu dua tahun, tetapi sudah jadi backward. Oleh sebab itu saya rasa di Universiti Kebangsaan, di Universiti Malaya dan di Universiti Sains, Kerajaan mestilah mengambil perhatian untuk menggalakkan post-graduate education untuk mengajar, dilatih doktor-doktor graduate ini supaya boleh didapati lebih banyak specialists untuk negara kita dan boleh menaikkan mutu atau taraf perubatan di negara kita.

Tidak boleh dinafikan di dalam negara kita sangat kekurangan bukan doktor-doktor tetapi kekurangan pakar-pakar (specialist). Kalau tidak ada Post-graduate Department menggalakkan Jabatan-jabatan Surgery dan Gynaecology dan lain-lain yang boleh menggalakkan doktor-doktor mengambil sijil tinggi post-graduate jadi pakar surgeon, pakar gynaecologist, pakar mata dan lain-lain. Saya ingat ini satu langkah yang sesuai

dan doktor-doktor tempatan yang hendak pergi ke luar negeri untuk mendapat pelajaran post-graduate ada mengalami satu kesusahan sekarang, oleh sebab yuran (fees) di United Kingdom sudah naik terlampau tinggi dan kalau mahu pergi ke Amerika Syarikat juga yuran-yuran pun sangat tinggi. Oleh sebab itu dalam negara kita hendaklah ada jabatan-jabatan post-graduate di sekolah perubatan di Universiti Kebangsaan, Universiti Malaya atau Universiti Sains untuk memberi peluang kepada doktor-doktor tempatan mendapat pelajaran post-graduate di sini, tidak payah pergi di luar negeri dengan membelanjakan wang yang banyak untuk menyelamatkan foreign exchange.

Juga saya rasa Menteri Pelajaran hendaklah berhubung dengan doktor-doktor perubatan khususnya MMA untuk menggalakkan establish medical colleges atau Post-graduate Medical Colleges, misalnya Royal College of Physicians, Royal College of Surgeons, Royal College of General Practitioners dan lain-lain. Kita dengar beberapa tahun dahulu Kerajaan akan mengadakan satu Akta untuk menubuhkan colleges yang baru saya sebutkan tadi tetapi nampaknya sampai sekarang sungguhpun telah dua tahun kita belum nampak akta atau undang-undang itu untuk menggalakkan penubuhan kolej-kolej General Practitioners, kolej-kolej Surgeons dan lain-lain. Saya harap Kerajaan ambil perhatian dalam perkara ini.

Tuan Pengerusi, mutu pelajaran perubatan ialah satu faktor yang sangat mustahak. Sungguhpun Kementerian tidak hendak General Medical Council (GMC) mengiktiraf ijazah UM atau UK tetapi kita boleh nafikan kalau mutu (standard) tidak dinaikkan atau tidak diprotect, ini boleh dapat satu imej yang tidak berapa baik bukan sahaja di kalangan antarabangsa (international) tetapi juga di dalam negara kita. Ini bermakna kalau tidak ada satu confidence berkenaan mutu pelajaran perubatan, saya ingat ini boleh mengurangkan kepercayaan rakyat terhadap perubatan di negara kita.

Tuan Pengerusi, kita tidak boleh dapat satu sikap yang isolationist atau berasingan. Saya harap Kerajaan ambil tindakan atau langkah-langkah untuk mengadakan lebih

doktor-doktor dari luar negeri, jemput mereka jadi pensyarah dalam sekolah-sekolah di negara kita, buat research dan lain-lain untuk mendapatkan lebih bertukar-tukar fikiran, oleh sebab tadi saya sudah terangkan mengenai sains perubatan (medical science) yang sedang maju terlalu cepat dan saya harap Kerajaan mengambil perhatian atas perkara ini.

Lagi satu perkara yang saya hendak sentuh ialah di bawah P. 30, mukasurat 305, Butiran 1 berkenaan dengan Pelajaran Rendah.

Tuan Pengerusi, berkenaan dengan Pelajaran Rendah, untuk pembangunan Kerajaan ada peruntukan \$518 juta dalam tahun 1981 sampai 1985 dan ada anggaran sebanyak \$188 juta untuk tahun hadapan (1982). Di sini saya berharap dan menyeru Kerajaan beri peruntukan yang adil untuk membina lebih banyak sekolah-sekolah atau kelas-kelas untuk sekolah-sekolah yang menggunakan bahasa ibunda jadi bahasa penghantar khususnya Sekolah Jenis Kebangsaan Cina.

Tuan Pengerusi, tidak boleh dinafikan ada banyak ibubapa-ibubapa berkehendakkan anak-anak mereka masuk ke sekolah-sekolah ini. Oleh sebab itu tiap-tiap tahun kita nampak ramai kanak-kanak yang hendak masuk kesekolah itu tidak boleh diterima oleh sebab tidak mencukupi kelas-kelas atau darjah-darjah. Ini saya rasa tidak berapa sihat dan tidak berapa adil. Kalau rakyat Malaysia keturunan Cina hendak menghantar anak-anaknya masuk ke dalam sekolah jenis kebangsaan Cina, saya rasa Kerajaan mesti ada tugas membina lebih classrooms atau darjah-darjah dan sekolah-sekolah. Sampai masa sekarang sekolah rendah Cina ada terdapat layanan yang boleh dikatakan Cinderella, tidak berapa sesuai dan adil.

Sungguhpun pada masa dahulu sekolah-sekolah itu ada Management Board di mana tugasnya ialah mencari kewangan untuk membina sekolah-sekolah atau mencari tanah-tanah tetapi masa sekarang apabila kos-kos membina kelas-kelas sangat tinggi maka Board itu tidak boleh mencukupi kewangan atau wang untuk membina sekolah atau membeli tanah. Masa sudah sampai untuk Kerajaan mesti memberi pertolongan yang sesuai.

Ada satu contoh di kawasan saya di Seremban ialah Sekolah Kebangsaan Rendah Cina, Chi Hwa Primary School, Seremban. Sekolah itu ada mempunyai history 50 tahun dan rekod-rekodnya sangat baik, sekolah itu ada berdisiplin dan guru-guru ada mencukupi memberi pengajaran yang baik. Pada masa sekarang sekolah itu lebih 2,200 murid-murid dan semua murid-murid berkumpul di satu tempat yang kecil tidak sampai $\frac{1}{2}$ ekar. Dalam $\frac{1}{2}$ itu ada didirikan 48 darjah-darjah. Ini satu keadaan yang cramped yang sempit yang tidak sihat.

Di dalam 10 tahun dahulu sekolah itu ada meminta Kerajaan memberi pertolongan khasnya memberi satu tapak tanah untuk mendirikan sekolah baru. Tetapi sampai sekarang tiada apa-apa jawapan yang baik daripada Kerajaan Negeri atau Kerajaan Pusat. Saya harap Kerajaan mengambil perhatian atas perkara ini berkenaan dengan sekolah Chi Hwa di Seremban dan memberi pertolongan kerana sekolah itu ada memberi perkhidmatan atas contribute kepada rakyat kita, masyarakat kita dan hendaklah Kerajaan memberi satu tapak tanah lebih kurang 5-10 ekar. Itulah sahaja, terima kasih.

Tuan Pengerusi: Ahli Yang Berhormat dari Matang.

4.24 ptg.

Tuan Haji Hashim bin Haji Ghazali (Matang): Tuan Pengerusi, saya bangun untuk menyokong peruntukan yang dikemukakan oleh Kementerian Pelajaran bagi tahun 1982.

Di dalam usaha-usaha pihak Kerajaan untuk melaksanakan apa jua yang ada berkaitan dengan Kementerian ini, saya berharap sangat supaya Kementerian Pelajaran balik keperingkat awal yakni bermaksud Dasar Pelajaran Kebangsaan itu hendaklah diutamakan dan ia dapat berjalan terus dengan tidak ada apa-apa halangan. Janganlah sampai ke peringkat ini ada pihak-pihak tertentu memohon supaya faedah Sekolah Jenis Kebangsaan lebih baik daripada Sekolah Kebangsaan dan pihak Kementerian Pelajaran pula berfikir supaya perubahan serta-merta patut dilaksanakan. Jadi maksud saya di sini supaya dasar

Pelajaran Kebangsaan diutamakan oleh Pihak Kementerian ini dan balik ke peringkat awal yang mana satu masa dahulu setelah diterima oleh semua pihak dasar pelajaran ini dan dasar pelajaran yang ada pada masa ini sudah sampai ke peringkat yang boleh dikatakan pihak Kerajaan adil kepada semua golongan di dalam negara kita ini.

Tuan Pengerusi, saya ingin menyentuh kepada Butiran 1100, B. 30 muka-surat 287-Peperiksaan di Sekolah-sekolah Rendah.

Pada masa ini dan pada masa yang telah lalu pelaksanaan Kementerian ini pada sekolah-sekolah rendah diadakan peperiksaan di peringkat darjah tiga, dan diperingkat darjah lima bagi menggantikan peperiksaan di satu masa dahulu Sekolah Kebangsaan atau Sekolah-sekolah Rendah ini yang di satu masa dahulu diadakan peperiksaan pada tiap-tiap tahun dengan cara bersendirian dan akhirnya diadakan peperiksaan pada darjah tiga dan darjah lima. Pada peringkat darjah lima biasanya disinilah murid-murid yang mendapat kelulusan tinggi yang dipilih daripada beberapa ribu orang murid untuk dimasukkan ke sekolah berasrama penuh dan bukan asrama penuh dan diadakan peperiksaan itu dengan mengadakan soalan yang disediakan oleh pihak Kerajaan sendiri. Dan akhirnya darjah tiga pula diadakan peperiksaan seperti itu. Saya berpendapat peperiksaan yang dibuat oleh Kementerian di darjah tiga dan darjah lima ini berhasil kerana dari sinilah murid terutama sekali yang daripada luar bandar mengadakan perlumbaan untuk mencapai usaha-usaha mereka dapat peluang supaya melanjutkan pelajaran ke sekolah-sekolah berasrama atau sebagainya yang diberi oleh pihak Kerajaan didapati begitu ramai sekali dan pada tahun ini saya telah diberi tahu satu angka yang besar murid-murid mendapat 5A di dalam peperiksaan yang diadakan itu dan sehingga tempat untuk mengisikan mereka ke sekolah berasrama penuh sudah tidak ada lagi.

Ini menunjukkan kejayaan Kementerian ini menyusun supaya peperiksaan ini diadakan pada tiap-tiap darjah tiga dan darjah lima untuk memberi peluang kepada murid-murid seperti itu. Saya dapati timbul masalah

pula, sungguhpun pihak Kerajaan telah menjalankan usaha ini dan berhasil tetapi saya dapati timbul masalah yang dihadapi di sekolah-sekolah bagi peringkat rendah ini. Kerana biasanya apabila murid-murid itu sampai darjah tiga guru darjah tiga terpaksa bersusah payah berusaha dengan lebih kerana mereka bimbang kalau-kalau murid-murid ini tidak berjaya di dalam peperiksaan yang disediakan soalan oleh pihak Kerajaan. Tetapi bagi peringkat darjah satu dan darjah dua tidak begitu bimbang pula kerana tiada peperiksaan. Lepas daripada darjah tiga murid melanjutkan pelajaran di darjah empat tidak ada peperiksaan dan biasanya guru darjah yang berkenaan tidak berasa bimbang atas kebolehan ia mengajar, kesungguhan dan sebagainya. Apabila sampai ke peringkat darjah lima diadakan dengan cara bersungguh-sungguh oleh pihak sekolah atau pihak guru-guru yang berkenaan bimbang pula takut murid-murid yang ada di peringkat darjah lima ini tidak lulus ataupun kurang kelulusan di atas soalan-soalan yang dikemukakan oleh pihak Kerajaan dan apabila mereka sampai ke peringkat darjah enam tidak diadakan peperiksaan pula. Jadi pada masa darjah satu tiada peperiksaan darjah dua tidak ada peperiksaan darjah tiga ada peperiksaan, darjah empat tidak ada peperiksaan darjah lima ada, darjah enam pula tidak ada.

Saya dapati peperiksaan yang diadakan di peringkat Darjah III dan V ini ialah satu contoh yang baik yang telah diadakan dan dengan cara ini perlumbaan murid-murid untuk mencapai pelajaran ke peringkat tahap mereka untuk dapat melanjutkan pelajaran mereka ke peringkat menengah yang mana pada masa hadapan mereka dapat maju lagi dari peringkat menengah sehinggalah peringkat paling atas.

Tuan Pengerusi, pada pandangan saya sudah sampailah ke peringkat pihak Kerajaan mengkaji semula supaya peperiksaan yang kita dapati yang diajar oleh pihak Kerajaan ini berhasil dan peringkat Darjah III dan Darjah V ini didapati maju maka saya minta supaya pihak Kerajaan menimbang semula supaya diadakan peperiksaan tiap-tiap darjah, Darjah I, Darjah II, Darjah III, IV, V dan VI, tidak kiralah Kerajaan hendak

ambil untuk masuk ke asrama dan sebagainya daripada darjah berapa peperiksaan itu tidak jadi masalah. Apa yang perlu bagi kita sekarang supaya murid-murid ini dari peringkat awal lagi mereka telah ada persediaan yang cukup untuk menghadapi pelajaran mereka, mereka sedar bukan sahaja, ibubapa, guru-guru dan sesiapa jua yang bertanggungjawab supaya dari peringkat bawah lagi mereka ini dapat berlumba-lumba dengan pelajaran dan mereka sanggup menghadapi peperiksaan yang diadakan pada tiap-tiap tahun.

Sungguhpun pada masa ini pihak sekolah-sekolah sudah ada peperiksaan, tetapi itu bukan bermakna peperiksaan yang sama yang disediakan oleh pihak Kerajaan. Apa yang saya maksudkan di sini ialah supaya peperiksaan ini diadakan peperiksaan yang standard, peperiksaan yang sama di seluruh negara supaya kita dapat mengetahui di sekolah-sekolah baik di luar bandar, bukan luar bandar maju atau tidak maju. Dan jika didapati perlu untuk membantu mereka, kita mempunyai peluang untuk membantu mereka. Jadi soalan-soalan ini hendaklah disediakan oleh pihak Kerajaan yang memberikan satu contoh kepada tiap-tiap sekolah supaya sekolah-sekolah itu diadakan peperiksaan dengan soalan-soalan yang diberi oleh pihak Kerajaan. Dengan cara ini dapatlah kita mengetahui kemajuan tiap-tiap sekolah di dalam negara ini. Dan jika perlu cara-cara penyusunan peperiksaan, pertukaran guru dengan guru di antara sesebuah sekolah jika didapati mustahak patut juga dipertimbangkan untuk menjayakan usaha-usaha yang seperti ini.

Tuan Pengerusi, saya ingin juga menyebut berkenaan dengan 5 (d) iaitu masalah agama. Masalah agama ini, apa yang saya paling sedih sekali baru-baru ini Ketua Polis Negara di dalam satu ceramah di negeri Perak menyebut ada polis-polis rekrut yang baru masuk apabila dikemukakan soalan dan sebagainya kepada mereka yang dalam latihan polis sekarang, ada didapati 30% daripada mereka tidak boleh mengucap dua kalimah syahadat. 30% Tuan Pengerusi, bukan satu angka yang kecil. Kalau polis sudah sampai meningkat ke 120,000 orang pada masa yang akan datang tentulah satu

angka yang besar. Jika peringkat polis ada; kemungkinan di peringkat askar-askar, kerani, guru-guru dan sebagainya kemungkinan ada di dalam hal-hal seperti ini, jika diadakan peperiksaan.

Maksud saya di sini, mereka yang menjadi polis yang disebut oleh Ketua Polis Negara itu ialah yang berumur di antara 18 ke 20 tahun iaitu sesudah mereka menempoh sekolah rendah dan sekolah menengah dan kemungkinan ada sebahagian daripada mereka mendapat kejayaan di dalam peperiksaan yang telah diadakan. Jadi, ini hendaklah pihak Kerajaan mengkaji semula di mana kesilapannya, yang mereka keluar daripada sekolah ini tidak dapat menjawab sesuatu masalah agama Islam bahkan mengucap sendiri pun mereka tidak tahu. Jadi, oleh sebab itu kemungkinan mereka di dalam pendidikan yang ada di sekolah-sekolah ini di mana silapnya, patut Kerajaan mengkaji semula. Oleh sebab itu kajian ini perlu dari peringkat bawah lagi, kerana pada masa ini pelajaran agama telahpun diajar kepada murid-murid apabila sahaja mereka masuk ke sekolah. Pelajaran agama ini diajar pada tiap-tiap hari sehingga mereka berhenti sekolah. Tetapi yang paling malang ada terdapat rakyat di dalam negara kita ini yang baru keluar daripada sekolah menengah tidak dapat mengucap dua kalimah syahadat. Kalau tidak dapat mengucap, saya percaya yang lain itu kemungkinan mereka tidak tahu di dalam selok-belok agama, maka mudalah mereka terdedah di dalam bahagian perkara-perkara lain, perkara-perkara yang oleh merosakkan keperibadian mereka pada masa mereka dewasa kelak.

Tuan Pengerusi, di dalam B. 30 juga muka surat 297, Butiran 2700 berkenaan dengan Amalan Makanan dan Pemakanan. Pada tahun hadapan pihak Kerajaan telah memberitahu satu peraturan baru yakni satu peruntukan yang besar untuk diberi kepada murid-murid bagi membantu makanan mereka daripada 25 sen kepada 35 sen seorang. Kalau tidak silap saya Kerajaan memaklumkan \$45 juta lebih perbelanjaan yang akan dibelanjakan oleh pihak Kerajaan bagi menjayakan perlaksanaan membantu

kanak-kanak miskin yang ada di luar-luar bandar ini.

Dalam hal ini saya mengambil kesempatan dan peluang di sini mengucapkan terima kasih kepada pihak Kementerian yang mengambil berat kes-kes yang seperti ini. Tetapi ada satu masalah yang dihadapi oleh pihak pengurusan sekolah, oleh pihak Guru Besar dan oleh pihak pentadbir yang ada di sesebuah sekolah kerana pembahagian seperti ini tidak meliputi kepada seluruh murid. Walaupun murid itu ada di luar bandar, walaupun murid itu masih ada lagi yang perlu tetapi peruntukan yang Kerajaan telah tetapkan, ada satu peraturan, biasanya ada murid-murid tidak diberi semua sekali dalam sebahagian daripada sekolah-sekolah di dalam negara kita ini. Bila timbul masalah ini ibubapa menuduh pihak Guru Besar tidak betul, pihak pengurusan sekolah tidak betul, pihak Kerajaan pun tidak betul, kerana memberi sebahagian murid sahaja dan seolah-olah Kerajaan ini sayang kepada sebahagian murid sahaja dengan sebab itu diberi kepada murid itu, murid-murid yang lain tidak diberi walaupun setiap hari mereka ini perlu mendapat makanan tambahan yang disediakan oleh Kerajaan.

Jadi, oleh sebab itu saya minta kepada Kerajaan mengkaji semula perkara-perkara yang semacam ini, ini menyebabkan kadang-kadang dituduh juga di atas nama Kerajaan Barisan Nasional sudah membuat sungguhpun begitu baik tetapi ada perkara-perkara yang tidak baik menyebabkan terjadi sesuatu kurang kepercayaan di satu-satu kawasan di mana-mana tempat yang terjadi perkara-perkara seperti ini.

Tuan Pengerusi, B. 30 muka surat 305, Butiran 1, Pelajaran Rendah.

Maksud saya di sini, sekolah-sekolah rendah di seluruh negara ini sedang membangun begitu pesat bagi menggantikan sekolah-sekolah yang lama dan bagi membangunkan sekolah-sekolah baru yang diperlukan. Tetapi cara perlaksanaan terlalu lambat. Kadang-kadang diluluskan pada Rancangan Malaysia Ketiga, Rancangan Malaysia Keempat baru boleh buat. Diluluskan pada Rancangan Malaysia Kedua, Rancangan Malaysia Ketiga baru boleh

dilaksanakan. Ini saya dapati perlaksanaan yang dibuat bangunan-bangunan Kerajaan khasnya di sekolah-sekolah ini masih di bawah urusan JKR, di bawah Kementerian Kerjaraya dan Kemudahan-kemudahan Awam. Apabila Kementerian ini kita berikan tugas semua masalah bangunan-bangunan ini kepadanya maka terpaksa Kementerian Kerjaraya ini mengambil masa untuk mendirikan sekolah. Pada hal setengah-setengah tempat perlu sangat sekolah-sekolah baru ini dilaksanakan segera tetapi oleh kerana masalah yang dihadapi maka timbullah perkara-perkara seperti mana yang disebutkan tadi.

Jadi, oleh sebab itu, saya suka mengesyorkan kepada Kerajaan kerana di satu masa dahulu pihak Kementerian Pelajaran ini sudah mengadakan satu unit untuk menyediakan bangunan-bangunan di bawah Kementerian ini bagi melapangkan Kementerian Kerjaraya. Tetapi pada masa sekarang ini Kementerian Kerjaraya pula sibuk bagi perlaksanaannya maka perlu saya suka mengesyorkan kepada Kerajaan supaya mengadakan satu unit bagi pembangunan bangunannya sendiri yakni bangunan yang ia ada sendiri besar, banyak di seluruh negara ini. Dan jika sekiranya masih lagi meminta kepada JKR maka kelambatan yang ada seperti sekarang ini akan terus menerus ada. Tetapi jika pihak Kementerian ini menubuhkan unit khas untuk pembangunan di bawah Kementeriaannya sendiri, saya yakin dan bukan saya sahaja yakin, ramai orang yakin pembangunan untuk menyediakan sekolah-sekolah yang telah diperuntukkan dan diluluskan oleh Kerajaan dapat dilaksanakan dengan sepenuhnya oleh pihak Kerajaan, dan pihak Kementerian ini dari semasa ke semasa dengan tidak tergendala seperti sekarang.

Contohnya, di kawasan saya sendiri pun ada tergendala, ini bila disiasat selalunya disalahkan kepada JKR kerana itu dan ini, apabila disiasat lagi sekali timbul masalah lain pula, orang yang mengambil tender itu pula lari diganti dengan orang lain. Saya selalu menyebutkan perkara ini kepada Jabatan Pelajaran, Jabatan Pelajaran kata itu bukan tanggungjawabnya, tanggungjawab JKR. Saya berjumpa JKR, JKR kata orang yang

mengambil tender, jadi ini tidak ada pengawasan daripada Kementerian Pelajaran, kita masih harap kepada JKR maka JKR terlalu sibuk untuk melaksanakan ini tentulah ada masalah yang mereka hadapi.

Tuan Pengerusi, pada masa ini ada projek-projek kecil yang di bawah PLD—di bawah Pentadbiran Pejabat Daerah banyak telah diambil alih oleh Pejabat Daerah dan Pejabat Daerah melaksanakan sendiri kerana apabila dikaji JKR biasanya sudah memberi perakuan terlalu banyak sangat tanggungjawab mereka dan pelaksanaannya tentulah menjadi masalah kerana tanggungjawab kepada semua jabatan kepada JKR hingga tidak dapat melaksanakan mengikut jadual yang ditentukan. Dengan harapan ini maka diharap pihak Kerajaan dapat mempertimbangkan supaya pembangunan di bawah Kementerian ini dapat dibangunkan dengan pesat seperti mana yang dijadualkan.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat dari Sarikei.

4.42 ptg.

Tuan Chieng Tiong Kai (Sarikei): Tuan Pengerusi, saya ingin menyentuh dua perkara tentang masalah pelajaran. Yang pertama sekali saya mahu menyentuh sedikit tentang Maksud P. 30 atas tajuk Sekolah-sekolah Rendah. Sarawak, Butiran 31, muka surat 307.

Tuan Pengerusi, saya telah kerap kali berseru dalam Dewan yang mulia ini kepada Kementerian Pelajaran untuk memperbaiki kemudahan-kemudahan sekolah di negeri Sarawak khususnya kemudahan-kemudahan sekolah-sekolah rendah di luar bandar. Pada masa sekarang di negeri itu masih banyak kampung-kampung yang belum ada sekolah rendah atau sekolah dengan kelengkapannya yang sempurna. Oleh sebab itu murid-murid terpaksa berjalan atau berperahu jauh daripada rumah ke sekolah, kadang-kadang mereka membuang masa satu jam untuk perjalanan itu. Oleh yang demikian, masalah ini telah menjadi kesusahan kepada murid-murid ataupun ibu bapanya. Di kebanyakan tempat di luar bandar sekolahnya adalah satu

sekolah sementara, mereka tidak mempunyai rumah-rumah sekolah dan kelengkapan-kelengkapan seperti meja dan kerusi yang sesuai untuk persekolahan. Mereka hanya mempunyai satu rumah atap nipah seperti Sekolah Rendah Kerajaan Ulu Mador di Daerah Binatang walaupun mereka telah minta perbelanjaan kepada Kementerian Pelajaran selama tiga tahun tetapi sampai masa sekarang masih belum mendapat keizinan.

Tuan Pengerusi, di kawasan saya banyak sekolah-sekolah rendah bantuan China, bangunan sekolahnya telah lama dibina, bangunan itu telah buruk dan merbahaya walaupun mereka dapat menyumbang 50% perbelanjaan daripada rakyat tempatan, mereka hanya memohon 50% daripada Kerajaan untuk membina bangunan yang bahawa sejak beberapa tahun yang lalu tetapi masih belum mendapat keizinan. Saya mencadangkan Kerajaan Pusat harus memberi lebih banyak lagi peruntukan bagi negeri Sarawak untuk pembangunan sekolah-sekolah di luar bandar dan sekolah-sekolah rendah bantuan China yang lama dibina.

Tuan Pengerusi, selain daripada itu saya ingin menyentuh sedikit tentang tajuk Rancangan Latihan Guru Sarawak atas P. 30, Butiran 34, muka surat 307. Tuan Pengerusi, di negeri Sarawak masih kekurangan guru-guru untuk sekolah-sekolah rendah dan sekolah-sekolah menengah. Walaupun di negeri itu telah mempunyai 4 buah maktab-maktab perguruan tetapi tiap-tiap tahun di dalam sekolah-sekolah menengah kadang-kadang tidak dapat menambah cukup guru-guru di dalam penggal pertama. Masalah ini telah membuat kerugian yang besar kepada murid-murid. Di samping itu di dalam sekolah-sekolah rendah masih ada banyak guru-guru sementara khasnya guru-guru Bahasa Malaysia, bahasa China dan bahasa Inggeris. Oleh yang demikian, saya mencadangkan kepada Kementerian Pelajaran, yang pertama sekali Kerajaan harus membesarkan maktab-maktab perguruan yang ada sekarang di negeri itu untuk melatih lebih banyak lagi guru-guru tempatan khasnya guru-guru Bahasa Malaysia dan bahasa Inggeris untuk

berkhidmat di dalam sekolah-sekolah rendah dan sekolah-sekolah menengah.

Yang kedua, lepasan-lepasan dari Sekolah Menengah China haruslah diberi peluang untuk berlatih menjadi guru-guru bahasa China bagi sekolah-sekolah rendah bantuan China dan mengubah lepasan dari Universiti Taiwan menjadi guru-guru bahasa China atau bagi peluang untuk berlatih menjadi guru-guru bahasa China bagi sekolah menengah bantuan.

Tuan Pengerusi, akhirnya saya berharap cadangan-cadangan tersebut dapat ditimbangkan dan saya menyokong peruntukan Kementerian ini.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat dari Padang Rengas.

4.48 pttg.

Tuan Umar bin Haji Ismail (Padang Rengas): Tuan Pengerusi, saya bangun untuk menyokong peruntukan yang diminta oleh Kementerian Pelajaran bagi tahun 1982. Tuan Pengerusi, saya hendak menyentuh mukasurat 287, B. 30, Butiran 1100, Program (3) Pentadbiran Am—(a) Pentadbiran Umum, (b) Pentadbiran Pelajaran di Negeri-negeri, masing-masing diminta \$247,490 dan \$41,002,500.

Tuan Pengerusi, dengan peruntukan yang bertambah begitu besar adalah diharapkan pentadbiran Kementerian Pelajaran khususnya Jabatan Pelajaran di negeri-negeri akan bertambah baik dan licin lagi pada masa akan datang.

Tuan Pengerusi, saya hendak menyentuh beberapa perkara di bawah tajuk yang saya sebut tadi.

Yang pertama, satu perkara yang sedang berlaku iaitu kecenderungan ibubapa atau penjaga-penjaga murid-murid di sekolah rendah, sama ada disedari atau tidak oleh pihak Kementerian iaitu penghijrahan murid-murid sekolah rendah dari sekolah bandar ke sekolah-sekolah luar bandar. Perkara ini adakah berlaku di bandar-bandar besar akan tetapi di bandar-bandar kecil telah menjadi suatu kecenderungan ibubapa sebagaimana

saya sebutkan tadi iaitu memindahkan anaknya daripada sekolah-sekolah bandar kecil ke luar bandar.

Sepintas lalu, Tuan Yang Pengerusi, ini adalah menyakinkan bahawa mutu pelajaran di sekolah-sekolah luar bandar adalah bertambah baik mendapat perhatian daripada ibubapa di bandar-bandar, tidaklah sebagaimana

Tuan Lim Kit Siang: Koram tidak cukup.

Tuan Pengerusi: Sabar, sabar! Cuba hitung berapa?

(Loceng dibunyikan: Ahli-ahli dikira, 26 hadir)

Tuan Umar bin Haji Ismail: Tuan Pengerusi, sepintas lalu penghijrahan murid-murid sekolah rendah dari sekolah bandar ke luar bandar ini adalah menggambarkan bahawa mutu pelajaran luar bandar telah bertambah baik. Akan tetapi adakah kita tahu apakah tujuan yang sebenar ibubapa memindahkan anak-anak daripada bandar ke luar bandar ini?

Saya nampak ialah kerana dasar kita mengutamakan murid-murid daripada luar bandar untuk mendapatkan tempat di sekolah-sekolah berasrama penuh dalam negara kita ini iaitu mengutamakan murid-murid daripada luar bandar. Jadi walaupun murid-murid di sekolah bandar umpamanya mendapat 5A dalam Peperiksaan Penilaian Darjah Lima oleh kerana kuota memberi keutamaan kepada murid-murid daripada luar bandar 4A atau 3A membolehkan mereka memasuki sekolah-sekolah asrama penuh yang diadakan oleh Kerajaan kita ini, inilah yang menyebabkan bahawa ada kalangan ibubapa yang mengambil kesempatan untuk memindahkan anak-anak ke Darjah IV atau Darjah V bagi membolehkan anak-anak mereka yang tinggal di bandar tadi mendapat peluang untuk memasuki sekolah-sekolah berasrama penuh. Jadi sikap ini adakah satu sikap yang menguntungkan kita semua? Kalau sikap ini baik saya rasa kuota atau penentuan untuk mengutamakan murid-murid daripada luar bandar mendapat sekolah-sekolah berasrama penuh ini hendaklah dibuka sama rata tetapi kalau kita hendak mempertahankan dasar bahawa hendak mengutamakan murid-murid

daripada luar bandar ini maka saya berharap supaya pihak Kementerian, terutama sekali Jabatan Pelajaran negeri-negeri mendapat penelitian yang lebih mendalam lagi di dalam meluluskan permohonan pertukaran murid-murid daripada bandar ke sekolah luar-luar bandar ini ditakuti akan mendapat merebut peluang murid-murid luar bandar untuk memasuki sekolah berasrama penuh kita sediakan.

Perkara yang kedua dalam Butiran yang sama, Tuan Pengerusi, saya hendak sebut ialah waktu mengajar bagi guru-guru di sekolah-sekolah rendah dan sekolah-sekolah menengah, iaitu dasar menentukan 1.2 guru kali kelas atau darjah di sekolah-sekolah rendah dan 1.3 guru kali kelas di sekolah menengah ini hendaklah dipertimbangkan semula supaya dapat kita membaiki keadaan terutama sekali sekolah-sekolah rendah muridnya kurang daripada 200 orang, iaitu 1.2 ini dikali dengan kelas termasuk guru besar. Sekolah-sekolah kecil kelas C di luar bandar biasanya kalau atau 6 kelas hanya dapat memperuntukkan 6 orang guru termasuk guru besar, guru agama dan guru bahasa Inggeris, ini menimbulkan masalah bagaimana hendak menyusun jadual waktu hinggan ada di antara guru-guru di sekolah-sekolah rendah kecil gred C ini tidak dapat berihat pada tiap-tiap hari, tembanan pula kepada guru-guru besar, ia terpaksa mengajar dan juga menjadi pentadbir di sekolah.

Bagi sekolah-sekolah menengah pula, Tuan Pengerusi, dalam pengalaman saya terutama sekali sekolah-sekolah menengah yang dua sidang (pagi dan petang) di dalam hendak menentukan terutama sekali guru bahasa Cina dan guru agama menimbulkan masalah yang besar. Dengan sebab itu saya mencadangkan supaya diberi kelonggaran kepada sekolah-sekolah yang tertentu, iaitu dasar 1.2 guru kali kelas bagi sekolah rendah dan juga 1.3 guru kali kelas bagi sekolah menengah ini dipertimbangkan terutama sekali kepada guru-guru yang dipertugaskan dengan tanggungjawab khusus, umpamanya guru kerjaya, guru perpustakaan, guru koperasi dan sebagainya. Dengan sebab itulah di sekolah-sekolah menengah terutama sekali di luar bandar ramai guru-guru yang tak

mahu menerima tanggungjawab sebagai guru kerjaya, guru koperasi dan sebagainya kerana mereka terpaksa mengajar waktu sama dengan guru-guru yang tidak ada tugas khusus ini.

Saya tidak tahu, Tuan Pengerusi, adakah dasar ini juga disamakan dengan sekolah-sekolah yang berasrama penuh tetapi di dalam pengetahuan saya sekolah-sekolah yang berasrama penuh tiap-tiap seorang guru hanya mengajar tidak lebih daripada 24 waktu seminggu akan tetapi guru-guru sekolah menengah lain di luar bandar ada sampai 32 waktu, ini khususnya sebagaimana saya sebutkan tadi guru-guru agama dan guru-guru bahasa Cina. Jadi sebab inilah mungkin juga jika kita menganalisis keputusan peperiksaan Tingkatan III dan peperiksaan Tingkatan V di dalam pencapaian bahasa Cina dan juga agama Islam di sekolah luar bandar keputusannya tidaklah begitu memuaskan oleh kerana guru-guru agama dan guru bahasa Cina dan guru bahasa yang lain tidak dapat masa yang banyak bagi meneliti atau memeriksa buku-buku yang terpaksa mereka mengajar 32 waktu seminggu. Ini satu masalah yang dihadapi oleh sekolah-sekolah menengah di luar-luar bandar.

Yang ketiga, Tuan Pengerusi, saya hendak menyebut ialah terlanjur saya menyebut guru koperasi tadi. Kita menggalakkan supaya ilmu asas koperasi ini hendaklah disebarkan daripada peringkat sekolah-sekolah menengah akan tetapi kegiatan koperasi di sekolah-sekolah ini tidaklah mendapat sambutan yang begitu memuaskan daripada kebanyakan sekolah-sekolah menengah oleh kerana banyak lagi sekolah-sekolah menengah yang tidak mengadakan koperasi di sekolah-sekolah, terpulanglah kepada keupayaan guru-guru besar di sekolah masing-masing.

Salah satu daripada sebabnya sebagaimana saya sebutkan tadi ialah tugas koperasi ini berat dan yang keduanya tugas untuk hendak mengembangkan ilmu koperasi di sekolah-sekolah ini tidak ada seorang pegawai yang dikhususkan di Jabatan Pelajaran Negeri kerana pegawai yang ditugaskan untuk

menjadi Pengawas atau Pengelola Koperasi di sekolah-sekolah ini hanya kepada seorang pegawai sambilan sahaja, tidak ada tugas khas sebagaimana Pengawas Perpustakaan, Pengawas Makanan Tambahan, Pengawas Kerjaya dan sebagainya. Ini saya tidak tahu adakah berlaku di negeri-negeri lain, akan tetapi keadaannya ialah yang ada di Negeri Perak.

Tuan Pengerusi, satu perkara lagi ialah di dalam pencalonan untuk pelantikan guru-guru besar. Walaupun kuasa untuk menentukan guru-guru besar ini ialah pada Suruhanjaya Perkhidmatan Pelajaran, akan tetapi pencalonan untuk menentukan perlantikan guru-guru besar ini adalah datangnya daripada calon negeri yang dikemukakan oleh Pengelola, Pegawai-pegawai Pelajaran Negeri dan sebagainya.

Tuan Pengerusi, dasar yang diamalkan sekarang ini tidak menggalakkan guru-guru besar untuk berkhidmat di sekolah-sekolah luar bandar. Saya ingin memberi contoh, di dalam kawasan saya ada 26 buah sekolah Rendah Kebangsaan cuma 4 buah sahaja sekolah gred B—tidak ada A, yang lainnya semua sekolah-sekolah gred C. Kebanyakan guru-guru besar yang dilantik untuk menjadi guru besar ini hitung panjangnya tidak suka menerima jawatan yang ditawarkan untuk menjadi guru besar kerana sekolahnya ialah sekolah gred C yang menerima berbagai kesusahan. Itulah sebabnya di dalam tawaran untuk menerima jawatan guru besar ini ada satu syarat iaitu guru-guru ini dinaikkan pangkatnya kepada Tingkatan Biasa A kenaikan satu tanggagaji \$40. Tetapi dengan \$40 ini ibaratnya untung sekurung rugi seguni. Kita naik \$40 tetapi biasanya kita ditukarkan ke sekolah-sekolah pendalaman yang serbinya susah. Kalau tidak terpaksa memindah rumahtangga pun sekurang-kurangnya dia berulang, tambang minyak keretanya \$100 lebih sebulan. Jadi, dia dapat \$40, dia rugi lagi dan kalau tidak diterima jawatan ini, di dalam syarat-syarat tawaran itu menyebutkan jika tidak diterima maka tidak akan dipertimbangkan lagi jawatan ini. Sebab itulah saya mencadangkan supaya perlantikan guru besar ini hendaklah ditemuduga kepada sesiapa yang suka, siapa

yang suka ditemuduga baru dilantik. Kebanyakan guru-guru ini tidak suka dilantikkan dia dan dia tahu padahnya kalau dia pergi menjadi guru besar di dalam pendalaman mungkin dia tidak akan tukar lagi sampailah dia bersara. Inilah keadaan-keadaan yang berlaku apakah sebab-sebabnya sekolah-sekolah di luar bandar ini tidak maju.

Selain daripada itu, Tuan Pengerusi, ada pula golongan guru-guru ini yang frustrasi, yang tidak pernah ditawarkan untuk menjadi guru besar iaitu golongan guru-guru lepasan Maktab Harian (DTC). Di negeri saya negeri Perak golongan guru-guru DTC sudah lama mendapat gaji maksima tetapi golongan mereka sekarang, tidak menjadi guru besar atau sekurang-kurangnya menjadi Guru Penolong Kanan Sekolah pun tidak. Jadi, saya tidak tahu apakah kriteria perlantikan yang dicalonkan oleh pihak Pegawai-pegawai Negeri ini.

Begitu juga, Tuan Pengerusi, satu masalah lagi ialah guru besar sekolah menengah rendah yang baru diteroka. Biasanya guru-guru besar sekolah menengah rendah ini ialah dilantik daripada guru-guru CI menjadi guru sekolah menengah C, kemudian sekolah itu tahun depan besar sedikit, tahun depan lagi sampai Tingkatan III—lagi besar. Maka pada masa itu dia tidak layak lagi menjadi guru besar, maka guru besar yang gigih yang menjadi peneroka, yang bekas orang-orang lama ini diapun terpaksa berhijrah menjadi guru penolong di sekolah lain pula; kalau tidak ada sekolah menengah baru yang dia hendak teroka. Jadi dia tukang teroka. Guru-guru muda yang berkelulusan menggantikan tempatnya. Jadi, masalah-masalah inilah sepatutnya kita mengambil perhatian.

Saya suka memberi contoh ada seorang guru di negeri saya, dia beberapa kali meneroka sekolah-sekolah kecil akhirnya diapun berpencen tetapi dengan keadaan dia tidak puas hati manakala dia telah bersara maka dia memohon masuk belajar di Universiti, sekarang dia sudah bersara baru dia masuk universiti; bukan dia hendak apa-apa lagi, dia hendak tunjuk dia ada ijazah sahaja. Sampai begitu sekali berlaku. Perkara

yang sedemikian ini beberapa kali saya sudah bangkitkan di sini tetapi tidak mendapat perhatian.

Tuan Pengerusi, saya hendak menyentuh pula Butiran 1100 juga, Program (5) Perancang, Penyelidikan dan Penilaian Perancangan Pelajaran, muka surat 288, Program (5) (a) Biro Buku Teks.

Saya telah bercakap di dalam Dewan ini pada masa membahaskan ucapan dasar. Hari ini saya hanya hendak menimbulkan lagi supaya dapat dipertimbangkan semula iaitu bantuan buku-buku teks kepada pelajar-pelajar sekolah-sekolah menengah. Sesungguhnya ini menjadi suatu masalah kepada ibubapa diluar bandar yang anak-anak mereka di sekolah menengah yang tidak layak untuk mendapatkan pinjaman buku teks ini.

Saya mengesyorkan dalam Dewan ini kalau tidak dapat disediakan buku-buku kepada semua pelajar-pelajar sekadarkan supaya dinaikkan sedikit pendapatan ibubapa yang layak menerima buku. Kalau hari ini ibubapa yang berpendapatan \$200 layak semua anaknya menerima buku \$201 hingga \$300 dia terpaksa menanggung seorang buku untuk anaknya, \$300 hingga \$400 dua orang, \$400 hingga \$500 tiga orang, \$501 kena tanggung semua sekali. Ini dasar kalau saya tidak silap yang diamalkan di sekolah-sekolah. Jadi, bagi orang yang berpendapatan \$501 walaupun anak-anaknya 13 orang bersekolah, maka dia kena tanggung semua. Jadi sesuai dengan dasar Kementerian Perumahan dan Kerajaan Tempatan yang telah menaikkan pendapatan orang-orang yang layak mendapat rumah kos murah ini dari \$500 kepada \$750, saya mencadangkan juga kepada Kementerian Pelajaran supaya menaikkan daripada \$500 kepada \$700. Jadi, yang berpendapatan \$700 masih layak menerima buku di sekolah-sekolah.

Tuan Pengerusi, perkara lain saya hendak sentuh ialah berkenaan dengan Butiran 1100, Program (8) Pengendalian Peperiksaan.

Tuan Pengerusi, di dalam memperkatakan perkara-perkara yang mengenai peperiksaan ini yang saya hendak sebut ialah Peperiksaan Sijil Rendah Pelajaran dan juga Sijil

Pelajaran Malaysia termasuk pengendalian Peperiksaan Ujian Lisan.

Tuan Pengerusi, saya berharap supaya di dalam perlantikan untuk menjadi pengawas, penyelia, pemeriksa janganlah dilantik dari kalangan guru-guru besar oleh kerana kalau guru besar yang dilantik untuk menjadi penyelia, pengelola, pemeriksa, pengawas dan sebagainya menimbulkan masalah-masalah pentadbiran sekolah selama mana dia menjadi pengawas sama ada ujian lisan sama ada pengawas peperiksaan dan mungkin barangkali peperiksaan kertas pun tidak usah beri guru-guru besar ini menjadi calon-calonnya.

Yang kedua, saya berharap di dalam perlantikan pengawas peperiksaan terutama sekali Sijil Rendah Pelajaran, di negeri Perak dilantik daripada guru-guru sekolah rendah oleh kerana mungkin mereka ini tidak faham apakah soalan-soalan yang sedang dijawab oleh murid-murid ini; jadi mereka ini dilantik jadi pengawas menjaga peperiksaan Sijil Rendah Pelajaran.

Apa yang saya hendak timbulkan di sini, Tuan Pengerusi, perlantikan ini diambil kebanyakannya daripada guru-guru besar sekolah yang berhampiran dan guru-gurunya daripada satu sekolah itu bilangannya ramai sangat. Sebab itu mereka ini terpaksa menjaga peperiksaan dan sekolahnya ditinggal. Jadi guru lain yang terpaksa menolong. Kadang-kadang kelas yang kosong lebih banyak daripada guru-guru yang tinggal. Ini menimbulkan masalah-masalah. Saya harap diambil, dipilih bergilir-gilir daripada beberapa sekolah-sekolah yang berhampiran supaya tidak mengganggu perjalanan sekolah mereka dan juga memberi pengalaman kepada guru-guru yang lain yang tidak biasa menjaga peperiksaan terutama sekali di dalam pemilihan untuk memeriksa kertas-kertas khususnya kertas Sijil Pelajaran Malaysia supaya dipilih guru-guru daripada sekolah-sekolah menengah yang berkenaan, umpamanya guru Sejarah daripada sekolah itu diberi peluang supaya memeriksa kertas Sejarah supaya mendapat fahaman dia mengajar pelajar-pelajar ini kelak bagaimana cara hendak menjawab, bagaimana memahami soalan yang sebenarnya mengikut pengalaman.

Tuan Pengerusi: Masa cukup Yang Berhormat, termasuk dua minit yang saya sudah tambah kerana gangguan tidak cukup korum.

Tuan Umar bin Haji Ismail: Sekian, Tuan Pengerusi.

Tuan Pengerusi: Ahli-ahli Yang Berhormat, banyak nampaknya Ahli-ahli Yang Berhormat yang hendak bercakap lagi, dan saya suka hendak seberapa banyak memberi peluang, jadi saya hadkan bercakap tidak lebih daripada 15 minit seorang Yang Berhormat Menteri akan menjawab hari esok selepas daripada masa soal jawab, melainkan tidak ada Ahli-ahli Yang Berhormat yang hendak mengambil bahagian sebelum mesyuarat tamat. Ahli Yang Berhormat dari Parit.

5.10 ptg.

Tuan Mohd. Bakri bin Abdul Rais (Parit): Tuan Pengerusi, dalam meluluskan peruntukan Kementerian Pelajaran ini, saya suka hendak menyentuh beberapa perkara di bawah Maksud B. 30, Program (8), muka surat 288 Pengendalian Peperiksaan.

Dalam hubungan ini kita telah terbaca dalam akhbar terdapat sindiket yang menjual soalan peperiksaan SPM. Perkara ini hendaklah diambil tindakan oleh Lembaga Peperiksaan sama ada melalui Polis atau BSN supaya mutu kelulusan atau darjah peperiksaan di negara ini akan terjamin dan tidak diragukan oleh mana-mana badan yang mengambil pekerja-pekerja yang berkelulusan. Kita mestilah menjaga taraf kelulusan di negara kita supaya dapat diiktiraf oleh lain-lain negara yang mengambil pelajar-pelajar kita ke dalam institusi pengajian tinggi di negara mereka. Sebelum kita mengambil-alih hal ehwal peperiksaan itu dari Cambridge. Perkara seperti ini tidak pernah diberitakan berlaku.

Satu perkara lagi ialah terdapat di satu pusat peperiksaan di mana calon-calon peperiksaan telah tidak dapat diberi kertas soalan kerana tidak mencukupi. Lembaga Peperiksaan hendaklah meneliti dan mengambil tindakan sewajarnya supaya perkara seperti ini tidak akan berulang lagi.

Satu perkara lagi ialah berkaitan dengan yuran peperiksaan. Yuran peperiksaan ini adalah dianggapkan tinggi dan oleh yang demikian saya berharap lembaga ini akan mencari jalan supaya yuran ini dapat dikurangkan demi menolong mereka yang berpendapatan kecil terutama di luar bandar yang terpaksa membayar lebih dari \$125 untuk seorang anak mengambil peperiksaan SPM. Saya sedar yang menjadikan yuran tinggi ialah harga kertas, percetakan dan bayaran pemeriksaan kertas-kertas jawapan. Oleh itu, saya suka hendak mengesyorkan supaya Lembaga menggunakan kertas yang kurang baik sedikit mutunya tetapi boleh dibaca apa yang disoalkan. Yuran peperiksaan ini juga kalau boleh eloklah Lembaga berunding dengan mereka yang memeriksa kertas jawapan itu supaya boleh dapat dikurangkan. Pada masa ini kadar yang dibayar oleh Lembaga ialah \$25 bagi satu kertas jawapan, kalau tak silap saya. Sukacita kiranya kadar ini dapat diturunkan kepada satu peringkat yang menasabah umpamanya \$20 bagi satu kertas jawapan.

Lagi satu perkara ialah pengumuman keputusan peperiksaan itu selalu dibuat terlalu lewat iaitu selepas bulan Mac bagi SPM dan selepas bulan Disember bagi SRP. Ini juga mendatangkan kesulitan bagi ibubapa yang hendak membuat persiapan bagi anak mereka untuk meneruskan pelajaran. Walaupun Lembaga ini menggunakan komputer tetapi keputusan itu tidak dapat disegerakan.

Tuan Pengerusi, di bawah P. 30, Butiran 8, muka surat 305, Rumah Guru di luar bandar.

Saya suka hendak memberi kepujian kepada Kementerian ini kerana telah mendirikan banyak sekolah-sekolah baru di luar bandar untuk menggantikan sekolah lama tetapi yang anihnya ialah sekolah baru itu terjauh sedikit dari sekolah lama sedangkan rumah guru masih terletak berhampiran dengan sekolah lama dan telah usang tanpa dibaiki atau diperhatikan langsung. Ini menimbulkan kesulitan bagi guru yang tinggal di sekolah itu untuk menjaga sekolah dari kenakalan budak-budak kampung.

Di samping sekolah baru itu terdapat beberapa kemudahan kesukanan seperti tapak sepak raga jaring dan gelanggang badminton yang bukan sahaja digunakan oleh murid-murid sekolah tetapi juga pemuda-pemuda kampung yang menumpang di gelanggang sekolah dengan keizinan guru sekolah. Kadangkala murid-murid sekolah sendiri tidak dapat menggunakan kemudahan itu. Jika ada guru yang tinggal dekat dengan sekolah dapatlah dia menjaga perkara itu. Sekarang ini banyak guru-guru muda yang bujang iaitu yang baru lulus dari maktab perguruan dihantar ke luar bandar. Mereka ini juga menghadapi kesulitan mencari tempat penginapan. Oleh yang demikian, saya berharap kepada Kementerian supaya membanyakkan lagi pembinaan rumah guru di luar bandar supaya guru boleh tinggal berhampiran dengan sekolah untuk menjaga sekolah itu dan kemudahan bagi mereka untuk mengadakan kelas-kelas tambahan yang mana mereka aturkan dengan sukarela hati mereka. Kita patut beri pujian kerana mereka tanpa memikirkan habuan kewangan untuk mereka telah memberikan perkhidmatan demi meninggikan mutu pelajaran di luar bandar.

Saya juga suka hendak berucap di bawah Butiran 9, P. 30, muka surat 306 iaitu Asrama.

Pada masa akhir-akhir ini oleh kerana berkat dedikasi guru-guru terutama di luar bandar banyak murid di luar bandar telah mencapai kejayaan cemerlang dalam Peperiksaan Penilaian Darjah V sehingga pada tahun ini sahaja terdapat lebih dari 4,000 murid mendapat 5A. Jumlah ini saya percaya tidak dapat diisikan dalam beberapa buah sekolah asrama penuh yang kini wujud. Sebahagian besar dari murid ini sudah tentu akan terpaksa meneruskan pelajaran mereka di sekolah menengah yang berhampiran dengan tempat kediaman mereka, oleh itu, suka saya membuat cadangan supaya Kementerian membina lebih banyak sekolah berasrama penuh untuk menempatkan semua murid-murid yang bijak itu, kalau tidak kebijaksanaan mereka akan tersia-sia sahaja kerana di sekolah menengah biasa mereka tidak akan mendapat didikan yang sempurna seperti mana yang terdapat di sekolah

berasrama penuh. Bukanlah saya hendak memperkecilkan kemampuan sekolah menengah biasa tetapi ternyata dari keputusan peperiksaan sama ada di peringkat SRP atau SPM sekolah berasrama penuhlah yang mendapat 100% kejayaan, sementara sekolah-sekolah menengah biasa ada yang mendapat cuma 10% kelulusan sahaja.

Walaupun kita mempunyai Maktab Rendah Sains MARA di seluruh negara untuk menampung sebahagian murid-murid yang bijak itu tetapi usaha ini tidak juga mencukupi. Oleh yang demikian, saya suka menyeru Kementerian Pelajaran supaya mendirikan lebih banyak sekolah asrama penuh ataupun bangunan asrama supaya murid-murid dari luar bandar yang tinggal di pendalaman boleh tinggal di asrama untuk meneruskan pelajaran mereka. Dalam hubungan ini saya juga sedar pihak FELDA ada mendirikan asrama tetapi adalah dikhaskan untuk anak-anak peneroka sahaja, itupun bukan di semua tempat ada asrama FELDA ini, untuk menampung anak-anak peneroka sendiri pun tidak mencukupi.

Saya berharap Kementerian Pelajaran sekali lagi akan meningkatkan daya-usahnya mendirikan banyak asrama itu terutama di kawasan luar bandar atau di pekan-pekan kecil yang sesuai.

Tuan Pengerusi: Ahli Yang Berhormat dari Telok Anson.

5.18 ptg.

Tuan Au How Cheong (Telok Anson): Tuan Pengerusi, saya ingin bercakap di bawah Butiran 17, Pusat Perkembangan Kurikulum di muka surat 306.

Tuan Pengerusi, saya ingin bercakap tentang cara pengajaran bahasa ibunda. Tuan Pengerusi, bagi Bahasa Malaysia penuntut-penuntut kita bermula mempelajari bahasa itu dari Darjah I dan kurikulum, masa buku teks, guru terlatih dan lain-lain diperolehi bagi membolehkan murid-murid kita menguasai bahasa itu, tetapi bagi bahasa Tionghua dan juga bahasa Tamil ajarannya bermula daripada Darjah III sahaja di

sekolah kebangsaan. Masa yang diuntukkan untuk mempelajari bahasa POL itu adalah pendek atau lebih kurang separuh masa yang diuntukkan bagi Bahasa Kebangsaan dan kadangkala bahasa itu diajar pada masa-masa luar daripada jadual biasa sahaja.

Tuan Pengerusi, saya berpendapat bahawa cara ajaran seumpama itu tidak membolehkan murid-murid kita menguasai apa-apa bahasa juga bukan bahasa Tionghua atau Tamil sahaja. Ini adalah sebab utama bagi ramai ibubapa keturunan Cina menghantar anak-anak mereka ke sekolah rendah jenis kebangsaan kerana anak-anak mereka tidak dapat mempelajari dengan baik bahasa ibunda yang berkenaan di sekolah kebangsaan.

Tuan Pengerusi, pada Penggal Parlimen yang lalu, saya telahpun menyampaikan suatu soalan bagi jawapan secara bertulis, soalan saya ingin mendapat tahu bilangan murid yang mempelajari bahasa Tionghua dan Tamil dalam sekolah-sekolah kita berbanding dengan bilangan yang mengambil matapelajaran itu dalam peperiksaan LCE atau MCE dan bilangan yang telah berjaya dalam matapelajaran itu. Tujuan saya ialah untuk mengetahui sama ada murid-murid kita benar-benar dapat menguasai bahasa ibunda melalui cara kurikulum yang sedang diadakan sementara ini. Kementerian hanya memberitahu bilangan murid yang mengambil matapelajaran itu dalam peperiksaan-peperiksaan tertentu dan bilangan yang telah berjaya itu, bilangan yang mempelajari bahasa itu tidak diberitahu. Jadi kadar pencapaian yang tinggi yang digambarkan itu adalah kurang tepat. Saya pun telah mengulangi soalan itu dan kedudukan yang sebenar belum dapat diketahui lagi, tetapi buat sementara ini adalah disyaki murid-murid kita tidak dapat menguasai bahasa-bahasa Tionghua atau Tamil mengikut cara kurikulum dan masa yang diuntukkan itu. Oleh yang demikian saya ingin merayu kepada Kementerian Pelajaran supaya mengkaji semula cara pengajaran bahasa-bahasa itu supaya satu cara yang lebih sempurna dapat disediakan untuk membolehkan murid-murid kita tidak mengira apa keturunannya benar-benar

menguasai bahasa-bahasa itu dalam sekolah-sekolah kebangsaan. Ini akan mengurangkan tekanan untuk mengadakan lebih banyak sekolah-sekolah jenis kebangsaan.

Tuan Pengerusi, beberapa minggu yang lalu Pengarah Dewan Bahasa dan Pustaka telah melahirkan pandangan beliau bahawa Ahli-ahli Yang Berhormat adalah masih kurang fasih dalam Bahasa Kebangsaan dan beliau telah bercadang supaya rancangan yang khas dijalankan bagi Wakil-wakil Rakyat. Saya bersetuju bagi diri saya sendiri bahawa bahasa saya adalah masih kurang baik dan saya mengalu-alukan cadangan itu, tetapi selepas pengumuman itu tidak ada apa-apa perkembangan lagi. Oleh yang demikian saya berharap pihak Kementerian boleh mengambil cadangan Pengarah Dewan Bahasa dan Pustaka itu dan mengadakan kursus bahasa bagi Wakil-wakil Rakyat kita.

Tuan Pengerusi, beberapa hari yang lalu juga saya telah membangkitkan tentang sebutan Bahasa Malaysia atau pronunciation of our language. Seperti Dewan ini maklum bagi bahasa Inggeris kita mempunyai Oxford English atau Cambridge English yang dianggap sebagai "King's English". Bagi Bahasa Malaysia setahu saya, Tuan Pengerusi, kita belum mempunyai sebutan Di Raja atau sebutan yang boleh dianggap sebagai standard atau sebutan yang patut diikuti dan dipelajari oleh rakyat kita. Dalam Dewan ini sahaja terdapat Ahli-ahli berlainan yang mempunyai sebutan ataupun pronunciation berlainan. Bagi kali pertama apabila saya mendengar Wakil Rakyat dari Perlis beliau berkata, "Bagi negeri Perle saya" saya pun tidak tahu di manakah negeri itu dan begitu juga terdapat Ahli-ahli Yang Berhormat yang menyebut enjinkah, anjinkah, anginkah bila bercakap, dengan ini,....

Tuan Pengerusi: Di sini Yang Berhormat, saya belum lagi tetapkan satu standard; kalau tidak, banyak yang tidak dapat bercakap. Jadi boleh dengar Warta Berita, Radio dan TV.

Tuan Au How Cheong: Tuan Pengerusi, baru-baru ini sahaja kita dengar "Kelenten". Jadi jelaslah yang kita tidak mempunyai satu pronunciation yang standard dan saya

berharap Kementerian ini boleh mengadakan satu program ataupun rancangan supaya menyatukan pronounciation ini dan rakyat kita dapat menguasai mempelajari Bahasa Kebangsaan yang sebenarnya.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat dari Sungai Besi.

5.24 ptg.

Tuan Chan Kok Kit (Sungai Besi): Tuan Pengerusi, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan ini yang bertujuan meluluskan sejumlah lebih daripada \$4,122 juta untuk Kementerian Pelajaran.

Saya ingin menyentuh Maksud B. 30 muka surat 287, Butiran 1100 Program (1) (c)—Pelajaran Rendah dan (5)—Perancangan Penyelidikan dan Penilaian Perancangan Pelajaran.

Dalam pada ini, rakyat yang keturunan Cina dan India merasa bimbang dengan wujudnya Fasal 21 (2) Akta Pelajaran 1961 yang mana fasal tersebut memberi kuasa kepada Menteri Pelajaran menukar sekolah-sekolah jenis kebangsaan kepada sekolah-sekolah kebangsaan. Dengan terus wujudnya Fasal 21 (2) Akta Pelajaran, rakyat yang mahukan pelajaran bahasa ibunda di Malaysia akan lenyap jika Fasal 21 (2) Akta Pelajaran itu dikuatkuasakan. Pemimpin-pemimpin Kerajaan termasuk Perdana Menteri dan Timbalan Perdana Menteri berulang kali telah berkata bahawa sekiranya masyarakat keturunan Cina berkehendakkan pelajaran ibunda mereka, maka Fasal 21 (2) ini tidak akan dikuatkuasakan.

Tidaklah boleh dinafikan bahawa mana-mana kaum mahukan bahasa ibundanya dikedalkan. Begitu juga dengan masyarakat Cina di negara ini. Mereka mahukan pelajaran ibunda terus wujud dan tidak mahu corak sekolah-sekolah rendah jenis kebangsaan Cina ditukar kepada sekolah-sekolah kebangsaan.

Mereka selain dari mencintakan bahasa ibunda mereka, juga berusaha dengan sedaya upaya untuk menguasai Bahasa Malaysia iaitu Bahasa rasmi negara. Berdasarkan hakikat ini dan juga berdasarkan Perkara 152

Perlembagaan Persekutuan dan berpandu kepada perisytiharan Bangsa-bangsa Bersatu mengenai hak-hak asasi manusia, saya minta Kerajaan memansuhkan Fasal 21 (2) Akta Pelajaran 1961 supaya dengan membuat demikian, kebimbangan dan syak wasangka yang wujud pada masa sekarang dapat dikikis dan dihapuskan.

Tuan Pengerusi, saya sekarang menyentuh P. 30, muka surat 305, Butiran 1—Pelajaran Rendah.

Dari jumlah peruntukan untuk pembangunan, sebanyak lebih daripada \$600 juta diperuntukkan untuk sekolah-sekolah rendah. Dari ini, sebanyak \$45 juta sahaja diperuntukkan bagi sekolah-sekolah rendah jenis kebangsaan Cina dan ini adalah satu peruntukan yang begitu kecil sekali.

Ini bermakna kira-kira 7% sahaja dari jumlah peruntukan pembangunan diperuntukkan untuk sekolah-sekolah rendah China. Peruntukan yang kecil ini tidaklah mencukupi, kerana jumlah murid-murid yang ada di Sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina adalah....

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat kata \$460 juta untuk sekolah rendah. Untuk sekolah rendah \$188.366 juta sahaja. Saya dengar tadi Yang Berhormat berkata jumlah anggaran perbelanjaan untuk sekolah rendah ialah \$465 juta.

Tuan Chan Kok Kit: \$4,120 juta.

Tuan Pengerusi: Itu seluruhnya!

Tuan Chan Kok Kit: Ya. Ini lebih \$600 juta.

Tuan Pengerusi: \$400 juta?

Tuan Chan Kok Kit: Ya.

Tuan Pengerusi: Itu bukan untuk sekolah rendah sahaja, termasuk Pelajaran Teknik, Universiti Malaya, Universiti Pertanian, Latihan Guru, Rumah-rumah Guru Luar Bandar; semua sekali termasuk. Sekolah rendah sahaja \$188.366 juta. Ini adalah untuk membetulkan rekod. Baik, teruskan.

Tuan Chan Kok Kit: Kira-kira 7% sahaja dari jumlah peruntukan pembangunan diperuntukkan untuk sekolah-sekolah rendah

Cina. Peruntukan yang kecil ini tidaklah mencukupi kerana jumlah murid-murid yang ada di Sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina adalah lebih 500,000 dan jumlah murid-murid yang menerima pelajaran di peringkat rendah di Malaysia adalah setakat 1980 seramai lebih 2 juta.

Memandang kepada hakikat ini, saya menggesa supaya peruntukan bagi sekolah-sekolah rendah Cina ditambahkan menjadi sekurang-kurangnya 30% dari jumlah anggaran perbelanjaan pembangunan dan juga peruntukan yang dikhaskan di bawah Rancangan Malaysia Keempat juga hendaklah ditambahkan. Dengan kemudahan-kemudahan dan kelengkapan moden, serta guru-guru terlatih yang cukup, maka dapatlah Sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina setanding dengan Sekolah-sekolah Rendah Kebangsaan dalam ertikata kemudahan dan kelengkapan. Sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina dan juga Tamil tidak sepatutnya dianak-tirikan. Selanjutnya dengan adanya kemudahan, kelengkapan dan guru-guru yang cukup, maka sistem 3M dapatlah dilaksanakan dengan sempurna tanpa menjejaskan kedudukan dan taraf bahasa ibunda di Sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina dan Tamil.

Tuan Pengerusi, saya sekarang menyentuh B. 30, muka 288, Program (7) Latihan Guru. Peruntukan Latihan Guru untuk tahun 1982 ialah lebih \$143 juta.

Menurut RME, tempoh latihan guru pelajaran rendah dan menengah akan dilanjutkan dari dua kepada tiga tahun untuk mempertingkatkan mutu guru. Nisbah kelas-guru akan disemak bagi membaiki proses pengajaran dan pelajaran. Bagi pelajaran rendah aliran Bahasa Malaysia, saiz kelas purata di sekolah-sekolah di bandar ialah 42, dan saiz kelas ini akan dikurangkan kepada 36 secara beransur-ansur. Di sekolah-sekolah luar bandar, saiz kelas purata ialah 30, dan keadaan ini akan dikekalkan. Malangnya, angka saiz kelas di sekolah-sekolah rendah aliran Cina dan Tamil tidak dicatatkan di dalam RME. Setahu saya saiz kelas purata di banyak sekolah rendah aliran Cina ialah 50. Ini disebabkan kekurangan guru-guru terlatih di sekolah-sekolah rendah aliran Cina dan ini adalah merupakan masalah yang besar.

Semenjak beberapa tahun ke belakang, pada tiap-tiap penggal pertama, sekolah-sekolah rendah aliran Cina selalu menghadapi kekurangan guru. Ini sudah menjadi suatu perkara biasa. Misalnya, pada awal tahun ini, sekolah-sekolah rendah aliran Cina di Negeri Selangor dan Wilayah Persekutuan mengalami kekurangan lebih dari 50 guru. Tambahan pula, sebahagian guru-guru di sekolah-sekolah rendah aliran Cina ialah guru-guru sementara, yang menghadapi nasib yang tidak tertentu dalam karier (career) perguruan mereka.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Perua *mem-pengerusikan Jawatankuasa*).

Tuan Pengerusi, pada masa ini ramai guru-guru sementara yang mengajar di Sekolah-sekolah Jenis Kebangsaan Cina menghadapi kesulitan untuk diterima menjalani latihan perguruan. Ini disebabkan kerana mereka dikehendaki mempunyai kepujian (credit) dalam matapelajaran Bahasa Malaysia. Ramai di antara mereka ini telahpun mengajar begitu lama dan disebabkan ini, saya menggesa Kerajaan melonggarkan syarat tersebut iaitu menukarkan syarat, harus mempunyai kepujian itu kepada lulus sahaja. Selanjutnya, guru-guru sementara ini hanya mengajar subjek-subjek di mana Bahasa Cina digunakan dan disebabkan ini, kelonggaran syarat adalah perlu supaya membolehkan mereka menjalani latihan perguruan. Dengan membuat demikian, bukan sahaja Sekolah-sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina akan mempunyai bilangan guru-guru terlatih yang cukup tetapi juga perbuatan ini akan memberi rasa kesejahteraan kepada guru-guru yang terlibat itu kerana perlu diingatkan bahawa kontrak guru-guru sementara ini terpaksa dibaharui setiap tahun.

Dengan pelbagai faktor termasuk nisbah kelas-guru yang tinggi, kekurangan guru terlatih dan kekurangan kemudahan-kemudahan, standard pelajaran terutamanya pelajaran Bahasa Cina telah merosot. Faktor yang terpenting ialah kekurangan guru-guru yang layak mengajar Bahasa Cina. Walaupun dalam Laporan Jawatankuasa Kabinet Mengkaji Pelaksanaan Dasar Pelajaran terdapat perakuan yang menyatakan bahawa guru-guru yang hendak mengajar Bahasa Cina

perlu dilatih, tetapi setakat ini tidak ada maktab perguruan yang menjalankan latihan bagi guru-guru yang mahu memberi didikan Bahasa Cina. Di maktab-maktab perguruan yang sedia ada, situasi bagi pengajaran Bahasa Cina di peringkat sekolah rendah sangat kurang memuaskan. Oleh itu, adalah perlu maktab-maktab perguruan bagi melatih guru-guru untuk mengajar Bahasa Cina di sekolah-sekolah rendah aliran Cina diadakan dengan segera, asalkan mereka mempunyai kelayakan bahasa Malaysia dengan standard yang tertentu dan bahasa pengantar mereka dalam latihan perguruan patutlah Bahasa Cina.

Tuan Pengerusi, saya sekarang menyentuh B. 30, mukasurat 287, Program (1) (d) Pelajaran Menengah. Di Malaysia hari ini terdapat 58 buah Sekolah Menengah Cina Persendirian yang mempunyai 36,000 murid berbanding dengan 809,000 murid di peringkat bawahan dan 383,000 murid di peringkat atasan sekolah-sekolah menengah Kerajaan bantuan Kerajaan. Adalah diperingatkan bahawa Sekolah-sekolah Menengah Cina Persendirian memainkan peranan yang berguna, dan tiap-tiap tahun beribu-ribu belia diberi pendidikan agar mereka dapat mengambil tempat yang sewajarnya dalam masyarakat.

Sebelum Merdeka sekolah-sekolah menengah tersebut masih menerima bantuan dari Kerajaan penjajah walaupun bantuan itu serba sedikit. Akan tetapi dalam beberapa tahun ke belakangan sekolah-sekolah ini tidak dapat sebarang bantuan daripada Kerajaan. Sekolah-sekolah ini hanya diurus dan dikendalikan dengan derma daripada masyarakat keturunan Cina dan yuran yang diperolehi dari murid-murid. Memandangkan Sekolah-sekolah Menengah Cina Persendirian memainkan peranan yang berguna dan penting dalam bidang pendidikan.....

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat ada satu minit lagi.

Tuan Chan Kok Kit: Ya. Saya mencadangkan supaya mereka diberi bantuan Kerajaan dengan sewajarnya. Sekian, terima kasih.

Tuan Pengerusi: Ahli Yang Berhormat dari Kota Melaka.

5.40 ptg.

Tuan Chan Teck Chan (Kota Melaka): Tuan Pengerusi, saya suka menyentuh muka halaman 306, Butiran 13 yang ada berkaitan dengan Pelajaran Khas.

Tuan Pengerusi, saya memang menyokong bahawa sejumlah wang yang berjumlah \$1 juta telah diperuntukkan untuk Pelajaran Khas tetapi selama ini saya tidak berapa faham apakah fungsi dan tujuan Pelajaran Khas ini ditubuhkan.

Tuan Pengerusi, memandangkan bilangan pelajar-pelajar kita setiap tahun lebih besar bilangannya telah ditolak dari universiti-universiti tempatan khususnya bilangan bumiputra, umpamanya, dari tahun 1975-1981 kita boleh melihat bahawa angka bilangan bumiputra dan bukan bumiputra yang tidak diterima untuk melanjutkan pelajaran tinggi mereka di kelima-lima universiti tempatan ini kian meningkat sehingga melebihi 9,000 bilangannya. Saya harap Kerajaan khususnya Kementerian Pelajaran boleh berinisiatif untuk mencari satu jalan keluar untuk mengatasi masalah-masalah yang dihadapi oleh rakyat Malaysia yang berkelayakan sepenuhnya tetapi tidak dapat peluang untuk melanjutkan pelajaran tingginya di kolej-kolej atau universiti-universiti yang ada di Malaysia hari ini. Ini adalah merupakan satu pembaziran tenaga manusia khususnya yang sangat diperlukan untuk pembinaan negara kita di bidang-bidang yang tertentu khususnya dalam perlaksanaan Rancangan Malaysia Keempat.

Saya harap pelajaran khas ini boleh ditambahkan peruntukan lebih banyak supaya pelajar-pelajar yang tidak berpeluang untuk memperolehi berpeluang dalam universiti tempatan atau kolej tempatan untuk melanjutkan pelajaran mereka atau di seberang laut maka mereka bolehlah diberi peluang untuk melanjutkan pelajaran mereka di program Pelajaran Khas. Ini bukan merupakan satu langkah yang jangka panjang tetapi sekurang-kurangnya ianya adalah merupakan satu temporary measure untuk menolong Kerajaan membolehkan anak-anak

Malaysia berpeluang memperolehi pelajaran tinggi melalui program Pelajaran Khas.

Untuk satu jalan yang lebih positif ialah memperluaskan kapasiti yang ada dalam kelima-lima universiti tempatan kita dan juga satu jalan keluar untuk menambah lagi kalau boleh mengadakan lagi beberapa universiti baru supaya anak-anak Malaysia yang ingin sekali melanjutkan pelajaran tinggi boleh mempunyai peluang yang adil dan saksama di bidang pelajaran.

Saya di sini mencadangkan supaya Kementerian Pelajaran boleh melalui mass media iaitu melalui program TV untuk mewujudkan satu pelajaran tinggi iaitu open university supaya anak-anak Malaysia yang tidak berpeluang untuk melanjutkan pelajaran tinggi di mana-mana universiti baik di negara kita atau di seberang laut, atau mereka yang berniat untuk mengkayakan ilmu pengetahuan mereka bolehlah melalui open university yang ditaja atau dipertanggungjawab oleh TV Malaysia supaya mereka boleh mengambil kursus-kursus yang diadakan supaya setiap rakyat Malaysia yang berniat untuk meninggikan ilmu pengetahuan atau kelayakan mereka bolehlah mereka melalui siaran TV ini melalui program open university ini untuk memperolehi peluang untuk melanjutkan pelajaran tinggi mereka.

Tuan Pengerusi, di sini izinkan saya menyentuh lagi satu perkara iaitu di bawah muka halaman 287, Butiran 1100, Program 4 iaitu Kebajikan Penuntut-penuntut (Welfare of Students) di bawah (a) Biasiswa dan Dermasiswa.

Tuan Pengerusi, di sini saya perlu menarik perhatian Menteri Pelajaran dan Dewan yang mulia ini bahawa pada 19hb di mana saya ada mengemukakan satu soalan iaitu soalan ke 14. Saya ada meminta Menteri Pelajaran memberi tahu di Dewan yang mulia ini jumlah pelajar-pelajar yang diperuntukkan biasiswa baik oleh Kerajaan Pusat atau Kerajaan Negeri atau mana-mana badan pun dari tahun 1972-1981. Jawapan yang diberi oleh Timbalan Menteri Pelajaran ialah Kerajaan tidak menyimpan apa-apa rekod tentang bilangan biasiswa yang dikeluarkan oleh Kerajaan Pusat atau Kerajaan Negeri atau mana-mana badan kepada pelajar-pelajar

yang melanjutkan pelajaran tinggi di seberang laut. Ini adalah merupakan satu jawapan yang memeranjatkan bukan saya Tuan Pengerusi, tetapi adalah memeranjatkan sebahagian kakitangan Kerajaan yang ada dalam Dewan ini, termasuk seorang bekas Ahli Parlimen yang pernah dipertanggungjawabkan untuk menguruskan hal ehwal biasiswa pada tahun 60an, di mana saya ada diberi tahu dalam kantin bahawa Kementerian Pelajaran sebenarnya ada menyimpan rekod ini. Tetapi saya tidak tahu apa sebab satu jawapan tidak dapat diperolehi melalui Dewan yang mulia ini.

Tuan Pengerusi, saya suka menarik perhatian Dewan ini khasnya Kementerian Pelajaran ialah rakyat Malaysia, khasnya Wakil-wakil Rakyat dalam Dewan ini adalah berhak bagi mereka untuk memperolehi satu jawapan di mana satu soalan bertulis sudah diberikan. Memang saya mengaku bahawa seseorang Menteri atau Timbalan Menteri atau Setiausaha Parlimen adalah berhak di bawah Standing Order untuk menolak sesuatu soalan tetapi sekurang-kurangnya alasan yang memuaskan perlu diberikan supaya hak asasi seseorang pengundi yang melantik Wakil Rakyatnya di sini untuk menjalankan tugas mereka bolehlah dihormati.

Saya memang memandang serius atas perkara ini, mungkin ini adalah satu kelemahan dari segi pentadbiran Kementerian Pelajaran kerana mereka tidak ada menyimpan apa-apa rekod tentang biasiswa, di mana soalan yang saya timbulkan. Mungkin ini kerana satu kecuaiian yang dilakukan dengan tidak sengaja supaya soalan ini tidak boleh dijawab dengan notis yang begitu singkat tetapi mungkin ini kerana saya pernah ditanya selepas soal jawab di dalam Dewan yang mulia ini, saya ditanya adakah ini merupakan satu breach of privilege atau merupakan satu misleading jika seorang Menteri atau Timbalan Menteri yang dipertanggungjawab untuk menjawab soalan ini tetapi jawabannya tidak dapat diberikan.

Saya hanya berniat untuk menarik perhatian Dewan yang mulia ini untuk menyiasat perkara ini supaya setiap soalan yang diutarakan di Dewan ini boleh dijawab

dengan sempurnanya khasnya apa lagi soalan ini merupakan satu soalan yang sangat biasa.

Saya tidak berniat untuk mahu mencari sasaran atau mahu menyalah mana-mana satu pihak tetapi perkara ini perlu dijelaskan (clarify) kerana saya sudah ditanya-tanya oleh beberapa orang selepas soal jawab dalam Dewan yang mulia ini pada 19hb dan satu perkara perlu dijelaskan juga oleh Kementerian Pelajaran ialah sama ada Kementerian Pelajaran menyimpan satu rekod tentang biasiswa yang dikeluarkan oleh Kerajaan Pusat atau Kerajaan Negeri atau mana-mana badan awam kerana ini adalah merupakan satu kepentingan awam, kepentingan negara supaya dengan adanya rekod Kerajaan sekurang-kurangnya boleh mengawasi dan mengawali pelajar-pelajar yang menerima biasiswa ini yang menuntut di seberang laut boleh dikontrol di bawah pentadbiran atau di bawah pengawalan Kerajaan yang mengeluarkan biasiswa ini. Itulah tujuan utama saya untuk membangkitkan perkara ini dan ini juga adalah tujuan utama saya untuk menarik perhatian Dewan yang mulia ini supaya perkara ini boleh dibetulkan jika sekiranya Kementerian Pelajaran tidak menyimpan apa-apa rekod, jika ada perkara-perkara tersilap apa sebab soalan ini tidak dijawab.

Di sini saya adalah perlu meminta Menteri Pelajaran atau Timbalannya dan juga Dewan yang mulia ini untuk menyiasat perkara ini, kerana saya tidak mahu melihat perkara ini terus berlaku ataupun berlanjutan di dalam Dewan yang mulia ini. Sekianlah sahaja, terima kasih.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat dari Tanjong Karang.

5.50 ptg.

Tuan Abdul Shukur bin Haji Siraj (Tanjong Karang): Tuan Pengerusi, saya menyokong penuh peruntukan yang diperlukan oleh Kementerian Pelajaran bagi tahun 1982. Di samping itu, izinkan saya memperkatakan beberapa perkara di bawah Kementerian Pelajaran ini. Pada muka surat 287, Maksud Bekalan B. 30, Butiran 1100 yang bertajuk—Gaji dan Upahan, Program (3) Pentadbiran Am dalam pecahan (a) Pentadbiran Umum.

Tuan Pengerusi, dalam membincangkan Pentadbiran Umum ini adalah didapati beberapa kumpulan yang terlibat di dalamnya dan kumpulan yang terbesar di dalam pentadbiran ini ialah guru-guru. Perkhidmatan perguruan di negara ini adalah menjadi satu daripada unsur yang penting untuk membentuk generasi dari satu masa ke satu masa. Tenaga bakti mereka telah mendapat penilaian yang sesuai mengikut kemampuan negara.

Walau bagaimanapun ada beberapa perkara yang perlu diberi perhatian berat oleh Kementerian ini. Satu daripada perkara-perkara tersebut ialah masalah kenaikan pangkat dalam Perkhidmatan Perguruan.

Pada masa yang lalu apabila seseorang Guru Besar bersara daripada perkhidmatannya adalah memakan masa beberapa lama baru dilantik seorang guru menjadi Guru Besar di sekolah itu. Semasa kekosongan tersebut seorang daripada guru sekolah berkenaan ditugaskan untuk menjalankan tugas Guru Besar. Guru-guru yang menjalankan tugas Guru Besar ini selalunya mendapat peluang yang lebih baik untuk naik pangkat menjadi Guru Besar atau Guru Penolong Kanan di peringkat yang berkenaan. Perkara ini ada banyak berlaku di sekolah-sekolah rendah. Tetapi pada tahun 1977, 1978 dan 1979 ada ramai guru-guru yang menjalankan tugas-tugas Guru Besar di sekolah-sekolah rendah tetapi malangnya mereka itu tidak terpilih untuk dinaikkan pangkat. Yang mendapat naik pangkat ialah sebahagian daripadanya guru-guru yang tidak pernah menjalankan tugas-tugas Guru Besar. Perkara ini seolah-olah ada sesuatu yang telah berlaku di dalam masalah kenaikan pangkat ini yang boleh dianggap tidak berapa memuaskan. Oleh itu saya mengharapkan perkara ini dapat diambil perhatian oleh pihak-pihak yang berkenaan.

Untuk mencari bukti-bukti daripada apa yang saya katakan ini, saya bersedia memberikan kerjasama bagi menunjukkan perkara yang tersebut ini benar ada berlaku hingga hari ini.

Tuan Pengerusi, dalam masalah kenaikan pangkat ini, jika boleh, elok benar kiranya digunakan dengan kiraan quota beberapa

peratus tertentu daripada jumlah guru-guru mengikut kategori mereka misalnya guru-guru kategori C2, 5% untuk Tingkatan Tertinggi, 10% untuk Tingkatan Khas dan 15% untuk Tingkatan Biasa A. Begitulah juga guru-guru dalam Kategori yang lain. Dengan kenaikan pangkat cara ini masalah menggredkan sekolah tidak menjadi satu perkara yang penting. Kerana pada hari ini mengikut beberapa bilangan tahun-tahun yang tertentu sekolah-sekolah terpaksa digredkan dan bagi mengekalkan kedudukan gred sekolah yang berkenaan terpaksa pula bilangan murid-muridnya diperhitungkan dari masa ke semasa supaya sesuai dengan keadaan yang diperlukan.

Tuan Pengerusi, pada muka surat 288, Program (5) Perancang, Penyelidikan, Penilaian, Perancangan Pelajaran, Pecahan (a) Perancangan Pelajaran dan Pecahan (b) Pengurusan Kurikulum.

Perancangan pelajaran di sekolah-sekolah rendah yang akan mengikuti sistem 3M itu hendaklah dibuat dengan teliti supaya bersesuaian dengan pengurusan kurikulum yang mempunyai matlamat untuk menyediakan generasi yang akan datang mempunyai pelajaran dan ilmu pengetahuan yang diperlukan oleh negara. Pada masa ini jika kita semak jadual waktu di sekolah-sekolah rendah kita akan dapati sebahagian besar daripada masanya yang digunakan ialah untuk pelajaran yang berunsurkan sastera. Sedikit benar masa yang digunakan untuk pelajaran yang berunsurkan sains dan hisab. Dengan sebab itulah pada hari ini sebahagian besar penuntut-penuntut kita hanya minat kepada pelajaran yang bercorak sastera sahaja. Semasa memikirkan perancangan pelajaran dan pengurusan kurikulum itu, kita mesti mempunyai pandangan jauh ke hadapan iaitu kita tidak mahu pada suatu masa yang akan datang negara ini dibanjiri oleh para lulusan sastera sehingga tidak ada tempat untuk mereka menyumbangkan khidmat baktinya kepada negara dan Kerajaan ataupun mereka itu kelak tidak akan lumayan dalam urusan perniagaan yang berasaskan pelajaran yang tersebut.

Tuan Pengerusi, perancangan pelajaran yang akan datang hendaklah memperuntukkan masa yang seberapa banyak

yang boleh kepada pelajaran yang berunsurkan hisab dan sains. Kalau boleh dalam berbagai-bagai aspek pelajaran bahasa eloklah mengandungi isi yang berunsurkan hisab dan sains. Segala amalan di dalam pendidikan jasmani juga boleh dimasukkan isi pelajaran yang berunsurkan hisab dan sains.

Dengan melaksanakan kurikulum ini pun boleh juga dimasukkan unsur-unsur pelajaran yang mengandungi hisab dan sains itu. Pendek kata segala perancangan pelajaran, unsur hisab dan sains ini perlu dimasukkan dengan gerakan serentak dalam semua jurusan pendidikan ditanamkan benih hisab dan sains itu secara menyeluruh, insya Allah hajat kita hendak mencapai satu matlamat bagi melengkapkan rakyat yang akan datang boleh bercakap dan bekerja akan berjaya.

Tuan Pengerusi, pada muka surat 306, Maksud Pembangunan P. 30, Butiran 18 Perkhidmatan Sebaran Pendidikan.

Walaupun kita telah menggunakan berjuta-juta ringgit pada tiap-tiap tahun bagi perbelanjaan perkhidmatan sebaran pendidikan ini tetapi hasilnya belum berapa memuaskan. Perkara-perkara yang menyebabkan demikian ialah banyak masalah yang tidak dapat diselesaikan. Oleh itu saya suka mengesyorkan supaya Kementerian ini memberikan alat-alatan video yang boleh menyiarkan rakaman pelajaran yang melalui perkhidmatan sebaran pendidikan ini pada bila-bila masa yang sesuai oleh guru-guru darjah mereka menggunakannya mengikut jadual waktu darjah mereka masing-masing yang diaturkan oleh mereka.

Sekiranya alat seperti hari ini tentulah Guru-guru Darjah yang tiap-tiap satu darjah yang mempunyai banyak aliran sedangkan alatnya tidak mencukupi maka jadual sebaran pendidikan yang lebih jelas saya katakan melalui TV Pendidikan itu tidak dapat dinikmati oleh semua murid-murid secara menyeluruh. Perkhidmatan sebaran melalui TV ini amat baik sekali untuk menarik minat murid-murid. Oleh itu jika sekolah-sekolah dapat dibekalkan dengan alat-alat video yang tersebut, saya percaya Perkhidmatan Sebaran Pendidikan ini akan memberi kesan yang baik.

Tuan Pengerusi, saya menyokong peruntukan yang diberi kepada Kementerian Pelajaran.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat dari Panti.

6.00 ptg.

Dato Haji Yusof bin Malim Kuning (Panti): Tuan Pengerusi, saya hendak bercakap sedikit untuk membahaskan peruntukan yang dipohon oleh Kementerian Pelajaran B. 30, muka surat 287, Butiran 1100, Program (1) Pelajaran Rendah Menengah.

Tuan Pengerusi, saya telah beberapa kali bercakap di dalam Dewan yang mulia ini pada masa yang lalu dan juga di dalam Belanjawan membahaskan secara am dan hari ini secara khas dalam Jawatankuasa ini, saya menimbulkan sekali lagi masalah perkembangan sekolah menengah dan sekolah rendah, terutama sekali di luar-luar bandar, terutama sekali dalam kawasan saya di mana pembukaan rancangan begitu banyak sekali dijalankan oleh pihak Kerajaan, maka tiap-tiap rancangan itu diadakan sekolah-sekolah rendah. Daripada beberapa kumpulan atau gugusan rancangan itu didirikan sekolah-sekolah menengah untuk menyenangkan murid-murid di situ supaya tidak pergi ke bandar-bandar. Tetapi yang agak mendukacitakan sedikit, Tuan Pengerusi, barangkali dengan sebab pesatnya pembangunan kemasukan murid-murid, penghijrahan murid-murid daripada kampung asal kepada kampung baru dalam rancangan ini sehingga pihak Kementerian tidak mempunyai masa yang cukup untuk menyediakan alat-alat keperluan yang sepatutnya dibekalkan kepada sekolah-sekolah yang ada di luar-luar bandar terutama di dalam rancangan-rancangan.

Umpamanya, Tuan Pengerusi, di mana terdapat di sekolah-sekolah di dalam bandar ataupun yang berhampiran dengan bandar, murid-murid dapat menikmati, umpamanya, alat-alat VCR iaitu Video Casseatte Recorder yang mana ini dinikmati oleh murid-murid yang ada di dalam bandar ataupun yang hampir dengan bandar, tetapi murid-murid yang duduk di luar-luar bandar

mereka hanya tahu menyebut nama sahaja, mereka tahu di sekolah kawannya dalam bandar sana ada alat pandang-dengar, ada alat VCR tetapi mereka tidak ada. Jadi dengan sebab itu selalulah kita ini ditemui oleh pihak guru besar sekolah sendiri supaya mengeluarkan peruntukan-peruntukan yang dibolehkan kita mengeluarkan peruntukan itu untuk membantu mereka membeli generator, membeli radio, membeli T.V. dan sebagainya tetapi mujurlah Kerajaan kita—Kerajaan Barisan Nasional yang mampu untuk memenuhi kehendak rakyat walau bagaimanapun tidak dapat disalurkan daripada Kementerian ini, daripada peruntukan-peruntukan kita pun kita salurkan juga untuk kemudahan-kemudahan mereka itu. Jadi, Tuan Pengerusi, dengan Belanjawan 1982 yang peruntukannya boleh dikatakan besar juga, saya harap kalaulah tidak dapat dilengkapkan kesemuanya, dan saya percaya tidak akan dapat dilengkapkan kesemuanya, tetapi bagaimana prestasi ataupun bagaimana kaedah yang telah dibuat oleh Kementerian ini iaitu dengan cara beransur-ansur. Jadi, saya harap dengan cara beransur-ansur ini mudah-mudahan lama-kelamaan sekolah-sekolah yang di luar bandar akan dapat dibekalkan dengan alat-alat yang diperlukan mengikut kaedah pengajaran moden yang ada pada hari ini.

Tuan Pengerusi, satu lagi perkara yang ingin saya sentuh B. 30, muka surat 288, Program (5) Perancangan, Penyelidikan iaitu berhubung dengan Pelajaran Agama. Tuan Pengerusi, berhubung dengan pelajaran agama ini, saya yang datang daripada Negeri Johor, kami mempunyai sistem pelajaran agama yang tersendiri yang tidak tertakluk dengan Kerajaan Pusat tetapi di bawah peruntukan lain. Saya harap pihak Kementerian Pelajaran memberikan kerjasamanya di dalam bidang penyelidikan agama ini kerana saya sendiri salah seorang daripada beberapa orang Jawatankuasa yang dilantik untuk mengkaji semula sistem pelajaran agama dalam negeri Johor khususnya. Setelah beberapa kali seminar kami adakan, keputusannya pihak Kerajaan Negeri tidak mempunyai keupayaan untuk menyelaraskan perkara ini dengan pihak Kementerian. Sebabnya, Tuan Pengerusi, sekolah ini telah wujud tidak kurang daripada

60 tahun yang lalu tetapi kelulusan Sekolah-sekolah Agama Khas ini atau yang dinamakan dalam istilah di Persekutuan iaitu 4 Senawi—pelajarannya menyamai 4 Senawi tetapi 4 Senawi ini dengan bahasa pengantar Arab, tetapi darjah khas ini bahasa pengantarnya Bahasa Malaysia, tarafnya sama dengan 4 Senawi. Malangnya, guru-guru yang berkelulusan 4 Senawi boleh mengajar di sekolah-sekolah rendah bahagian agama tetapi di dalam Negeri Johor yang lulus daripada darjah khas ini tidak boleh menyeberangi Sungai Kesang, sebelah baratnya, tidak boleh menyeberangi Sungai Rompin, sebelah timurnya. Maknanya tidak boleh pergi sampai ke Melaka, tidak boleh pergi sampai ke Pahang, apatah lagi hendak mengajar di negeri Perlis, Kedah dan sebagainya, terhad setakat Negeri Johor sahaja. Jadi dengan sebab saya sendiri bagaimana saya katakan tadi telah pun memikirkan masalah ini dan beberapa kali seminar telah kami adakan, maka telah sampai masanya pelajaran ini dikemaskinikan dan saya berharap melalui Dewan ini, melalui Kementerian Pelajaran supaya memberi panduan dan kalau boleh adakan panduan dan kerjasama ataupun nasihat kepada pentadbir sekolah-sekolah agama Kerajaan ini bagaimana boleh diselaraskan untuk membolehkan anak-anak yang lulus 4 Senawi di Johor itu bolehlah mengajar di mana-mana sekolah rendah dalam seluruh Malaysia ini.

Satu lagi, Tuan Pengerusi, menyentuh saya B. 30 juga, Program (8) Penyeliaan Peperiksaan. Baharu.

Tuan Pengerusi: Pengendalian Peperiksaan.

Dato Haji Yusof bin Malim Kuning: Ya, Pengendalian Peperiksaan. Baharu sebentar tadi saudara saya Ahli Yang Berhormat dari Parit kalau tidak silap saya telah menimbulkan perkara ini bagaimana terdapatnya, kita difahamkan bahawa ada di antara soalan-soalan peperiksaan yang lalu telah bocor. Jadi, saya menyokong pendapat Yang Berhormat itu supaya perkara ini diambil berat oleh pihak Kementerian dan kejadian seumpama ini bukanlah pertama kali kita dengar, pada masa-masa yang

'alu pun pernah kita dengar. Jadi, saya harap kali ini eloklah diselidiki hingga ke akar umbinya di mana kesilapannya, bagaimana perkara ini boleh dibocorkan.

Tuan Pengerusi, saya suka menarik perhatian Yang Berhormat Timbalan Menteri, umpamanya, di daerah saya di Pengerang ada sebuah sekolah menengah bernama Sekolah Menengah Tanjung Datuk yang mana ini bagaimana juga sekolah-sekolah lain ada disediakan oleh Kementerian bilik namanya 'Bilik Kebal' iaitu untuk menyimpan kertas-kertas peperiksaan sama ada selepas peperiksaan dan sebagainya untuk disalurkan ke Johor, tetapi malangnya dalam tiga tahun ini Bilik Kebal ini sudah tidak kebal lagi. Maksud saya bangunan bilik kebal ini tidak siap dibuat oleh pihak kontraktor. Tiap-tiap kali bila perkara ini dibawa di dalam Tindakan Daerah, pihak JKR mengatakan retender, retender sudah beberapa kali retender. Jadi bilik yang kebal ini sudah jadi tidak kebal lagi.

Jadi, dalam Dewan yang mulia ini, saya minta perkara ini diambil berat kerana bila ditimbulkan dalam Dewan Negeri oleh Ahli-ahli Yang Berhormat Dewan Negeri, maka Speaker dengan senang mengatakan ini bukan State matter, ini Federal matter, suruh Ahli Parlimen bercakap. Jadi, sekarang ini sampailah masanya saya terpaksa membawa perkara ini dalam Parlimen sebab perkara ini Federal matter. Jadi, saya harap tahun 1982 Bilik Kebal ini akan benar-benar menjadi kebal. Hari ini tidak kebal. Kalau Yang Berhormat Timbalan Menteri tidak percaya, bolehlah mengarahkan Pengarah Pelajaran, telefon di sana sekejap sama ada bilik ini hari ini kebal atau tidak. Tetapi saya yakin hari ini bilik ini belum kebal lagi. Jadi, itu sahajalah harapan dan pandangan saya, Tuan Pengerusi, dan dengan ini saya menyokong.

Tuan Pengerusi: Ahli Yang Berhormat dari Ulu Muda.

6.10 ptg.

Tuan Haji Hashim bin Haji Endut (Ulu Muda): Tuan Pengerusi, dalam menyokong maksud yang diminta dalam Maksud 30, Kementerian Pelajaran yang jumlah

peruntukan sebanyak \$4.122 juta lebih itu saya ingin merujuk kepada beberapa bahagian di dalam permintaan Kementerian ini, iaitu muka surat 288, B. 30, Program (5) berkenaan dengan Perancangan Penyelidikan dan Penilaian Perancangan Pelajaran.

Pada pendapat saya bahagian ini patutlah menilaikan bahawa peruntukan yang diminta itu sangat sedikit kalau betul-betul kita hendak menjayakan pelajaran negara kita. Peruntukan yang diberi ini mintalah tahun depan ditambahkan lagi. Kita dengar banyak wakil-wakil khasnya daripada kawasan pendalaman bersuara bahawa mutu pelajaran di kawasan luar bandar rendah sekali, tidak sempurna, baik dari segi gurunya tidak cukup, rumah-rumah guru pun tidak cukup, banyak lagi masalah-masalah yang ditimbulkan oleh sahabat-sahabat saya dalam Dewan yang mulia ini dan saya juga tidak ketinggalan menyuarakan masalah yang sama.

Di kawasan saya pernah berlaku sampai 5 atau 6 buah sekolah apabila keputusan Peperiksaan Darjah V dikeluarkan hampir 5-6 buah sekolah tidak lulus seorangpun, entah mengapa dan sebab apa, terpulanglah kepada Bahagian Penyelidikan membuat kajian mengapa mutu-mutu pelajaran di kawasan pendalaman ini begitu rendah sekali. Sebab-sebabnya tentu banyak sekali. Saya ingin menyarankan kalau boleh oleh kerana ekonomi rakyat di kawasan luar bandar ini begitu rendah sekali perhubungan rakyat daripada rumah ke sekolah itu begitu jauh sekali, saya minta pihak Kementerian melalui Bahagian Penyelidikan ini kalau boleh di kawasan pendalaman, betul-betul pendalaman seperti kawasan Ulu Muda saya dan juga di lain-lain ulu supaya daripada sekolah rendah lagi kita wujudkan sekolah rendah yang berasrama penuh yang mana kita ketahui ibubapa mereka pendapatannya begitu rendah, tak mampu hendak hantar anak ke sekolah yang jauhnya 5-6 batu dengan tidak ada kenderaan yang begitu sempurna. Maka dengan adanya sekolah rendah yang berasrama daripada Darjah I memberi kemudahan kepada ibubapa. Mungkin juga dengan cara ini kalaulah diselidiki oleh Bahagian Penyelidikan ini boleh memberi pelajaran yang sempurna, apatah lagi

kawasan pendalaman ini kanak-kanak tidak diberi peluang memasuki sekolah kindergarten dan sebagainya. Maka sesuai benar bagi pihak ibubapa yang berpendapatan kecil, satu keluarga yang pendapatan seisi rumah tidakpun sampai \$100 sebulan di mana anaknya 2-3 orang yang menghadiri sekolah. Ini syor yang saya buat supaya asrama itu diadakan daripada sekolah rendah mungkin akan memberi manfaat kepada murid-murid yang di kawasan luar bandar ini.

Lagi satu Bahagian Penyelidikan perlu mengambil perhatian membuat kajian dan penyelidikan berkenaan dengan penuntut-penuntut yang kita hantar ke seberang laut pada hari ini begitu banyak sekali dengan tujuan yang murni, tujuan yang baik supaya rakyat kita, anak-anak murid ini tidak payah pergi ambil sijil Tinggi Pelajaran, terus pergi buat A level di seberang laut. Tetapi terdapat juga masalah-masalah yang kita bangkitkan di dalam Dewan yang mulia ini dalam soalan mulut saya, saya bangkitkan dua masalah yang dihadapi oleh murid-murid di sana. Ini juga perlu dibuat penilaian ataupun pengkajian semula, sama ada kita akan menyambung perkara yang lulus dengan 5A ataupun 9A, 5 unit kita hantar terus ke sana memberikan satu gap di dalam negara kita di mana kita ada universiti 5 tempat. 5 universiti yang kita wujud dalam negara kita ini kita hantar orang boleh kata grednya sahaja begitu bagus maka pergi hendak berjumpa dengan anak-anak bukan bumiputra yang kelulusan mereka begitu baik sekali di dalam negara sendiri, maka di situ timbullah masalah perbezaan pencapaian pelajaran di peringkat universiti begitu jauh sekali. Kalau tengok result keluar di universiti murid-murid bumiputra ini lemah sekali kerana yang pintar kita telah pilih hantar pergi ke sana tetapi pergi ke sana banyak juga yang gagal kerana menghadapi masalah-masalah dadah, dakwah yang tidak memberi makna dan sebagainya, ada banyak juga yang kita hantar ke sana gagal. Ini perlu juga diberi pengkajian ataupun penilaian penyelidikan oleh Bahagian ini dan peruntukan yang diminta sebanyak \$14.2 juta itu saya agak tidak mencukupi kalau betul-betul penyelidikan yang akan dibuat. Sebab itu oleh kerana peruntukan yang diminta oleh Kementerian ini begitu sedikit, kerjanya begitu banyak, saya ingin menyarankan

supaya tiap-tiap bahagian itu ditambahkan peruntukan di masa yang akan datang.

Tuan Pengerusi, saya ingin bercakap berkenaan dengan muka surat yang sama-288, Program (9)—Jawatan-jawatan yang berpcen di Sekolah-sekolah Khas.

Saya tengok peruntukan yang diberi di dalam tahun 1982 ini hanya token \$10 dan jawatan yang ada hanya 6. Nampaknya Kementerian pada pandangan saya, kita kurang beri perhatian kepada guru-guru sekolah khas ini, kurang beri perhatian, sebab itulah token sahaja diberi kerana jawatan itu ada. Perlulah kita mengkaji dan meneliti kerana saya tahu di tempat saya ada sebuah sekolah di Alor Malai, iaitu satu kompleks pelajaran yang begitu baik sekali wujudnya sebuah sekolah khas untuk kanak-kanak pekak dan beberapa orang guru sanggup mengorbankan masa mereka untuk mengajar kanak-kanak ini. Jumlah penuntut hampir 100 orang pada hari ini di sekolah itu tetapi nampaknya kurang beri perhatian kepada mereka kerana saya dapati ada seorang guru grednya C-2, dia telah mengajar kanak-kanak pekak di sekolah itu hampir 12 tahun dan pengalaman mengajar sebagai guru 30 tahun lebih tetapi peluang naik pangkatnya tidak ada. Jadi oleh kerana sempena Tahun Antarabangsa Orang-orang Cacat 1981 ini saya agak pihak Kementerian perlulah memberi pertimbangan kepada kedudukan guru-guru yang sanggup mengajar sekolah-sekolah orang-orang cacat.

Tuan Pengerusi, saya ingin merujuk kepada muka surat 306 di bawah P. 30, Butiran 13 iaitu Pelajaran Khas (Special Education). Saya ucapkan syabas kepada Kementerian Pelajaran nampaknya tahun 1981 peruntukan hanya \$10 sebagai token tetapi pada tahun ini nampaknya telah meningkat kepada \$1 juta, saya ucapkan syabas atas perhatian yang diberi oleh Kementerian ini kepada pelajar-pelajar sekolah khas ini. Sempena dengan Tahun Antarabangsa macam saya katakan tadi untuk orang-orang cacat, Kerajaan patut sangat membuka vokasional khas untuk pelajar-pelajar khas pekak sebab gagal (drop-out) pada tahun ini iaitu di dalam Sijil Rendah Pelajaran tahun 1981 ini akan meningkat lebih

banyak kerana pada pengetahuan saya seluruh negara kita ada hampir 200 penuntut-penuntut yang sedang berada di dalam SRP yang telahpun mengambil Sijil SRP dan mereka ini boleh dikatakan 99.9% akan gagal kerana pelajaran yang diajar di situ tidak begitu sempurna kerana kita memaksa mereka yang cacat, yang kurang bernasib baik ini mempelajari sepertimana juga budak yang biasa ini adalah satu perkara yang perlu diberi perhatian oleh Kementerian.

Oleh yang demikian, saya agak adalah wajar bagi Kementerian kepada mereka yang bernasib malang ini, iaitu orang-orang yang pekak, orang-orang yang buta dan sebagainya yang agak kurang bernasib baik seperti kita semua maka perlulah mereka ini diberikan latihan ataupun pelajaran vokasional lebih banyak kepada mereka kerana saya sendiri saksikan baru-baru ini di Sekolah Menengah Khas, Alor Malai di mana sekolah ini dicampurkan sekolah kanak-kanak yang cacat bersama dengan kanak-kanak yang bukan cacat di sebuah sekolah menggunakan facilities yang ada di situ kita nampak sangat berkesan, kalaulah dari segi kerja tangan mereka ini baik jahit-menjahit.

Saya ingin mencadangkan matapelajaran-matapelajaran kepada kanak-kanak cacat ini perlulah diberi seperti tukang kayu kepada laki-laki sahaja, tukang anyaman raga dan sebagainya kepada laki-laki dan perempuan, metal works ataupun welding dan sebagainya kepada murid-murid lelaki, jahit-menjahit kepada murid-murid perempuan, solek-menyolek kepada laki-laki dan juga perempuan, mereka ini ada kemahiran ditakdirkan Tuhan beri kebolehan kepada mereka. Oleh yang demikian, janganlah kita tekan sangat masalah-masalah matapelajaran akademik yang kita beri kepada mereka ini.

Saya mengucapkan syabas kepada Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri semasa beliau menjadi Menteri Pelajaran telah melawat ke sekolah ini dan memberi perhatian yang serius. Beliau sendiri menyaksikan betapa kebolehan murid-murid kita tetapi oleh kerana mereka tidak boleh bercakap sepertimana kita bercakap maka perlulah mereka iu diberi latihan sedikit

supaya lebih banyak matapelajaran-matapelajaran vokasional. Kalau boleh, saya mintalah pihak Kementerian ini kerana kita belum ada lagi sebuah sekoah khas yang sempurna sepertimana yang ada di Alor Setar, saya mintalah Yang Berhormat Menteri Pelajaran yang baru kalau pergi ke Kedah pergilah melawat ke sekolah itu kerana saya tiap-tiap kali Dewan bersidang itulah masalah yang saya selalu perjuangkan kerana ibubapa mereka berasa berat hendak minta kecuali kepada saya sebagai Wakil Rakyat, mereka merayu dan meminta dan dilantik saya pula sebagai Penasihat kepada Persatuan Ibubapa Murid-murid Cacat ini. Oleh yang demikian saya mintalah Yang Berhormat Menteri ini apabila pergi ke sana membuat kajian bagaimana kita boleh menolong.

Pada pandangan saya tibalah masanya yang kita perlu memberi perhatian kepada kanak-kanak yang catat ini di sana supaya sebuah sekolah diwujudkan di dalam Malaysia ini khas untuk kanak-kanak yang pekak sahaja dan kalaulah ada berselerak di seluruh Malaysia ini penuntut-penuntut pekak yang jumlahnya hampir 200 orang lebih yang saya tahu, kita ada sebuah sekolah, maka kita carilah guru-guru yang terlatih dari segi mengajar kanak-kanak pekak ini, buatlah satu sekolah khas di situ, kita boleh mewujudkan banyak lagi pekerja-pekerja mahir kerana mereka ini tidak boleh pergi akademik. Alhamdulillah saya tengok dari segi akademik pun dalam banyak-banyak itu seorang budak pekak boleh lulus SRP, syabas saya mengucapkan kepada guru-guru di situ di atas tekun mereka mengajar boleh juga lulus.

Yang anihnya, Tuan Pengerusi, di sekolah ini terdapat seorang guru, dia lulus Sijil Tinggi Pelajaran, dia sendiri juga pekak, dia mengajar budak-budak pekak. Ini adalah satu perkara yang patut dibanggakan oleh Kementerian Pelajaran dan kepada guru ini saya minta kepada Kementerian Pelajaran seberapa boleh berilah latihan kerana beliau hendak memasuki Universiti, kita beri pertolongan. Dengan jalan yang demikian seorang guru pekak boleh menjadi kemudian hari guru besar dan sebagainya, dengan lulus universiti maka beliau balik mengajar orang pekak.

Saya baru-baru ini berkesempatan juga melawat ke sekolah ini bersama-sama dengan Yang Teramat Mulia Datin Seri Pengerusi Bakti di dalam penyampaian cek \$10,000 dan saya di dalam Dewan yang mulia ini kerana sekolah itu adalah sebuah sekolah yang betul-betul teratur dan sempurna cara pentadbirannya, saya minta jugalah kepada orang ramai memberi perhatian kerana sekolah ini perlu kepada bantuan dan insya-Allah pada hari ini banyak orang bertubi-tubi datang ke depan, seperti badan-badan sukarela, Rotary, Lion's Club, Wakil-wakil Rakyat memberi perhatian yang serius dengan membekalkan type-writernya. Wakil dari Alor Setar telah memberi tiga typewriter saya tengok, syabas dan ini juga perlu kita memberi perhatian supaya di negeri lain kita ada, di Alor Setar, Kedah kita ada sekolah khas untuk kanak-kanak pekak. Oleh yang demikian, saya mintalah kalau boleh dari segi pelajaran kanak-kanak pekak ini diberi perhatian yang serius di masa akan datang. Dengan yang demikian, sempena dengan tahun 1981 ini adalah Tahun Antarabangsa Bagi Kanak-kanak Cacat maka sewajarnya kalau tidak ada peruntukan minta Menteri wujudkan sekolah itu di Alor Setar dengan segera juga supaya peluang-peluang masa hidup kepada kanak-kanak yang cacat iaitu pekak ini boleh dapat nikmat sepertimana kita juga dapat nikmat di dalam negara merdeka kita.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat, masa seminit lagi.

Tuan Haji Hashim bin Haji Endut: Tuan Pengerusi, di samping itu juga kerana saya menyaksikan betapa tekun, betapa rajinnya guru-guru di situ, apa yang saya bangkitkan tadi perlulah diberi perhatian iaitu guru-guru itu berilah peluang naik pangkat sepertimana guru-guru biasa, janganlah guru-guru yang sudah korban masa, tenaganya kitapun lalai, dengan izin Tuan Pengerusi, kita siksakan dia, tahan kenaikan pangkat, macamana dia hendak mengajar. Walau bagaimanapun, saya ucap syabas kerana sekolah ini ada dengan hostelnya dibiayai oleh Kementerian Kebajikan Am, ada kenderaannya diberi oleh Kementerian Kebajikan Am, bawa daripada hostel pergi ke sekolah. Ini saya

bercakap kerana saya minta supaya boleh dibanggakan negeri Kedah kerana saya telah berhubung dengan Yang Mulia Datin Seri, kita akan tubuhkan satu persatuan di sana, Persatuan Orang-orang Cacat ataupun Persatuan Orang-orang Pekak di sana di mana Datin Seri telah pun bersetuju menjadi penaung di atas permintaan ibubapa itu supaya hendak melihat masalah-masalah kecacatan kanak-kanak di dalam negeri Kedah.

Tuan Pengerusi, dengan kata-kata itu saya lagi sekali menyokong kuat di atas peruntukan yang diminta sungguhpun pada pandangan saya tidak mencukupi, tahun depan biarlah Kementerian ini dapat peruntukan lebih banyak lagi kerana hendak memajukan pelajaran, apabila rakyat ada pelajaran dengan sendirinya kita akan maju.

Tuan Pengerusi: Sekarang saya jemput Yang Berhormat Timbalan Menteri Pelajaran untuk menjawab.

6.25 ptg.

Timbalan Menteri Pelajaran (Dato' Haji Mohamed Suhaimi bin Dato' Haji Kamaruddin): Tuan Pengerusi, saya sangat-sangat berterima kasih di atas teguran-teguran, cadangan-cadangan dan ulasan-ulasan yang dikemukakan oleh Ahli-ahli Yang Berhormat bersabit dengan Anggaran Belanjawan bagi Kementerian Pelajaran. Segala pandangan dan pendapat yang telah dikemukakan oleh Ahli-ahli Yang Berhormat itu dapatlah saya dan Kementerian Pelajaran mengambil tindakan yang sesuai untuk memperbaiki lagi keadaan di Kementerian Pelajaran demi kepentingan perlaksanaan Dasar Pelajaran Kebangsaan.

Tuan Pengerusi, ulasan saya terhadap pandangan-pandangan dan teguran-teguran yang telah dibuat oleh Ahli-ahli Yang Berhormat akan saya buat dimana perlu secara menyeluruh. Sekiranya ada diantara ulasan-ulasan dan teguran-teguran itu tidak dapat saya beri jawapan dengan sepenuhnya bukanlah bermakna ianya tidak penting tetapi semuanya adalah dalam ingatan dan catitan Kementerian saya.

Tuan Pengerusi, saya ucapkan terima kasih kepada Yang Berhormat dari Bachok yang

telah menimbulkan beberapa soalan berkaitan dengan peranan Maktab Perguruan Ilmu Khas dan kursus-kursus yang dianjurkan atau yang diberikan kepada guru-guru terlatih di Maktab tersebut.

Untuk maklumat Yang Berhormat itu, Tuan Pengerusi, Maktab Perguruan Ilmu Khas ialah sebuah Maktab yang telah ditubuhkan pada tahun 1959 dengan tujuan untuk memenuhi keperluan Kerajaan untuk mengadakan suatu pusat guru khas bagi melatih guru-guru atau menambahkan lagi kecekapan mereka dalam bidang mata-pelajaran yang tertentu supaya sesuai dengan kemajuan pendidikan di negara ini.

Sebelum Maktab ini ditubuhkan guru-guru yang mempunyai latihan khusus dalam bidang matapelajaran tertentu hanya didapati dari luar negeri dengan secara kontrak. Di samping itu, guru-guru dalam Malaysia yang memerlukan latihan yang khusus telah dihantar ke institut luar negeri. Memandangkan bahawa kos untuk menghantar guru-guru mengikuti latihan pengkhususan di luar negeri adalah amat tinggi dan Kerajaan telah mengambil keputusan untuk menubuhkan sebuah Maktab yang khusus untuk memberikan latihan dalam bidang-bidang matapelajaran yang tertentu.

Tuan Pengerusi, sejak tahun 1960 Maktab Perguruan Ilmu Khas telah memberi atau mengadakan kursus-kursus dalam 18 lapangan matapelajaran dan sehingga ke tahun 1981 maktab ini telah berjaya mengeluarkan seramai 2,612 orang guru-guru terlatih yang lulus dalam bidang-bidang pengkhususan yang tertentu.

Tuan Pengerusi, tuntutan mengenai 19 orang guru-guru yang mengikuti kursus Bimbingan dan Counselling di Maktab Perguruan Ilmu Khas pada tahun 1980 tidak diberikan tugas guru bimbingan dan counselling apabila kembali mengajar adalah tidak benar. Mereka semuanya sedang menjalankan tugas guru bimbingan dan counselling di sekolah masing-masing tetapi mereka itu masih tertakluk kepada Pekeliling Pentadbiran 3/67 yang masih berkuatkuasa. Mereka diperlukan mengajar sebanyak lebihkurang 25 waktu seminggu

iaitu secara hitung panjang memperoleh sebanyak lima waktu mengajar kurang daripada guru-guru lain. Mereka adalah dikecualikan dari kegiatan-kegiatan ko-kurikulum dan sebagai ganti mereka dikehendaki menumpukan masa untuk hanya aktiviti-aktiviti bimbingan.

Tugas-tugas guru bimbingan dan counselling pada masa sekarang adalah meliputi bidang-bidang seperti pencegahan dadah, bimbingan kerjaya dan pelajaran, bimbingan psikologi dan emosi, bimbingan peribadi dan menanam nilai-nilai serta sikap-sikap yang positif selaras dengan kehendak-kehendak Rukun Negara.

Tuan Pengerusi: Yang Berhormat banyak lagi yang hendak diucapkan?

Dato' Haji Mohamed Suhaimi bin Dato Haji Kamaruddin: Ya.

Tuan Pengerusi: Baik. Kalau begitu saya minta Yang Berhormat sambung pada hari esok.

Majlis Mesyuarat bersidang semula.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Dewan ditangguhkan hingga jam 2.30 petang esok, hari Rabu bersamaan 25hb November, 1981.

Dewan ditangguhkan pada pukul 6.30 petang.